Witch & Wizard

THE GIFT

You're about to read the most exciting adventure series ever

CHILDREN'S CHOICE Author of the Year

James Patterson

with Ned Rust

James Patterson

și Ned Rust

VRĂJITOR &VRĂJITOARE

DARUL

Capitolul 1

Whit

ASCULTAȚI-MĂ. Nu avem prea mult timp.

Mă numesc Whit Allgood. Bănuiesc că ați auzit de mine şi de sora mea, Wisty şi de toate aiurelile care s-au întâmplat, dar uitați cum stau lucrurile: *e mult, mult mai râu decât vă închipuiți.*

Credeți-mă când vă spun că acestea sunt *cele mai rele vremuri,* iar cele mai bune abia dacă au rămas ceva mai mult decât o amintire îndepărtată. Şi nimeni nu pare să fie atent la ce se petrece. *Voi* sunteți?

Atenți?

Închipuiți-vă că toate lucrurile pe care le iubiți mai mult pe lume — şi pe care le socotiți probabil indiscutabile — sunt acum *interzise.* Cărțile, muzica, filmele, arta… toate vă sunt smulse. Arse. Asta-i viața sub controlul Noului Ordin, aşa-numitul guvern — sau regim totalitar brutal — care a luat în stăpânire lumea asta. Acum, cu fiecare răsuflare din starea de trezie, trebuie să luptăm pentru fiecare libertate care ne-a mai rămas. Chiar şi *imaginația* ne este în pericol. Vă puteți închipui guvernul vostru încercând să distrugă

asta*?*
E *inuman.*

Şi totuşi… ei ne numesc pe *noi* criminali.

Chiar aşa. Wisty şi cu mine suntem infractorii în această mostră nefericită de propagandă pusă în faţa voastră de Noul Ordin. Crima noastră? Exercitarea gândirii libere şi a creativităţii… Oh, şi practicarea „artei negre şi vătămătoare” — cu alte cuvinte, magia.

V-am zăpăcit? Daţi-mi voie să vă explic ceva mai amănunţit…

Într-o noapte, nu cu multă vreme în urmă, familia mea a fost trezită de soldaţi care năvăleau peste noi în casă. Wisty şi cu mine am fost smulşi cu cruzime de lângă părinţii noştri şi aruncaţi într-o închisoare — un lagăr al morţii pentru copii. Şi pentru ce?

Ne-au acuzat că suntem vrăjitori.

Dar problema este că se dovedeşte că N.O. Avea, de fapt, dreptate în privinţa asta: nu ştiam pe-atunci, dar Wisty şi cu mine *deţinem* nişte puteri. Iar acum suntem programaţi să fim executaţi în public, împreună cu părinţii noştri!

Acest eveniment deosebit de morbid nu a avut loc încă — deşi va avea. Vă promit acelora dintre voi care râvnesc după tensiune, după aventură şi după vărsare de sânge că îl puteţi aştepta cu nerăbdare. Şi o să-l *aşteptaţi,* dacă semănaţi câtuşi de puţin cu restul „cetăţenilor” spălaţi pe creier din ţara noastră.

Dar dacă faceţi parte dintre puţinii care au scăpat din ghearele N.O., *aveţi nevoie* să-mi auziţi povestea. Şi pe a lui Wisty. Şi povestea Rezistenţei. Astfel, când noi vom dispărea, va mai rămâne cineva să răspândească adevărul.

Cineva care să ducă mai departe lupta binelui.

Aşa că începem cu povestea unei *alte* execuţii publice: un eveniment trist şi nenorocit, un accident, din întâmplare sau din nefericire. Într-un cuvânt pe care detest să-l folosesc în orice împrejurare: *o tragedie.*

Capitolul 2

Whit

IATĂ CE S-A PETRECUT, atât cât mai poate mintea mea zdruncinată să-şi aducă aminte…

Îmi amintesc că nu m-aş fi putut simți mai rătăcit şi mai singur în vreme ce hoinăream pe străzile oraşului cenuşiu, aglomerat şi uitat de soartă.. *Unde-i sora mea? Unde-s ceilalți din Rezistență?* mă tot întrebam în sinea mea, sau poate murmuram cuvintele ca un vagabond nebun. Noul Ordin a desfigurat deja acest oraş cândva frumos, făcându-l de nerecunoscut. Arată ca un cadavru în putrefacție, mişunând de viermi lipsiți de minte. Cerul sufocant de aproape de pământ, clădirile fără formă — chiar şi fețele oamenilor care se revarsă grăbiți şi nervoşi în jurul meu ,sunt la fel de lipsite de culoare şi de viață ca şi betonul de sub picioarele mele.

Ştiu că populația obişnuită a fost spălată pe creier cu mare eficiență de către Noul Ordin, dar aceşti cetățeni par puțin cam *prea* tăcuți, puțin cam *prea* presați de ceva, puțin cam *prea* ațintiți asupra broşurilor de propagandă pe care le strâng în mâini ca pe nişte cărți de rugăciune.

Brusc, ochii mei zăresc pe hârtie un cuvânt cu litere groase: EXECUȚIE.

Apoi, ecranele uriaşe care atârnă deasupra bulevardului se aprind şi totul mi se lămureşte. Toți pietonii se opresc şi rămân neclintiți şi toate fețele se întorc în sus ca şi cum ar fi început brusc o eclipsă.

Pe ecranele video, un prizonier acoperit cu glugă — mic de statură, cu înfățişare fragilă — îngenunchează pe scena scăldată în lumină.

— Wisteria Allgood, trâmbițează o voce care-ți îngheață sângele în vine, doreşti să mărturiseşti folosirea artei negre pentru scopul diabolic de a submina tot ceea ce e bun şi potrivit în societatea noastră?

Asta nu se poate întâmpla. Îmi simt inima ca pe un nod mare în gât. Wi*sty?* Vocea aceea tocmai a rostit *Wisteria Allgood?* Sora mea se află pe eşafodul unui călău?

Apuc de reverele paltonului deprimant de cenuşiu un bărbat cu fălcile căzute.

— Unde are loc execuția? Zi-mi în clipa asta!

— La Curtea de Justiție. Clipeşte enervat către mine, ca şi cum l-aş fi trezit dintr-un somn adânc. Unde altundeva?

— Curtea de Justiție? Unde-i *asta?* îi cer bărbatului să-mi spună, aruncându-mi mâinile la gâtul lui, aproape pierzând controlul propriei mele forțe.

Jur, sunt gata să-l azvârl pe bărbatul ăsta într-un zid dacă trebuie.

— Sub Arcul Victoriei — acolo…, răspunde el cu răsuflarea întretăiată. Arată către bulevardul care duce spre stânga mea, apoi: Dă-mi drumul! O să chem poliția!

Îl împing şi o iau la fugă către un arc de triumf masiv, aflat la mai puțin de un kilometru depărtare.

— Tu! Stai! strigă după mine. *Nu-ți ştiu fața de undeva?*

O ştie. Oh, da! La fel ar şti şi toți ceilalți dacă şi-ar da osteneala să observe că un criminal căutat de lege aleargă liber printre ei.

Dar ochii concetățenilor săi rămân lipiți de ecran. Au căpătat un apetit nesățios pentru bârfa răutăcioasă de orice fel şi, desigur, o predilecție pentru moartea şi distrugerea lipsite de sens.

Chiar când cei condamnați sunt copii. Doar copii.

Aud acum un tumult îndepărtat. Sunetul setei — de „justiție", de sânge.

Înaintez cu greu prin turma patetică de lemingi. N-o *să-i las s-o ia pe sora mea.* Oricum, nu fără să mă bat până la moarte.

Cotesc după un colț şi apoi, pe deasupra mulțimii, văd… *E sora mea, Wisty, aceea de sus, de pe scenă?* Poartă glugă, e îmbrăcată complet în negru, dar acum stă în picioare. Cu mândrie. Curajoasă ca întotdeauna.

Un om — dacă poate fi numit aşa — se află pe scenă cu ea. Se sprijină într-un baston încovoiat, iar costumul de un negru diabolic de intens atârnă pe el straniu de nemişcat în vântul care-a început să vuiască prin piața civică. Fața lui colțuroasă radiază o trufaşă încredere în sine, ca şi cum tocmai a devorat un castron cu friscă.

Îl ştiu; îl disprețuiesc. *Cel Care Este Unicul.* Foarte posibil, individul cel mai malefic din istoria omenirii.

Au mai rămas minute, sau secunde înainte de execuția asta oribilă? N-am nicio cale de a afla.

Dau oamenii la o parte, în timp ce-mi fac grăbit loc prin gloata tot mai deasă — sau ar trebui să zic tot mai *scârboasă.*

Văd un şir de soldați bine înarmați împiedicând pe toată lumea să ajungă la platformă. Dacă aş putea să-l dobor pe unul dintre ei şi să-i smulg un pistol…

Ridic ochii către scenă chiar la timp ca să-l văd pe Unicul înălțându-şi bastonul noduros şi scuturându-l amenințător către sora mea. Are o privire de triumf absolut.

— *Nu!* strig, dar nu sunt auzit în mulțimea care urlă.

Ştiu cu toții ce e pe cale să se întâmple. Şi eu ştiu. Numai că nu văd cum aş putea să împiedic ceea ce urmează. Trebuie să existe o cale.

— *Nuuu!* răcnesc. *Nu puteți face asta! E o crimă cu sânge rece!*

Urmează un fulger — nu de lumină, ci cumva de *beznă* —

şi ea dispare. Wisty. Sora mea. Cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume.

Surioara mea e moartă.

Capitolul 3

Whit

DACĂ MAI TRAG AER în piept, nu e pentru că îmi pasă de viață.

Ultima persoană din familia Allgood despre care ştiam sigur că era vie, persoana care mă cunoştea mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta, persoana care mă privea cu respect în toate privințele, *s-a dus.* Ce risipă incredibilă a unei vieți incredibile…

Wisty a murit în timp ce priveam şi n-am putut face nimic s-o ajut!

Unicul tocmai a vaporizat-o pe sora mea… şi monstrul acela, fără niciun strop de conştiință, nu pare să fi făcut nici cel mai mic efort. Îşi aruncă mâinile în aer de parcă tocmai ar fi marcat un gol, ca şi cum şi-ar bate joc de lipsa de sens a existenței umane. Mi se înmoaie genunchii. Simt că aş putea să vomit când aud un vuiet asurzitor de aprobare revărsându-se peste canionul de beton al oraşului — un loc care acum pare vrednic de dispreț, malefic şi ireparabil.

Unicul tocmai a obținut cel mai mare succes de relații publice al său *dintotdeauna.* Se scaldă în adorație — dar curând erup nerăbdarea şi furia lui obişnuite.

— *Tăcere!*

Ordinul lui străbate oraşul, înăbuşind orice alt zgomot.

Dar nu mă simt mişcat. Sunt încă în stare de şoc. Amorțit peste tot, inclusiv în locuri despre care n-am ştiut că există.

— Bunii mei cetățeni, rosteşte el cu glas tunător, fără ajutorul unui microfon, aceasta este o ocazie cu adevărat magnifică. Evenimentul la care tocmai ați fost martori este nimicirea ultimei amenințări importante la adresa cârmuirii

de către noi a Lumii de Sus! Wisteria Allgood, o conducătoare a Rezistenței, tocmai a fost înlăturată din această dimensiune. Pentru totdeauna!

Ridică din nou mâinile şi o nouă rafală de vânt împrăştie asupra mulțimii un strat subțire de cenuşă şi mirosul oribil de păr ars. Aceşti „buni cetățeni" încep să aclame din nou.

Mă prăbuşesc în genunchi, dar sunt înconjurat din toate părțile. Apoi, brusc, am spațiu să mă mişc. Uralele se transformă în țipete şi gloata se revarsă — dându-se înapoi — iar cu văd o explozie de flăcări erupând la mai puțin de cincizeci de metri de locul în care stau.

Cunosc acel foc.

— *Oh, da!* strig, în timp ce simpla lui vedere îmi face inima aproape să explodeze de bucurie. *Da, da!*

E sora mea! Wisty trăieşte! Tocmai a izbucnit în flăcări, iar asta, mă credeți sau nu, e un lucru bun.

Capitolul 4

Wisty

AŞA CUM MĂ CHEAMĂ Wisteria Rose Allgood, nu mă gândesc decât la un singur lucru: *o să ard totul şi pe toată lumea din jurul meu. O să ard totul până în temelii.*

O să încep cu scena îmbibată de moarte, o să trec la piața asta ridicol de fastuoasă, apoi o să lovesc tot oraşul rece, de piatră — coşmarul ăsta dezastruos care trece drept lume.
Chiar dacă mă transform în cenuşă în timp ce o fac, o să distrug toate astea, absolut toate.

Cel Care Este Unicul tocmai a omorât-o pe prietena mea

Margo pe acea scenă a diavolului. Am recunoscut-o chiar şi cu o glugă pe cap. Tenişii violeți şi pantalonii cu negru şi violet, cu buzunare pe coapsă, o dădeau de gol. Dungile şi stelele argintii de pe tenişi au fost indiciul hotărâtor. Margo, ultima rockeriță punk de pe Pământ. Margo, cea mai neînfricată şi devotată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Margo, draga mea prietenă…

Nu mă întrebați de ce pretindea monstrul ăla în costum de mătase neagră că eram eu. Tot ce ştiu e că *o să-l transform în cenuşă pe nebunul ăla diabolic.*

Aşa că mă preschimb într-o torță umană, la fel cum am făcut în trecut. Numai că de data asta las deoparte orice prudență. Dintr-odată, limbi de foc de trei metri, de şase metri, de zece metri, aleargă în jurul meu, învolburându-se în sus în aerul după-amiezii, până atunci răcoros. Mulțimea se dă înapoi, țipând şi nu mă pot stăpâni:

zâmbesc. Aproape că râd în hohote.

Şi sunt gata să mai sporesc arşița — să trimit jeturi de foc peste tot în jurul meu, să ard mai luminos şi mai fierbinte decât oricând până atunci — când mi se pune un nod în gât.

Îl simt pe *el.* Îi simt mintea mizerabilă, bolnavă. Îi simt ochii ațintindu-se cumva asupra mea.

O mie de soldați se întorc la unison în direcția mea şi acum Unicul e cel care zâmbeşte. Începe să râdă şi râde de mine.

Tresar când aerul îmi iese brusc din piept. *Cum poate avea atâta putere?*

N-am de-ales decât să fug, să încerc să scap de mânia lui.

Mă arunc în valul uman cuprins de panică, iar silueta mea mică evită cu îndemânare coatele şi umerii. Dar Unicul e prea aproape. Îi simt rafalele înghețate vânându-mă, întinzându-se cu şuvițe reci, ca nişte degete osoase ce-mi ating fața, gâtul, trimițând un fior atât de glacial încât provoacă durere peste tot în acelaşi timp.

Încep să mă gândesc cât de ironic e că o fată a focului ar

putea să moară din cauza înghețului, când, dintr-odată, sunt sufocată de căldură. Cineva mă apucă, mă ridică şi mă strânge, aproape scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Capitolul 5

Wisty

E FRATELE MEU, Whit.

Într-o clipă, mă poartă la o sută, două sute de paşi înainte, ca şi cum n-aş cântări nimic. Apoi el şi cu mine ne ghemuim în spatele unui perete înalt de piatră. Vreme de câteva secunde prețioase, suntem la adăpost de priviri şi în siguranță.

Îl îmbrățişez pe Whit cu toată forța de care sunt în stare. El îşi slăbeşte strânsoarea puternică atât cât să pot respira.

— Dar dacă eşti cu adevărat *aici…*

Vocea i se stinge treptat.

— Margo, şoptesc. A omorât-o pe Margo!

Apoi izbucnesc brusc în plâns, ca un bebeluş. Tremur, iar dinții îmi clănțănesc cu disperare.

Margo e *moartă.* Fata care m-a ajutat să-mi pun un al treilea cercel în ureche săptămâna trecută. Fata care ne trezea pe toți la cinci în fiecare dimineață ca să ne prezentăm la datorie, fata care era devotată luptei împotriva asupririi

Noului Ordin mai mult decât noi toți puşi laolaltă. Era atât de tânără… Doar cincisprezece ani.

— I-am zis să nu se ducă in clădirea aia fără mai multe ajutoare. Am implorat-o, spune fratele meu. De ce-a intrat acolo? *De ce?*

— Era întotdeauna ultima care să renunțe la o misiune, îi

aduc aminte lui Whit, ca şi cum încerc să mă conving singură că nu e vina noastră că fusese prinsă. Prima care intra, ultima care ieşea. Era mantra ei, aşa-i? O prostie!

— Era curaj, mă contrazice el şi pentru o clipă am văzut în ochii lui de ce-l iubesc fetele, de ce-l iubesc *eu* — e cinstit şi sincer şi absolut neînfricat.

Misiunea, una dintre cele peste zece tentative de salvare pe care le făcuserăm în ultima lună, era cel mai mare eşec al nostru de până acum. Încercam să eliberăm dintr-un complex experimental al Noului Ordin vreo sută de copii răpiți.

Dar informațiile noastre trebuie să fi fost greşite. În loc de copii persecutați, în clădire se afla un pluton de soldați ai Noului Ordin. Ne aşteptau.

— De fapt, avem noroc că *vreunul* dintre noi…, încep eu să spun.

— *Găsiți-o!*

Difuzoarele montate în piață încep să vibreze, emițând vocea mânioasă a Unicului.

— Există *încă* un conspirator în mulțime! E o fată cu părul roşu aprins! Închideți toate ieşirile din piață! Capturați-o *acum*!

Whit apucă o pălărie cenuşie de la un om de afaceri care trece pe-acolo şi mi-o trânteşte pe cap.

— Bagă-ți părul înăuntru, repede, exclamă el.

Fac exact acest lucru când mă zăreşte un polițist. E la câteva zeci de metri depărtare.

Acum apucă fluierul agățat pe şnurul din jurul gâtului… şi curând o să atragă atenția fiecărui soldat din piață. Ca să nu mai pomenim de atenția Unicului, pe care *urăsc* să-l pomenesc.

Apoi însă o siluetă mică şi neagră face un salt şi-l doboară pe polițist pe spate.

Whit şi cu mine schimbăm priviri surprinse. El întreabă:

— Ai văzut…?

Dar înainte ca Whit să apuce să termine, silueta neagră —

o femeie bătrână — e lângă noi. Îmi îndeasă în mână o bucată de hârtie mototolită şi murdară.

— Ia-o, ia-o!

Jur că e creatura cu cea mai ciudată înfăţişare pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea şi totuşi o *cunosc* de undeva.

— Cine eşti…?

Mă întrerupe.

— Urmaţi asta. Duceţi-vă! Sunt o prietenă. Fugiţi! Fugiţi! Nu vă opriţi nici să vă trageţi sufletul, sau s-a terminat. Pentru noi toţi. *Plecaţi!*

Cumva ajunge în spatele nostru, apoi ne dă amândurora câte un şut în fund. Asta ne împinge poticnindu-ne în mulţimea care curge pe lângă noi.

Mă întorc imediat… dar nici urmă de ea.

— Ai auzit-o, spune Whit. Fugi! Acum! Fugi!

Capitolul 6

Wisty

HÂRTIA BOŢITĂ, ÎMPĂTURITĂ în cinci, pe care femeia mi-o băgase în mână e o hartă. *A zis că e o prietenă, nu? În plus, ce plan mai bun avem?* Aşa că Whit şi cu mine urmăm harta.

Linia punctată de pe bucata de pergament murdară, scrisă de mână, ne conduce prin partea de sud a oraşului. Până acum, suntem la adăpost şi în viaţă.

— Nu ştiu de unde s-o iau, comentez gânditoare în timp ce ieşim din perimetrul oraşului către nişte şine de cale ferată. A fost poate… una dintre prietenele mamei şi tatii?

Whit ridică din umeri.

— Nu contează, nu-i aşa? Orice persoană dispusă să-şi rişte viaţa atacând un poliţist al Noii Ordini ne e prieten. Un

foarte *bun* prieten.

Whit smulge un anunț de pe un stâlp de difuzor de pe drum şi-l rupe în bucăți.

— Apropo, când ai devenit o *„conducătoare a Rezistenței*”? mă întreabă cu un chicotit şi o sclipire în ochii lui albaştri.

— Hei, dacă Unicul spune că-i aşa…

— Mă bazez pe tine să te lansezi către glorie şi avere cu ajutorul unui asasin totalitar.

— Taci din gură!

Am luat-o la fugă după el de-a lungul drumului, râzând fără să vreau.

— Eşti doar invidios!

Iar Whit începe să alerge mişcându-şi ritmic brațele, ca atunci când joacă fotbal.

— Nu-i cinstit! strig după el.

E mai înalt şi are nişte ani în plus şi sigur că poate alerga mai repede. Mult mai repede.

Preț de câteva minute doar, ne îngăduim să fim din nou copii. Un frate şi o soră care aleargă pe şinele de tren. Prefăcându-se că una dintre cele mai bune prietene ale lor n-a fost ucisă cu puțin timp în urmă, că nu fug de jumătate de lume.

Cu o explozie de entuziasm, poate chiar amuzament, am alergat aceşti ultimi kilometri către destinația noastră — o construcție mică de cărămidă, marcată pe hartă cu un X şi cu instrucțiunea: treceți prin cabina cantonierului.

— Ai *chei?* țip către Whit, observând lanțul şi lacătul de pe uşă.

— Ai *vrăji*? răspunde tot cu un strigăt.

Oh, da — aşa e. Sunt vrăjitoare. Iar Whit e şi el vrăjitor…

Câteodată e greu să-ți aduci aminte lucruri de-astea când eşti ocupat să fugi ca să-ți salvezi viața. Dar *am* vrăji — şi, uneori, ele par să lucreze asupra lanțurilor şi a lacătelor.

Şi, destul de curând, chiar scăpăm de zbirii N.O.

Cel puțin pentru moment.

Capitolul 7

E ÎNCONJURAT DE MAI BINE de zece opere de artă celebre pe care le-a confiscat — lucrări semnate de artişti ca Pepe Pompano, Pondrian, Cezonne, Feynoir — cei mai buni dintre cei mai buni. Cu toții osândiți şi interzişi. Cu toții ai lui, acum.

— Adu-mi-l pe Unicul Care Comandă Vânătoarea, urlă Unicul.

Nu mai poate suporta incompetența asta, prostia asta, repetata *aproape* capturare a Wisteriei Allgood şi a *Darului* foarte, foarte puternic pe care ea îl posedă.

Ca la un semn, comandantul vânătorii apare în cadrul uşii, arătând — în ciuda părului sur şi a burții de bărbat între două vârste — ca un student nerod care tocmai a sosit la un examen parțial pentru care n-a învățat.

— N-ai reuşit s-o capturezi pe Wisteria Allgood. Aşa este? E adevărat?

Comandantul îşi drege nervos glasul.

— Da, domnule, încuviințează el.

A auzit istorii neliniştitoare despre cetățeni care au încercat să se apere în situații asemănătoare împotriva Unicului.

— Şi ai spune că spectacolul de astăzi nu e tocmai un dezastru de relații publice? Sincer, vreau să aud părerea ta.

— Păi, ați executat-o pe cealaltă vrăjitoare în modul cel mai hotărât, Excelenta Voastră. Cetățenii au fost înălțați sufleteşte de…

— Nu *era vrăjitoare!* Era doar o prietenă a vrăjitoarei. De fapt, era o *momeală* pentru adevărata vrăjitoare.

— Păi, da, dar… totuşi… era o membră valoroasă a Rezistenței, iar distrugerea ei a fost magnifică şi înălțătoare

pentru public în copleşitoarea sa…

— Unica Alcătuitoare a Ştirilor o să-şi vadă munca distrusă odată cu transmisia din seara asta. Ai vreo idee bună în privința asta? Cum să explicăm faptul că am executat-o pe Wisteria Allgood şi apoi, câteva clipe mai târziu, s-a întâmplat brusc să urmărim prin piață încă o vrăjitoare adolescentă cu părul roşu? Fii sincer. Fii direct. Fii iute…

— Ăăă… păi…

— Tăcere! răcneşte Unicul cu glas de stentor, care pare să facă să se cutremure clădirea.

Următoarea pauză e mortală, cu adevărat mortală şi pare să absoarbă tot aerul din încăpere.

Acum Unicul oftează şi în cele din urmă zâmbeşte, dacă se poate spune astfel.

— Ei, presupun că putea fi mai rău.

Tonul lui dintr-odată vesel contrazice complet furia din urmă cu doar câteva secunde.

— Spune-mi, Comandante, îmi aduc aminte că tuturor vânătorilor tăi le plac trabucurile, nu? Sunt sigur că aşa e.

Aşa e?

— Păi, ăăă, da, mulțumesc, se bâlbâie comandantul.

Se întreabă în treacăt cum de s-a întâmplat atât de brusc să se trezească în grațiile şefului său. Acceptă un trabuc foarte bun. Şi apoi — un foc.

— Am fost întotdeauna fascinat de foc, Comandante… Tu nu?

Dar soldatul n-are nicio şansă să răspundă.

Punctul roşu de foc din vârful trabucului se dilată rapid. Străbate întreaga lungime, apoi trece peste fața bărbatului, peste ceafă şi în jos pe gât. Apoi linia roşie strălucitoare, mocnită, aleargă în jurul pieptului şi brațelor, până în vârful degetelor de la picioare — lăsând din comandantul vânătorii, pentru o clipă fulgerătoare, doar o statuie de cenuşă.

Apoi Unicul ciocăneşte uşor podeaua cu bastonul, iar pudra cenuşie se prăbuşeşte într-un fuior delicat de fum.

— N-ai reuşit s-o capturezi pe Wisty Allgood, iar nereuşita

nu este o opțiune în această Minunată Lume Nouă!

Capitolul 8

Whit

AȚI CREDE CĂ SUNT complet nebun dacă v-aş spune că ceea ce ne-a salvat în acea cabină a cantonierului a fost un *portal* care ne-a absorbit, pe mine şi pe Wisty, prin câteva dimensiuni şi apoi ne-a aruncat în realitatea noastră infernală cea de toate zilele, într-un loc complet diferit?

Cu un an în urmă, m-aş fi internat singur într-o secție de psihiatrie pentru asta, dar *nebun* înseamnă acum *sănătos* într-o societate definită de tembelii din Noul Ordin. Pentru informarea voastră, un portal este unul dintre acele locuri nesigure unde țesătura acestei lumi este… moale. Dar trecerea printr-unul poate să fie oricum altf*el. Te* poate arunca într-un cu totul alt loc, sau timp, sau dimensiune… sau uneori te forțează să mergi în locuri în care ai prefera să nu te afli într-un mod violent.

Cum ar fi, de exemplu, în acest spațiu înghesuit, cufundat în beznă, în care-am aterizat. Din câte ştiu, am putea fi încuiați în dulapul de pantofi al Unicului. Aerul miroase a închis, a stătut. Umărul parcă mi-a luat foc şi capul îmi bubuie.

— Whit? Eşti aici? aud o şoaptă.

Un foşnet slab se simte în jur, la câțiva metri depărtare.

— Mda, mormăi, pe jumătate năucit de durere.

Vocea plăcută de femeie este caldă, liniştitoare.

— Eşti bine? întreabă vocea cu îngrijorare.

Celia? Mi-o închipui pe iubita mea de mult pierdută, răpită

şi ucisă de Noul Ordin, cu o veşnicie în urmă. Venind mai aproape, aplecându-se deasupra mea, gata să mă atingă, să mă vindece, să mă salveze…

— Mmmmm…

Vocea mi se stinge treptat, aşteptând parfumul Celiei, brațele ei în jurul meu.

— Parc-ai fi… mahm*ur.*

Oh. E Wisty. Sigur că da.

Scot un geamăt.

— Umărul. Cred că mi s-a dislocat în portal…

— Serios? Eu am alunecat prin ăsta ca untul pe pâine.

Dau ochii peste cap, deşi probabil că nu mă poate vedea.

— Bănuiesc că avea exact mărimea potrivită pentru fundul tău mic de vrăjitoare, comentez răguşit — cu afecțiune, va jur. Aşadar, unde crezi că suntem?

— Ce zici de… o închisoare? Pare locul nostru favorit zilele astea.

Nu eram chiar atât de sigur.

— Nu. Mirosul ăsta… nu-i mirosul unei închisori. E ceva… bun. Ceva care-mi aduce aminte de…

— Casă, încheiem amândoi la unison.

Wisty scoate o flăcăruie din vârful degetului, ca să facă puțină lumină. Sunt impresionat să văd cum învață să-şi controleze micul ei temperament aprins şi să-şi folosească bine talentul. Pe vremuri, eu obişnuiam să fiu vedeta desăvârşită a oraşului — jucător în liga universitară de fotbal, alergător şi înotător de prima clasă — în timp ce Wisty mai mult chiulea de la ore. Acum ea e cea mai tare vrăjitoare, care poate să strălucească, să transforme oamenii în altceva, să ucidă şi să facă alte lucruri nemaipomenite. Numai că nu neapărat la comandă.

În lumina slabă, văd doar atât cât să disting silueta surorii mele şi teancurile de cutii de carton cu inscripția de incinerat.

— Cărți, spune Wisty cu respect, răsfoind câteva volume din cutiile nesigilate.

Cu mâna care nu mă doare, cotrobăi cu băgare de seamă într-o cutie şi observ titluri din tot felul de scriitori faimoşi, de la B. B. White la Roy Royce.

— Arată ca un transport de cărți pentru ardere, ghicesc eu.

Noul Ordin s-a apucat să distrugă aproape toate cărțile cunoscute din Lumea de Sus ocupată, scrise înainte de cucerire.

O durere pătrunzătoare îmi sfâşie umărul rănit şi tresar.

— Vorbind de ardere… o să mă ajuți să-mi pun umărul la loc, Wist?

— Asta-i de-a dreptul revoltător, răspunde ea, dar vino până la mine oricum. Trebuie să înveți o vrajă pentru asta, frate. Voi, tipii ăştia vrăjitori, ar trebui să fiți buni la soiul ăsta de lucruri, aşa-i?

— Merită o încercare, bănuiesc. Dă-mi doar o mână de ajutor cu jurnalul, bine?

Tata mi-a dat cartea asta cu pagini goale înainte să fim luați în noaptea aia groaznică, cu atât de multe luni în urmă şi o port cu mine peste tot. (Wisty duce după ea un băț vechi de tobă/baghetă pe care i-a dat-o mama.). În cea mai mare parte a timpului, cartea e goală şi o folosesc ca să scriu în ea — de obicei poezii triste de dragoste pentru Celia. Dar uneori se umple cu reviste, hărți, opere literare întregi… sau, dacă avem noroc, vrăji. Cred că vrăjitorii ar trebui să fie în stare să controleze ce şi când urmează, dar până acum e în esență complet imprevizibilă.

Wisty o scoate din rucsacul meu şi mă ajută să-i frunzăresc paginile în căutarea oricărui fel de vrajă tămăduitoare de răni; în cele din urmă, ajungem la fraza asta complicată:

V'oron *klaktu scapulati.*

— Mie-mi sună ca graiul diavolului! exclamă Wisty cu sarcasm, imitând o doamnă bătrână şi arțăgoasă care vorbeşte despre muzica rock.

Dar când rostesc cuvintele, cea mai surprinzătoare căldură

se răspândeşte prin umărul meu, care brusc — aşa, pur şi simplu — ajunge la loc în lăcaşul lui. Ridic braţul fără niciun junghi dureros.

— Bănuiesc că ne-am vândut sufletele, spun. Acum hai să ne dăm seama unde naiba suntem şi cum ajungem înapoi pe Tărâmul Liber.

În timp ce ne facem loc către partea din spate a spaţiului înghesuit, ne dăm seama că ne aflăm înăuntrul unui container de transport. Apuc vreo câteva cărţi pentru copiii de la cartierul general al Rezistenţei — *Schiţele lui Bruno Genet* şi *Turnirul setei,* printre altele.

— Eşti gata să înfrunţi ce-i acolo, afară? întreb când ajungem la uşă.

— Sau *pe cine* e acolo, afară, răspunde Wisty ca un ecou, îngrijorată. Lasă-mă să mă concentrez, în cazul în care trebuie să mă aprind, sau altceva de genul ăsta.

Numărăm până la trei şi ridicăm uşa containerului.

Şi acolo, Cu ochii aţintiţi drept spre noi, sunt… *părinţii noştri.*

Capitolul 9

Whit

SAU, MĂ ROG, cel puţin sunt *capetele* lor.

Fotografiile părinţilor noştri se află pe un panou de publicitate înalt de şase metri, iar chipurile lor arată pierdute şi singuratice în acest depou de cale ferată abandonat. Şi sub feţelor lor sunt cuvinte care nu încetează niciodată să ne îngheţe sângele-n vine:

TREI MILIOANE DE B.N.RECOMPENSĂ

Pentru informații care să duca la prinderea si arestarea lui BENJAMIN ALLGOOD si ELIZA ALGOOD pentru crime odioase împotriva umanității şi a Noului Ordin

Trimiteți mesaje la -Informator 2020-sau vizitați biroul dv.local al N.O.

Sigur, *ştim* că părinții noşti sunt infractori căutați — pentru aceleaşi motive născocite pentru care suntem şi noi. Dar să apară în alb şi negru în văzul întregii lumi — şi trântindu-se prețul patetic de trei milioane de boabe pe capul lor! — asta este o reamintire crudă a faptului că acest coşmar s-ar putea să nu se termine niciodată cu bine.

Wisty, ca de obicei, îmi citeşte gândurile şi-mi aruncă o remarcă încărcată de un grăunte de speranță.

— Sunt încă liberi, precizează ea încetişor.

— Cel puțin *erau,* răspund eu, oricând ar fi fost pus afişul ăsta.

Hârtia arată puțin uzată de vreme — decolorată, roasă şi chiar ruptă pe margini. Tăcem amândoi în timp ce mirosul puternic de pagini sfărâmicioase de cărți vechi — pline de visuri, poveşti, tragedii, râsete şi imaginație — pare să iasă în şuvițe pe uşa deschisă a containerului şi să ne învăluie în amintirea dulce-amăruie a casei noastre.

Cum poți face pace cu ceva când nici măcar nu ştii ce anume este acel „ceva”? Nu ştim dacă părinții noştri trăiesc sau sunt morți, sau dacă sunt interogați într-o închisoare a Noului Ordin sau… exilați pe Tărâmul Umbrelor, precum Celia. *Suferă? Putem face ceva pentru ei? Sau suntem la fel de neajutorați şi de inutili pe cât mă simt eu în momentul ăsta?*

Dau un pumn în panoul de afişaj cu atâta putere, încât pumnul îmi trece de-a dreptul prin spatele de carton presat.

Apoi scot mâna şi încerc să mă prefac că asta nu s-a întâmplat. Wisty îmi aruncă o privire îngrijorată, iar eu ridic din umeri. Sunt sigur că-mi sângerează încheieturile degetelor, dar nu simt absolut nimic.

Mă uit la fața ei îngrijorată, crispată de durere şi întorc repede capul. Aş vrea s-o iau în braţe, dar trebuie să-i arăt că nu-mi las emoţiile să mă copleşească. Înghit nodul din gât, mare cât o minge de golf, şi-o iau pe Wisty de mână.

— Hai să plecăm de-aici

Nu sunt oameni la periferiile oraşului ăstuia bântuit. Doar ferestre sparte în depozite. Străzi presărate cu moloz. Singurele construcţii noi par să fie panourile video enorme şi imnurile cu difuzoare.

În timp ce ne îndreptăm către centrul oraşului, îmi închipui cum ar fi putut arăta cândva locul ăsta. Pitoresc. Văd un liceu de cărămidă roşie, module de cățărare pentru copii, un parc cu un foişor, o tricicletă răsturnată... Mă cuprinde un val de tristeţe. Îmi aduce aminte de vechiul nostru oraş —turle de biserici, băcănii de cartier şi *copaci adevărați.*

Acum mi-e şi mai dor de casă. De mama, de tata, de casa noastră — chiar şi de şcoală. Puţin.

— Mă întreb unde-i toată lumea, şopteşte Wisty.

— Eu nu, răspund, poate puţin prea repede. Adică... nu prea vrea*u să* ştiu.

Şi apoi aud asta:

— Nu vrei?... nu vrei?... nu vrei?... nu vrei?... De ce, Whit?

Răsucesc capul. Wisty se uită fix la mine.

A fost cu siguranţă o voce. Şi nu era a lui Wisty. Sau a mea.

A *fost vocea Celiei.*

Poate că ăsta este de fapt un oraş-fantomă. *La propriu.*

Capitolul 10

Whit

ŢÂŞNESC CA O RACHETĂ s-o găsesc. E ca şi cum nici n-

aş avea de-ales. Ca şi cum asta-i soarta mea.

— Celia!

Alerg pe străzi pustii, pe lângă magazine goale, pe lângă o secţie de poliţie fără poliţişti, pe lângă un gimnaziu cu ferestrele şi uşile astupate cu scânduri, un cinematograf… N-o văd, de fapt nu văd pe nimeni. Totul pare atât de ireal aici…

E real? Visez toată dezolarea asta?

— *Celia!*

— Whit, stai! aud vocea lui Wisty venind din spate.

Plesnetul tenişilor ei pe pavaj. Încearcă să ţină pasul.

— Opreşte-te! Whit, te rog! Nu ştii dacă e ea! Ar putea fi o capcană!

Ştiu că e ea. Nu uiţi niciodată, absolut niciodată, vocea celei pe care-o iubeşti. Fie că e o şoaptă, un ţipăt sau o amintire îndepărtată, ştiu când e Celia. Bănuiesc că Wisty nu înţelege asta. Ea n-a fost niciodată îndrăgostită.

Şi apoi o aud iar pe Celia. Dar nu de prea departe. O simt ca şi cum ar fi cumva peste tot în jurul meu.

— Nu vrei să *ştii?… ştii*?… ştii?… Ce s-a întâmplat cu *noi?… noi?…* noi?…

Nu mai suport — *o simt atât de aproape acum pe Celia.*

Glasul ei e atât de puternic, încât parcă ar transmite chiar in capul meu. E insuportabil… dar e şi cel mai frumos, cel mai incredibil fel de suferinţă. O tortură pe care aş cerşi-o. Are vreun sens?

— *Vreau!* Vreau să ştiu! Mă opresc din drum, apoi mă las în genunchi în mijlocul pieţii oraşului. Unde eşti, Celes? *Am nevoie să te văd din nou!*

— Uită-te în sus, Whit. E chiar acolo.

E vocea lui Wisty, în stânga mea. Şi când înalţ capul, văd ce vede şi ea.

E prietena mea — pe ecran. *Celia,* pe un panou de propagandă al Noului Ordin. Chipul ei minunat e de două ori şi ceva mai înalt decât mine şi fiecare centimetru e la fel de mătăsos, de perfect şi de frumos pe cât mi-l aduc aminte. E

ca şi cum ar fi vedetă de cinema.

Capitolul 11

Whit

— AI UITAT DE NOI, Whit? Ai uitat de mine? Celia pare tristă, făcând totul şi mai dureros pentru mine. Bănuiesc că nu te pot învinui pentru că ai mers mai departe…

— Ce tot vorbeşti, Celia? Nu te uit niciodată! Cu toții ştiu asta. Nu încetez niciodată să mă gândesc la tine, să încerc să te găsesc. Lumea crede că-s nebun!

— Poate că nu m-ai uitat cu totul, Whit. Dar eu vorbesc despre *noi.* Cei pierduți, răpiți, asasinați. Semi-luminile…

Mă trece un fior când pomeneşte de sufletele triste de pe Tărâmul Umbrelor.

— Nu mai sunt cu adevărat… eu, *spune ea.* Fac parte din ceva… mai mare.

— Celia, o să fii întotdeauna tu. Tărâmul Umbrelor nu te poate distruge. Nu pentru mine. Unde eşti? Tu, cea *adevărată…*?

— Nu pricepi, Whit. Celia îmi întrerupe vorbele şi zâmbeşte cu melancolie. Trebuie să-ți recunosc meritele, dragul meu.

Chiar eşti cel mai sensibil erou al fotbalului care-a călcat vreodată pe suprafața acestei lumi. Dar eşti la fel şi cu o mulțime de băieți în alte privințe, Whit. Eşti aşa un puşti! Vezi şi-ți pasă şi protejezi doar ce se află chiar sub nasul tău.

— Nu. Clatin din cap şi nu-mi vine să cred ceea ce aud de la ea. Nu-i adevărat. Ştii că nu-i aşa…

De ce încearcă să mă rănească?

— Ba da, este, mă contrazice Celia, cu ochii sfredelindu-i

pe ai mei. Un exemplu grăitor: unde-i sora ta?

Mă rotesc cu trei sute şaizeci de grade. Wisty e…

Dispărută?

— Ce…?

Încep să alerg prin piață, căutând frenetic pe alei.

— *Wisty!*

Asta nu se poate! A fost răpită?

— Trebuie să începi să gândeşti la scară mai mare, Whit.

E o tortură — vocea Celiei trece prin mine ca o forță vitală şi tot ce vreau să fac este s-o captez, să capitulez în fața ei. Dar sora mea…

— Ştiu că eşti speriat, continuă ea, în mod straniu neafectată de dispariția lui Wisty. Tocmai ai pierdut pe cineva la care ții şi nu ştii cum să abordezi problema. Gândeşte-te la asta, Whit. E cheia.

— Wisty! țip.

Singurul răspuns este foşnetul unei pungi goale de plastic purtată de vânt prin piața oraşului.

— Whit — *aici, sus! Uită-te la mine.* Sunt aici să-ți spun şi alte lucruri pe care nu vrei să le auzi. Tu şi cu Wisty trebuie să încetați să mai fugiți de Noul Ordin. Nu mai fugiți de Unicul.

— *Niciodată! O s-o* găsesc pe Wisty şi o să ne întoarcem pe Tărâmul Umbrelor — ca să te găsesc pe tine. Nu o imagine pe un ecran!

Părul negru, des şi ondulat, al Celiei începe să fluture, gâdilându-i buzele. Aproape ca şi cum ar reacționa la vântul din piață. Punga de plastic îmi zboară în față. O dau la o parte, frustrat.

— Whit, mă asculți? Trebuie să vorbesc mai tare?

Capul o să-mi explodeze dacă vorbeşte mai tare.

— Te aud, crede-mă. Numai că ceea ce spui n-are nicio noimă în clipa asta.

— Tu şi cu Wisty trebuie să vă predați ca să vă salvați părinții — şi pe noi, ceilalți. E singura cale. Cred că Wisty înțelege asta… aşa-i, Wisty?

Celia întoarce capul şi acolo — în spatele ei, sus *pe ecran* — se află sora mea. Cum *e posibil?*

— *Wisty!* urlu. Cum…?

— E-n ordine, Whit, spune Wisty. Totul e bine acum. înțeleg rolul nostru.

Celia se uită iarăşi la mine, iar părul ei lung începe *să iasă din ecran,* revărsându-se spre mine. Mă simt tras înăuntru de către el. Ei nu pot să-i opun nicio rezistență. Simt că plutesc prin aer, zburând către ecran ca să fiu înghițit de ochii ei, de buze, de vocea ei lină, liniştitoare.

— Trebuie să plec acum, Whit. Predă-te. Salvează-ne. Poți face asta, Whit.

Apoi imaginea de pe ecran se dizolvă în paraziți, iar eu cad într-o beznă care pare fără sfârşit.

Capitolul 12

Wisty

AŞADAR, ĂSTA A FOST poate lucrul cel mai straniu care ni s-a întâmplat până acum. Încă un mister, înăuntrul unui mister, înăuntrul altui mister.

Nu-mi aduc aminte aproape nimic. Cel puțin, nimic după ce i-am zis lui Whit să se uite în sus la ecran — şi la Celia. Acum stau trântită cu fața în jos în mijlocul pieței oraşului, iar capul îmi pulsează.

Mă întorc şi-l găsesc pe Whit într-o stare asemănătoare, numai că-şi ține capul între mâini şi suspină. Nu sunt multe lucruri mai rele decât să-ți vezi fratele mai mare plângând. Poate doar să-ți vezi părinții aşa…

Mă târăsc până la el şi-l iau în brațe în timp ce-mi povesteşte ce s-a întâmplat. E o încâlceală destul de incoerentă, dar un lucru e limpede: Celia a zis că trebuie să

ne predăm.

Frumos, Celes. O să mă gândesc la asta. Mai întâi să examinăm încă o dată legătura ta cu Noul Ordin. Cum ai ajuns acolo sus, pe *panoul de propagandă?*

— Nu ne predăm, i-am spus pe un ton de respingere categorică. E o şmecherie video. N.O. Începe să fie disperat.

— E un rahat! exclamă el indignat, îndreptându-şi brusc spatele. Acum ştiu. Nu era Celia cea care vorbea. Nu se poate să fi fost ea. O să distrugem regimul şi n-o putem face dacă suntem prizonieri. Sau morți.

Mă ridic de jos.

— Oho, exclam, scuturându-mă de praf. M-a dat pe spate răbufnirea de testosteron!

Whit reuşeşte să râdă la gluma mea jalnică, apoi mă surprinde cu o imitație de atac al unui taur.

— Da! O să-i doborâm! răcneşte el.

— Urata! strigă un cor de voci micuțe.

Ce mai e acum?

Ne întoarcem şi vedem ceata cea mai zdrențăroasă de zdrențăroşi scoțând capetele pe uşa unui magazin acoperit cu scânduri.

— Cine sunteți? întreb, cu ochii mari.

E clar că nu sunt atât de speriați încât să nu vrea să fie văzuți, dar nici atât de încrezători încât să vrea să vină mai aproape.

Un băiețel cu o coamă de păr şaten-deschis, incredibil de încâlcită, face un pas înainte.

— Voi sunteți oameni *obişnuiți*? întreabă.

Trebuie să fie cam în clasa a treia.

— Dacă asta înseamnă că nu suntem spălați pe creier de către Noul Ordin, da, răspund. Nu suntem. Unde sunt părinții voştri?

— S-au dus. Nu ştim unde. Luați.

— Luați?

— Soldații i-au suit în camioane şi i-au furat, explică el.

Unii dintre băieții şi fetițele mai mici încep să se frece la

ochi ca să-şi şteargă lacrimile.

Un val de emoţii traversează chipul lui Whit. Simpatie, empatie — spuneţi-i cum vreţi. Fratele meu nu-i tocmai un sentimental, în afară de momentele în care ar trebui să fie. Îşi dă jos rucsacul şi-l pune pe jos în faţa lui, apoi îşi aşază mâinile peste el pentru o clipă, cu ochii închişi.

Şi apoi — e cel mai ireal lucru — un căţel şi doi pisoi scot capul din rucsac. Tristeţea copiilor se transformă în uimire şi râs când căţelul şi pisoii ies în fugă din rucsac. Copiii care nu reuşesc să ajungă să mângâie animalele se uită la Whit cu venerație.

Sincer şi eu.

— *Oho!* exclam.

Acum se trage de guler şi porumbei albi îi ies din cămaşă fluturând din aripi către cer. Şi apoi — ce necioplit! — strănută şi un nor de albine galbene îi iese din nas şi pornesc zumzăind după porumbei. Copiii râd isteric.

— Unde-ai învăţat scamatoriile astea de salon? îl întreb pe Whit. Drăguţ. Devii un vrăjitor de-a dreptul fermecător.

Ridică din umeri.

— M-am gândit că ar trebui să fac ceva plăcut pentru altcineva, ca variaţie, în loc să ne facem doar griji pentru noi, tot timpul — răspunde şi se întoarce către copiii care se distrează. Vreţi să veniţi cu noi? le propune.

Oho! Ce se poate întâmpla când îţi pierzi cunoştinţa pentru câteva minute! Dintr-odată, fratele meu devine domnul

Whitford Fântâna-Carității Allgood.

— Acum o să deschizi o cantină pentru săraci? întreb eu, cu un zâmbet larg.

— Poate, răspunde el. De ce nu?

Şi apoi fratele meu face să apară o oală mare cu supă fierbinte de roşii, cu castroane şi linguri, exact cantitatea potrivită pentru toată lumea.

Capitolul 13

Wisty

CU AJUTORUL CÂTORVA VRĂJI care apar în jurnalul lui Whit, reuşim să găsim drumul de întoarcere către magazinul universal Garfunkel, care, din fericire, se află la numai câțiva kilometri depărtare. Dar credeți-mă, încercarea de a ocoli supravegherea Noului Ordin cu o ceată de copii murdari şi zgomotoşi după tine nu-i o treabă tocmai uşoară. N-o să mă fac niciodată instructor de tabără!

Când intrăm, primul lucru pe care-l observ din spatele mulțimii — unde adun copiii răzleți ca un ajutor de educatoare de grădiniță — este prezența lui Janine. După Margo, reprezintă simbolul cel mai de nădejde al Tărâmului Liber,

Ochii i se luminează puternic, în timp ce aleargă pe lângă raioanele goale de cosmetice ca să-şi întâmpine eroul.

Adică fratele meu, Whit. In caz că n-am pomenit destul despre asta, o mulțime de fete îl adoră pe Whit. Ceea ce, cred eu, face ca fidelitatea lui pentru Celia să fie şi mai impresionantă.

— *Ați reuşit!*

Janine îl strânge în brațe înainte ca el să aibă ocazia să explice că aceşti copii nu sunt tocmai cei pe care-ar fi *trebuit* să-i salvăm.

— Este mult peste aşteptările noastre! N-am crezut…

Whit o împinge uşor de lângă el, cu durere în privire.

— Nu-i atât de simplu, Janine.

Apoi Feffer, câinele salvat de noi, vine țopăind şi lătrând de entuziasm.

— Unde-i Margo? întreabă Sasha, fanaticul nostru de

serviciu, cu nedumerirea aşternută pe față.

O, Doamne! Ei cred că am reuşit în misiunea noastră inițială. Nu ştiu…

Aşa că, în următoarele cincisprezece minute, disperarea totală se revarsă asupra grupului în timp ce explicăm rezultatul sordid al misiunii eşuate.

Margo era unul dintre primii şi cei mai iubiți conducători ai Tărâmului Liber, una dintre stâncile adevărate în realitatea noastră mereu schimbătoare. Se pare că cei aflați în misiune care au scăpat s-au întors pe Tărâmul Liber fără să asiste la execuția ei. Iar Garfunkel — al cărui curent electric provine în cea mai mare parte dintr-o metodă ingenioasă de a extrage energia din sticle de parfum — nu are acces regulat la transmisiile Noului Ordin. De fapt, asta-i probabil o binecuvântare.

— Stăteam cu toții de veghe, aşteptând întoarcerea voastră, spune Sasha. *A tuturor.*

Faptul că trebuie să spun povestea nu face decât să-mi sfâşie sufletul încă o dată. Şi când mă uit la toți din jur, e şi mai rău. Scânteia de speranță a echipei de zdrențăroşi pare stinsă. Îmi pare rău chiar şi pentru Sasha, în care n-am încredere în mod special, pentru că ne-a mințit cu neruşinare o dată. Dar el şi Margo aveau în sânge aceeaşi flacără a existenței. Ar face orice pentru cauză.

Iar Janine — ei bine, ea şi cu Margo erau ca nişte surori.

Ochii ei verzi, care străluciseră atât de tare pentru Whit, deveniseră sticloşi acum din cauza şocului şi a durerii. Whit o mângâie liniştitor pe păr. În cele din urmă, fata îşi lipeşte de umărul lui.

Am crescut împreună, suspină ea. Am fost cele mai bune prietene încă de la grădiniță, îți vine să crezi?

Sigur că da, şopteşte Whit. Toți au iubit-o pe Margo.

Emmet, amicul meu cel mai bun de-aici, se apropie de mine şi mă cuprinde cu brațul. În mod normal, asta m-ar face mai mult decât fericită — pentru că, hai să recunoaştem, Emmet e al naibii de drăguț — dar în acest

moment, ciudat, gestul aproape că mă enervează.

M-am săturat de toată deznădejdea asta. Dacă Margo ar aparea aici, acum, probabil că s-ar revolta împotriva tuturor planşetelor ăstora jalnice şi a părerilor de rău pentru ea.

O revoltă. De fapt, o idee nu tocmai rea.

Uite, spun, desprinzându-mă de braţul lui Emmet şi cățărându-mă pe o tejghea de sticlă pentru produse de machiaj. Festivalul batistelor s-a terminat. Ultimul lucru pe care l-ar vrea Margo ar fi să ne vadă stând abătuți…

Sasha dă din cap.

Trebuie să ne mişcăm; trebuie să fim mereu pregătiți.

Noul Ordin devine tot mai puternic, adaug.

Jamilla, şamanul „mămica echipei", îşi şterge lacrimile de pe obraji. Până şi Feffer arată ceva mai mult din licărirea de oțel pe care-o are de obicei în ochi.

— Cel Care Este Unicul vrea să ne zdrobească spiritul! strig. Şi-ar lăsa Margo spiritul zdrobit?

— *Nu!* răspunde Sasha tot cu un strigăt. Cu siguranță nu!

— Cel Care Este Unicul vrea să ne oprim, să ne predăm, să abandonăm! strig în continuare. A încetat vreodată Margo să reziste?

— *Nu!* rosteşte la unison un grup dintre ai noştri.

— Cel Care Este Unicul nu vrea să ne îndeplinim următoarea misiune… Nici cea de după asta! Ne-ar fi spus Margo să ne îndeplinim misiunea următoare?

— *Da!*

Aproape toată încăperea ni s-a alăturat acum.

Apoi, Emmet — care arată poate chiar mai drăguț decât de obicei — se ridică în picioare, cu pumnul în aer. Volumul zgomotului din cameră creşte, iar eu mă simt cu siguranță amețită. Poate chiar e ceva adevărat în povestea asta cu conducerea…

Apoi se petrece însă ceva care-mi dejoacă planurile.

Tocmai a intrat în încăpere persoana pe care-o detest cel mai mult în toată lumea.

Ei, poate nu chiar *cel mai mult.* Dar pe-al naibii de

aproape…

Capitolul 14

Wisty

BYRON TRĂDĂTORUL-LINGĂU P. Dihor-Swain se furişează înăuntru, legănându-şi capul ca un animal care încearcă să prindă un miros, apoi porneşte direct către mine. Byron, un snob ştie-tot în liceu, a devenit o marionetă a Noului Ordin care-a fost complice la capturarea noastră — şi pe care, că veni vorba, chiar l-am transformat într-un dihor odată. Se presupune că a părăsit Noul Ordin, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă de el.

— Hei, toată lumea! ţipă el cu mica lui voce mereu iritantă, de şobolan.

Apoi se suie lângă mine pe tejghea. Ar trebui să-l transform înapoi în dihor ca să-l pun într-o cutie, să-l înfăşor în bandă adezivă şi să-l trimit prin poştă la Spitalul Psihiatric de Stat General Bowen. *Fără* nici rezervă din gelul lui lipicios de păr.

— Bănuiesc că n-ai auzit veştile proaste, Byron, începe Jamilla, nesigură.

— Oh, le-am auzit, într-adevăr, răspunde el.

Cine vorbeşte aşa?

— Am văzut cu propriii mei ochi.

Tuturor li se taie răsuflarea.

— Pe asta…

Scoate un smartphone ultimul răcnet, căpătat cine ştie de unde, îl atinge de câteva ori, apoi îl ridică şi îndreaptă ecranul spre noi.

Oh, Doamne, e Curtea de Justiție, unde silueta lui Margo, acoperită cu glugă, se vede îngenunchind în fața Unicului.

— Ia-l de-acolo, mă răstesc la el, întinzând mâna după telefon. Conține violență pe viu!

— Nici nu mă gândesc! exclamă Byron, strângând telefonul mai tare. Au *nevoie* să-l vadă.

— Chiar eşti îngrozitor! țip, practic agățându-mă de mâinile lui ca să apuc telefonul.

Dar Byron, fiind şiret ca un dihor, e maestru în ocolişuri şi trebuie să-l atac ca o leoaică pentru a pune mâna pe obiect.

— Wisty, zice dintr-odată Janine, dură şi hotărâtă, în timp ce se smulge din brațele alinătoare ale lui Whit. Are dreptate. Trebuie să văd. Să văd ce i-au făcut…

Schimb cu Whit o privire înfrântă şi mă duc la o altă tejghea, ca să nu fiu nevoită să stau atât de aproape de băiatul-dihor. El ține triumfător telefonul ridicat şi, deşi încerc să mă întorc cu spatele, nu reuşesc.

În cea mai dezgustătoare reluare cu încetinitorul pe care-am văzut-o vreodată, urmărim dezintegrarea totală a lui Margo de către Cel Care Este Unicul. Gluga, hainele, pielea mâinilor, tenişii ei minunați devin cenuşii pentru o clipă, apoi se descompun pe rând, risipindu-se într-un nor de cenuşă de crematoriu.

— Vedeți voi, explică el în timp ce materialul continuă, vor ca toată lumea să creadă că Wisty a murit. Aşa că, datorită legăturilor pe care le am foarte sus la Ministerul Informațiilor —tatăl meu, ca să fiu mai exact — am reuşit să intru clandestin în sistemul lor şi să răspândesc un pic de adevăr în lume…

M-am uitat cu atenție. Era evident că pusese mâna lui de dihor pe o transmisie de pe Canalul Care Este Unicul — şi o *schimbase.* Subtitrarea care însoțea materialul spunea acum:

PERSOANA EXECUTATĂ AICI NU A FOST WISTERIA ALLGOOD, CI O FATĂ NEVINOVATĂ NUMITĂ MARGO. ACEASTA A FOST O CRIMĂ.

Ecranul revine brusc la crainica enervată de la ştiri.

— Oameni ai Noului Ordin, vorbeşte ea, aşa cum puteți vedea, un mic grup de terorişti încearcă să ne submineze transmisia. Nu acordați nici cea mai mică atenție acelei subtitrări absurde aflate dedesubtul imaginilor. Primim dovezi neîndoielnice de la Biroul Execuțiilor că inamicul public pe care îl vedeți aici este cu adevărat *Wisteria Allgood.*

Acum, subtitrarea manevrată de Byron spunea:

DACĂ ACEASTA ESTE WISTERIA ALLGOOD, DE CE POARTĂ GLUGĂ CA SĂ NU-I PUTEM VEDEA FAȚA?

Crainica duce degetul la casca din ureche — e limpede că producătorul sau producătorii ei o sfătuiesc urgent ce să facă în continuare.

Cetățeni ai Noului Ordin, continuă ea, Biroul Execuțiilor doreşte ca toată lumea să observe că singurul motiv pentru care Wisteria Allgood poartă glugă este acela că vrăjitoarele nu pot face vrăji când au glugi pe cap.

Byron zâmbeşte trufaş. Încă o subtitrare apare sub crainică:

MINCINOASO! SE VEDE ÎN OCHII TĂI.

Whit şi cu mine rămânem fără grai. Fratele meu chiar arată impresionat de eforturile lui Byron, în timp ce eu mă gândesc că tocmai mi-a distrus şansele de a mă ascunde de toți turnătorii din cartierele de iubitori ai Noului Ordin.

Lansez încă un atac de leoaică şi Whit mă prinde chiar la timp.

— Nu te băga în viața mea, javră! Ți-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să fiu absolut *încântată* să fiu socotită moartă?

— Eu zic bravo, Byron, puiule, intervine Sasha cu calm. Urmăreşti să ajungi curând conducătorul săptămânii?

— Peste cadavrul meu! spun şi mă uit urât la Sasha.

Se referise la tradiția Tărâmului Liber de a numi un nou conducător în fiecare săptămână — pentru a evita corupția pe care puterea o aduce de obicei cu ea.

— Te sfătuiesc sincer să treci peste asta, Wisty, spune Domnul Protector. Sunteți cu toții personaje principale în programul de informare publică al Noului Ordin despre cei mai căutați infractori, de la ora de vârf. Are acum poze ale tuturor celor din raiduri — inclusiv Janine, Jamilla, Emmet şi Sasha.

Tăcere. Janine pune în sfârşit întrebarea din mintea fiecăruia:

— Cum…?

— Ecranele astea pe care le vedem pe străzi în partea lor din Lumea de Sus, ei bine, sunt *bidirecționale.* Dacă te uiți la unul dintre crainicii de ştiri, sunt şanse să se uite si el la tine.

Asta-i imposibil, spune Whit, respingând ideea lui Byron.

— Te îndoieşti de mine? Atunci gândeşte-te la *asta,* continua el. Nu numai că Cel Care Este Unicul se află peste tot in transmisiile Noului Ordin, dar îşi face loc şi în transmisiile noastre. Uite.

Byron îşi face singur o poză cu telefonul. I-l smulg din mâna şi mă uit la imagine. Rămân cu gura căscată. În poză, chipul Celui Care Este Unicul se află *chiar deasupra umărului lui Byron.*

Probabil că e doar dovada că eşti trădător, spun, dându-i înapoi telefonul.

Oh, da? mârâie Byron. Atunci de ce se întâmplă cu *toți*?

Se întoarce şi-i face o poză lui Whit.

Whit ia telefonul şi se uită la propria lui fotografie. Şi pe loc se face alb la față. Începe să tremure şi i se declanşează micul tic pe care-l are la ochiul stâng.

Vezi? chițăie Byron.

Whit clatină din cap şi-mi dă telefonul înapoi. Tremură din tot corpul acum; ticul i se înrăutățeşte.

Si văd de ce: în poză nu este Cel Care Este Unicul. E Celia. *Unicul o are pe Celia.*

Capitolul 15

Whit

TÂMPLELE ÎMI PULSEAZĂ, iar marginea câmpului meu vizual se roteşte ca un vârtej. Inima parcă ar încerca să-mi urce în gât. *Trebuie s-o găsesc.* Trebuie să mă întorc pe Tărâmul umbrelor. Simt nevoia să mă cufund în ochii frumoşi ai Celiei, în părul, în mirosul ei. Trebuie să mă *contopesc* cu ea măcar încă o dată.

Las telefonul în mâinile surorii mele, îmi fac loc printre ceilalți şi pornesc către platforma de încărcare a magazinului. Există acolo un portal, unul prin care i-am promis lui Wisty că n-o să trec niciodată singur.

Îmi pare rău, dar *am nevoie* de asta — am nevoie de Celia. N-am nici urmă de voință în privința asta.

Pornesc în fugă către peretele portalului, închipuindu-mi că dacă s-a închis de când am fost ultima oară aici, o să-mi prindă de minune să intru cu toată viteza în cărămizi şi mortar, poate că o să-mi bage cât de cât mințile-n cap.

Mă lasă să trec, dar drumul prin portal e ca înotul prin piatră. Pare o sarcină imposibilă să ajung dincolo, dar în cele din urmă sunt inundat de întunericul şi frigul pătrunzător, vag familiare, din Tărâmul Umbrelor.

Este un loc între realități extraordinar de bizar, plin de semi-lumini rătăcitoare — suflete ale morților care n-au mai

scăpat de acolo şi care pot găsi uneori drumul către o lume unde însă nu pot rămâne prea mult. *Ca nişte fantome ce alunecă înăuntrul şi în afara purgatoriului,* îmi spun în sinea mea.

— Celia! strig cu toată puterea. Celia, sunt eu! Whit! Sunt chiar aici!

Vreau să fiu peste tot în acelaşi timp, să acopăr într-o clipă vastititatea şi stranietatea acestui loc. Problema este că să te orientezi pe Tărâmul Umbrelor seamănă cu a te orienta în mijlocul unui ocean, într-o zi mohorâtă şi ceţoasă. Fără GPS. Sau busolă. Şi poate cu o găleată în cap.

Nu-mi pot permite să mă rătăcesc. Dar nu ştiu unde să mă duc.

Ce-li-a! mă întorc şi strig în altă direcţie.

Poate fi dezastruos să mă îndepărtez de portal. N-am fost niciodată singur aici. Am fost avertizat să n-o fac.

De data asta capăt un răspuns. Numai că nu-i răspunsul după care tânjeam. E un geamăt îngrozitor care mă face să-mi simt inima ca străpunsă de un ţurţure de gheaţă.

Geamătul se stinge, apoi se mai aude unul, încă şi mai mic şi mai aproape.

Dezastru. Am atras atenţia Celor Pierduţi — oameni nu tocmai angelici, care au stat atât de mult pe Tărâmul

Umbrelor încât au devenit ca nişte suflete în putrefacţie. Ca nişte monştri, presupun.

Mă întorc şi pipăi înjur în căutarea ieşirii. *Unde-i portalul?*

Nu reuşesc să-l găsesc — peste tot nu-i decât ceaţa asta rece şi umedă.

Cei Pierduţi se apropie şi mai mult. Le simt răceala şi mirosul de umezeală şi mucegai. *Gândeşte! Gândeşte! Gândeşte!*

Văd ceva mişcându-se spre mine. O formă neagră în ceaţă — scundă, şchiopătând, căutând. Mă rotesc puţin către stânga — şi văd o altă tulburare în ceaţă.. Sau trei... sau şase.

Ar putea fi sfârşitul, cu siguranţă.

Mă întorc încă puțin — portalul trebuie să fie în fața mea, sau poate doar un pic mai la stânga…

Acolo — simt ceva, sau…

Uf!

Sunt pe jos. Întins pe spate. Cu răsuflarea tăiată. Apoi aud o țesătură sfâşiindu-se. Cămaşa mea?

Am ochii deschişi, dar tot ce pot distinge sunt formele îngrozitoare, siluete alcătuite din carne, dar şi din fum. O duzină de mâini reci coboară asupra mea, ținându-mă de parcă aş fi pe o masă de operații.

Sunt pe o masă de operații? Ce vor, pentru numele lui Dumnezeu?

Ce-i plesnetul ăsta? Senzația asta din umărul meu? îmi simt carnea trasă, împinsă, chiar *sfâşiată.* Nu doare totuşi. *Mi-e prea frig? Sau sunt în stare de şoc?*

Tot ce văd cu siguranță sunt nişte dinți răutăcioşi, sparți, zimțați.

Îmi spun să n-o fac, dar nu mă pot stăpâni: țip.

— Celia! urlu, dându-mi seama că probabil va fi cel din urmă lucru pe care-l voi spune vreodată. Te iubesc!

M-au țintuit la pământ. Mă muşcă. Mă mănâncă, nu-i *aşa?*

Apoi însă aud un zgomot nou prin ceață. *Poate fi…?*

Un lătrat!

— Feffer! strig.

Şi muşcăturile încetează. Sau, cel puțin, se opresc pe moment. Cei Pierduți simt câinele? Încă o bucată de carne proaspătă pentru ei?

Mă uit la fețele spectrale, cu gurile căscate, în timp ce îşi rotesc ochii galbeni, incandescenți, în căutarea sursei zgomotului. Unul dintre ei începe din nou să geamă. Mă uit la chipul cu trăsături de umbră şi îl recunosc. Sunt şocat.

Am halucinații, sau e trădătorul tuturor trădătorilor — Jonathan cel înalt?

Jonathan era un băiat din Tărâmul Liber care trădase una dintre misiunile noastre cele mai importante. Wisty fusese

cât pe ce să moară din cauza lui. Pentru o clipă, mă simt aproape fericit să-l văd ca pe o creatură a răului nesătul.

—Jonathan? rostesc, însă el se retrage în ceață.

Se aud gemete şi mârâieli furioase în stânga mea. Fie că Feffer a pornit la atac, fie că bietul câine opune ultima rezistență disperată. Imediat după aceea, o formă mare, cafeniu-închis, mă trage de cămaşa zdrențuită.

— Feff!

Icnesc când Jonathan reapare şi se aruncă iarăşi spre mine, împreună cu şase alte creaturi de umbră oribile, care par să saliveze.

Mă clatin în urma câinelui neînfricat şi, deşi n-am fost niciodată mai bucuros să trăiesc, aproape că şovăi când Feffer plonjează înapoi prin portal.

Unde-i Celia?

Capitolul 16

Whit

DACĂ ATI FOST TREZITI vreodată de un bubuit misterios în mijlocul nopții, cunoaşteți senzația de adrenalină care pulsa prin mine în secunda în care mi-am recăpătat cunoştința. Caii-putere ai corpului meu măriseră turația la vreo patru sute. Vorbesc aici de o maşină sport de lux.

Nu sunt sigur, dar cred că aşa a ajuns Janine pe podea

lângă mine, întinsă pe spate.

După cât se pare, îmi punea bandaje şi feşe pe braț, iar senzația de strânsoare puternică m-a speriat. *Reacția?* Am plesnit-o fără să vreau şi am țintuit-o la podea.

Evident, Feffer trebuie să mă fi salvat de pe Tărâmul Umbrelor, dar ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Până acum.

— Oh, Doamne, exclam. Îmi pare rău, Janine. Am crezut că eşti un Pierdut. Că eram încă pe Tărâmul Umbrelor. Eşti teafără?

— Ce, crezi că nu pot face față la o cădere? N-am nimic, spune Janine şi se sprijină în mâini şi se ridică. Tu, pe de altă parte, ai.

Arunc o privire către braț.

Asta? O să se vindece.

Brațul s-ar putea, sigur. Dar…

Pe fruntea lui Janine apar cute.

Alte părți ale tale sunt serios rănite. Vătămate, poate de nereparat. *Inima,* Whit.

Sfărâmată, cred. Chiar distrusă. N-o contrazic în privința asta.

Se întoarce la rolul ei, ca infirmiera-Janine-cu-bandajele.

Toată lumea ştie că e o misiune sinucigaşă să te duci singur pe Tărâmul Umbrelor — cel puțin nu fără *foarte multă* experiență sau fără o şmecherie prin care să-ți găseşti drumul înapoi. Wisty şi cu mine suntem destul de supărate pe tine.

Ştii cât de mult te iubeşte sora ta?

N-am nimic.

Asta-mi sună găunos până şi mie.

Să mergi într-o misiune sinucigaşă nu înseamnă *nimic.* Avem nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine. Asta… înseamnă ceva pentru tine?

Înseamnă. Jur că înseamnă, Janine. Îmi pare rău c-am fost atât de…

Cuvântul pe care-l folosise Celia îmi scapă acum.

Preocupat doar de propria ta persoană? zâmbeşte Janine în cele din urmă. Nu-i nimic. Ni se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, îmi închipui.

— Celia mi-a zis să gândesc la o scară mai mare. Dar uneori nu mă pot gândi la nimic altceva… în afară de ea.

Ştiu că nu-i o idee prea grozavă să spun asta în fața lui Janine.

Dar ea nici măcar nu tresare.

— Povesteşte-mi despre asta. Adică, despre cum suporți.

Termină cu bandajarea şi se uită la mine.

— Păi… nu prea ştiu cum să vorbesc despre asta, de unde să încep. Celia a dispărut când eram acasă, în oraşul nostru, şi brusc a apărut gaura asta căscată în pieptul meu. În viața mea. Făceam totul împreună, apoi ea a dispărut.

Janine observă jurnalul de lângă mine.

— De ce nu încerci să scrii despre asta, în loc să vorbeşti?

— De fapt, scriu. Am…

Ar *trebui să-i spun?*

— O poezie, zic şi râd nervos. Nu-i nimic. O tâmpenie.

— O poezie? Janine pare surprinsă. Pot s-o… aud?

— Ăăă… Nu cred…

— Te rog, Whit. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bine, cedez eu. Fie. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să spui *nimănui* — în special surorii mele. E între noi doi.

—Jur, promite ea.

Am încredere în ea mai mult decât în oricine, cu excepția lui Wisty. Janine este de fapt o persoană foarte drăguță.

Dar tot nu-mi vine să cred că îi citesc asta.

Părutu-mi-a că bucuria şi tăria pot fi numai
Altundeva — aici, doar suferință şi tristețe.
Aşa e oare? Aşa-i cum am prezis,

Şi mai mult poate; căci mintea se închide
În sinea ei; iar inima zdrobită zace rece…

Şi, amorțiți, tânjim după abis…[1]

Când termin, Janine priveşte gânditoare. Nu sunt sigur dacă-i place sau o detestă. Apoi însă mi se pare că are ochii umezi.

S-a-ntâmplat ceva? întreb,

Întind mâna şi-i ating brațul. Are pielea moale, caldă.

E atât de… frumos, răspunde ea, ştergându-şi o lacrimă cu mâneca. Nu-i deloc o tâmpenie. Cu siguranță, nu-i o tâmpenie. Şi imediat după aceea, Wisty iese de după un ştender cu haine.

Asta-i o poezie de *Lady Myron,* vorbeşte ea cu neîncredere. Asta dacă-mi aduc bine aminte de orele de engleză din clasa a opta cu doamna Magruder.

Capitolul 17

Wisty

WHIT E ATÂT DE ROŞU la față încât mă simt puțin cam prost pentru ceea ce tocmai am spus.

— Ăăă…, mormăi. Mă scuzați că v-am întrerupt.

Chiar ar fi trebuit să-mi astup urechile cu mâinile şi să plec atunci când Whit a început să vorbească despre poezie. Dar ar fi, ei bine, nedemn de o soră să rateze prima lectură de poezie a lui Whitford P. Allgood!

Janine se uită la mine de parcă aş fi sora ei cea prost-crescută, nu a lui Whit.

— Trăgeai cu urechea la noi?

— La ce te aşteptai? Sunt spioană a Rezistenței, ripostez eu, evitându-le privirile mânioase. Şi nu uitați asta, copii!

---

[1] Fragment din poezia *Versuri la aflarea veştii că Lady Byron este bolnavă* de George Gordon Byron.

Whit îşi dă ochii peste cap. E clar că s-a sculat cu faţa la cearşaf — sau la podea, cum s-ar putea să fie cazul. E timpul să schimb subiectul.

Aşa deci, ai auzit deja de noua misiune, frăţioare? O

chestie grea.

N-am vrut să-i spun, zice Janine şi mă străpunge cu privirea. O să vrea să se ducă. Nu e într-o stare…

O să apreciez eu asta, o întrerupe Whit. Nu eşti mama mea.

Au! Nu mai vorbim niciodată despre mama şi tata, nici măcar întâmplător.

Janine pare puţin jignită, apoi îşi alungă supărarea. Îşi netezeşte pantalonii cu buzunare pe coapse, în timp ce se ridică în picioare.

În plus, nu sunt sigură că e o misiune în care *vreunul* dintre noi ar trebui să se ducă. Informaţiile estimative o fac sa arate mai rău decât cea care a dus la uciderea lui Margo.

Narile îmi freamătă.

Misiunea care a dus la moartea lui Margo este exact

Motivul pentru care trebuie să mergem acolo, Janine. Ar trebui să terminăm ce-a început ea.

Unde? întreabă Whit, străduindu-se să se ridice.

Ei îi spun Complexul pentru Aculturaţie, explică

Janine în timp ce se lasă pe vine ca să-l ajute. Spun că-i o şcoala, nu o închisoare, dar… de fapt e mai rău. Arată ca un soi de lagăr de muncă. Nimic în afară de copii mici.

Câţi sunt?

Aproape o sută, răspunde ea. Dar sunt îngrijorată de spălarea pe creier care se face acolo. În loc să găsim o sută de prizonieri care să vrea să scape, e probabil să-i vedem întorcându-se împotriva noastră. De fapt, Noul Ordin îi programează să facă exact asta.

— Trebuie să mergem, insist eu.

— Da, e de acord Whit. Unicul se aşteaptă probabil să ne lingem rănile acum, nici nu-şi închipuie că o să facem ceva atât de îndrăzneţ.

Ia un tricou curat de bumbac de pe un ştender din apropiere şi se apucă să-l pună pe el.

Janine îşi pierde răbdarea. Îşi încrucişează mâinile la piept cu un aer autoritar.

— Whit, asta chiar e o idee proastă.

Ochii ei alunecă spre un ştender cu şorturi de ciclism din care răsare brusc un cap.

Byron!

— Am nişte veşti triste pentru voi toți, vorbeşte el pe un ton mieros. Vreți să auziți?

— Trăgeai cu urechea la noi, nu-i aşa? protestez indignată.

El râde.

— *Sunt spion al Rezistenței, nu uitați asta,* mă imită el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ei? Aşteptăm *veştile tale triste,* zic.

— Doar pentru că Margo a fost… elim*inată, sub*liniază el, nu înseamnă că Janine devine brusc conducătoarea săptămânii. Nici tu, Wisty, nici Whit. Misiunea asta nu este decizia voastră.

— Atunci a cui?

— A mea, anunță Byron, umflându-şi ridicol pieptul, în timp ce Whitford recita poezii de dragoste şi Janine îl doftoricea pe domnul Erou, ați ratat cu toții votul majorității grupului adunat la raionul de mobilă, pentru conducătorul
. Săptămânii. Cloncăne din limbă, în timp ce noi ne uităm la el cu gura căscată şi adaugă: Data viitoare, poate c-o să vreți să fiți mai atenți la îndatoririle voastre civice.

Bănuiesc că poți scoate puştiul din Noul Ordin, dar nu poți scoate Noul Ordin din puşti.

Capitolul 18

Wisty

AȚI ÎNCERCAT VREODATĂ să tăiați *tot* părul cuiva cu o foarfecă?

Este incredibil de greu s-o faci fără să capeți o anumită înfățișare de azil de nebuni. Am făcut de fapt o treabă destul de bună cu Whit — arată cam ca un erou de film de război. După cât se pare însă, treaba făcută de Emmet în capul meu nu intră în aceeaşi categorie (nu l-aş lăsa pe fratele meu nici măcar să se *apropie* de părul meu cu o foarfecă).

— Cel puțin nu mai trebuie să-ți faci griji pentru culoarea aia roşie vrăjitorească, chicoteşte Byron în timp ce ne îndreptăm spre Complexul pentru Aculturație. În afară de câteva petice.

— Oricum, cine te-a invitat în misiunea asta, B.? mormăi eu, chiar dacă ştiu că n-am de-ales.

El e biletul nostru de intrare — dar nu mă pot abține să nu mă tem că totul e o capcană. Nu mă pot convinge să am de-a binelea încredere în Byron Swain.

Măcar Sasha şi câțiva dintre ceilalți sunt cu noi — dar au rămas în urmă, conducând vehiculele pentru evadare ascunse în spatele şirului de copaci.

Byron îşi desface dosarul cu tot felul de insigne şi medalii ale Noului Ordin, de legitimații de membru şi de cârduri de identitate în fața gardienilor de la intrare, apoi ne trage, cu cătuşe la mâini, pe uşa care duce la sectorul pentru înregistrare.

Tot locul are aerul ăla şters, atât de distinctiv, al Noului Ordin. Dacă ar fi fost culoarea unui pulover cu guler pe gât din catalogul meu de la K. Krew, s-ar fi numit Spălătură de vase murdară.

Îi am aici pe Stephen şi Sydney Harmon, vorbeşte Byron cu o etalare exagerată de autoritate.

Îşi joacă rolul atât de bine. Poate pentru că el *este* rolul însuşi?

Transferuri de la Complexul AC numărul 625. Unicul care Realocă îi aşteaptă — tocmai am vorbit cu el acum vreo oră.

Desigur, domnule Swain. Sunt aşteptați. Lifturile sunt pe hol, la stânga.

Byron e în elementul lui, în timp ce ne trage cu un gest

teatral încolo şi-ncoace şi apoi în lifturi. După ce coborâm câteva niveluri, ne împinge afară pe uşă.

OK, *Harmonilor,* rânjeşte el. Sunteți pe cont propriu,
Ne vedem pe partea cealaltă.

Oricât de mult îl urăsc (oarecum) pe Byron, trebuie să recunosc că n-a fost niciodată atât de uşor să intrăm într-o instituție a N.O. Sincronizarea lui e perfectă — când uşile liftului se închid în urma noastră, întâlnim un grup de copii care trece pe-acolo şi ne alipim la coada grupului.

Sunt sfâşietor de patetici „elevii" ăştia…

Numai piele şi os, lipsiți de speranță, cu înfățişare chinuită şi tăcuți ca nişte călugări. Spiritul mâniei tinereşti şi al revoltei fusese deja stors din ei. Nicio nemulțumire, nici urmă de sarcasm, nici urmă de nimic. Sunt atât de înfrânți, încât nici măcar nu par să ne observe sosirea.

Urmăm procesiunea în timp ce trece pe uşile duble de la capătul coridorului.

La început, suntem aproape orbiți de lumina puternică, alb-albastră, care ne bombardează, dar când ni se obişnuiesc ochii descoperim că ne aflăm în ceea ce pare să fi fost cândva un amfiteatru dintr-o şcoală, dar acum este ceva foarte diferit şi sinistru.

Toate scaunele din sală au fost scoase şi încăperea largă, inclusiv scena, este acum ocupată de maşini, cuve de laborator şi zeci de copii cu înfățişare bolnăvicioasă în bluze care poartă numere, lucrând ca nişte sclavi într-o mină de diamante. Unii dintre copiii de aici cară saci, alții amestecă în cuve, alții împing de colo până colo echipament tehnologic.

Ochii ne înțeapă ca şi cum ar fi ceva otrăvitor în aer. Întregul loc pute a cauciuc ars, ozon şi, ciudat — *e posibil?* — ciocolată. Ciocolată *toxică.* Există aşa ceva?

Apoi se aude o notă stranie, ca de flaut, un do din octava intermediară, dacă nu mă înşel, arunc o privire şi văd un detaşament de copii — toți purtând numărul doisprezece —

oprindu-se brusc din lucru.

Şi apoi îl zăresc pe singurul adult din încăpere, un bărbat

cu spinarea țeapănă, într-un halat alb de laborator, cu un obiect argintiu asemănător cu un camerton care-i atârnă din gură.

— *Atenție, detaşamentul doisprezece!* răcneşte el.

Aşteaptă o clipă, iar venele de pe gât i se relaxează în timp ce ochii i se rotesc înjur.

Îşi aduce aminte cineva? Nu *aveți voie* — în *nicio împre*jurare — *să lăsați boabele să cadă!*

Suflă o notă diferită în instrument şi toți dau din cap ca nişte roboți.

Din moment ce aceşti doi saci conțin specimene defecte, vorbeşte el, ridicând doi saci deasupra capului, vi se *cere ca urmare să lucrați toată noaptea fără să dormiți!*

Dar…, începe să spună o fetiță cu ochii adânciți în orbite înainte să-şi dea seama.

Dar? strigă bărbatul. *Tocmai mi-ai zis „dar”?* E nevoie să-ți aduc aminte că pedeapsa pentru contrazicerea unui savant de rang superior presupune *pedeapsa corporală de nivelul doi*?

Bărbatul se repede s-o trântească pe fată — care e probabil un sfert cât el — cu spatele în perete.

Vreau să mă reped şi să-l arunc afară chiar eu pe individ. Trebuie să întind mâna şi să-l apuc pe Whit de braț, ca să-l împiedic să facă acelaşi lucru. Nu ne putem prăbuşi într-o explozie de glorie. Nu încă.

Fata începe să suspine, prima scânteie de emoție pe care am văzut-o până acum în locul ăsta. Chipul „savantului de rang superior” capătă o expresie de dezgust meschin şi suflă în fluier un fa diez strident.

Ca într-o reacție instantanee, fata îşi izbeşte capul de zid.

El râde şi fluieră din nou. *Buf,* face capul fetei.

Fluier. *Buf*. Fluier. *Buf*. E dezgustător şi nu mă mai pot stăpâni. Nu reuşesc să mă opresc.

— *Domnule!* exclam cu indignare.

Oh, la naiba! Rahat! Omorâți-mă acum!

Sigur că el se întoarce imediat şi-mi trimite o privire

tăioasă ca un pumnal de-a curmezişul sălii.

— *Voi doi, veniți încoace!*

Capitolul 19

Whit

O IUBESC PE SORA MEA, dar cu siguranță nu are, ăăă, *A.D.N.-ul emoțional* al unui spion. E nouăzeci şi nouă la sută pasiune şi unu la sută plan. Dar înainte de a avea ocazia să intervin şi să rezolv situația, dementul savant de rang superior porneşte clătinându-se spre noi, ca un zombi drogat cu metamfetamine.

Nu ştiți că dacă sunteți prinşi fără uniforma corespun zătoare *a detaşamentului sunteți pasibili de carceră?* Vă dau *trei secunde* să-mi spuneți ce faceți aici înainte să declanşez alarma şi să pun să fiți *închişi.*

O împing încrezător pe Wisty în față.

Domnule! Stephen şi Sydney Harmon raportează la detaşamentul doisprezece pentru serviciu la saci, *domnule!*

Îl salut ca să fac impresie, iar Wisty mă imită.

Brusc, venele proeminente, pulsânde, ale şefului laboratorului se domolesc într-un tremur mai lent.

— Aha! Celebrii Harmoni! Nu vă aşteptam atât de curând, dar sunt încântat că ați venit! exclamă el, apoi se întoarce către „elevii" lui. Detaşamente! Frații Harmon sunt elevi de nota zece din Complexul Numărul 625! Sunt primii la categoria lor, au fost recompensați de trei ori cu Steaua de Onoare a Conducătorului de Sector şi vor servi drept modele pentru voi toți. Asta-i bine! E excelent!

Succes! Se pare că informațiile lui Byron erau bune — puştii ăştia, Harmon, chiar erau transferați astăzi, iar noi le-am interceptat sosirea, aşa cum am plănuit.

Şeful laboratorului face un pas mai aproape de Wisty şi de mine. Răsuflarea îi miroase a ceva ce n-am mai simțit de-o veşnicie, dar care este cât se poate de familiar: alcool. Strict

interzis de Noul Ordin!

— Prima voastră însărcinare, cei doi Harmoni, este să supravegheați laboratorul pentru câteva minute. Chemarea naturii, ştiți voi! Râde prosteşte. Ştiți, desigur, cum funcționează fluierul de comandă, aşa e?

— Absolut, domnule, răspund, chiar dacă Wisty şi cu mine n-avem nici cea mai mică idee.

Îmi îndeasă instrumentul de suflat în mâini şi se întoarce spre restul grupului.

— *Detaşamente!* strigă el de parcă toată lumea de aici e surdă. Dacă productivitatea nu *creşte cu zece la sută* în lipsa mea, o să fiți cu *toții* trimişi la *Biroul pentru Pedepse Electrice de Corecție!*

Şi, lăsând în urmă acea imagine cu tratamente cu şocuri şi cu Dumnezeu ştie ce altceva, dispare pe uşile duble ale laboratorului.

Tocmai ne-a pus la comanda întregului laborator? şopteşte Wisty şi-şi înclină capul.

Aşa se pare. Dar nu sunt sigur la ce ne foloseşte.

Iar copiii sunt controlați de către camertonul ăla?

Ca nişte câini ciobăneşti, bănuiesc, răspund, aducându-mi aminte de fetița care se izbea cu capul de perete.

Numai că nu se poate să fie atât de uşor, nu-i aşa?

Cobor privirea către fluier, şterg pe mânecă saliva lipicoasă a brutei şi suflu în el cu toată puterea, ca un arbitru pe un teren de baschet.

Toate trupurile din încăpere înțepenesc şi, aproape cu încetinitorul, fiecare copil, până la ultimul, se prăbuşeşte la podea. Nu, nu, nu, nu, nu. *Ce-am făcut?*

Capitolul 20

Whit

— OH, DOAMNE, WHIT! Sunt…? Sunt…? se bâlbâie brusc Wisty.

Îi arunc camertonul şi alerg către cel mai apropiat băiat căzut ca să-i verific pulsul.

— Trăieşte, îi spun, copleşit de uşurare. Dar suntem *cu toţii* morţi dacă şeful laboratorului se întoarce acum. Tu ai fost întotdeauna cea cu ureche muzicală, Wist, încearcă tu. Repede!

Ia camertonul şi cântă metodic câteva game diferite pe cele trei octave pe care se întinde instrumentul. După vreo şase — *sfinte Doamne* — absolut toţi membrii detaşamentelor se uită la noi încremeniţi. Dar cel puţin sunt în viaţă.

— Spune ceva, şopteşte Wisty. Dă-le o comandă.

— Ridicaţi-vă în picioare! rostesc cu voce tunătoare.

Nici măcar nu există o pauză. Ne holbăm consternaţi cum o întreagă încăpere de copii se ridică de pe podea — şi apoi încep să *ţopăie* pe loc. Lucrul cel mai straniu este că... zâm*bes*c cu toţii în timp ce saltă.

— Oh! exclam.

Îmi trece brusc prin cap că ăsta este probabil lucrul cel mai asemănător cu distracţia pe care l-au făcut în ultima vreme. Cel puţin asta-i tot ce sunt în stare să presupun. Wisty trebuie să sufle câteva zeci de note doar ca să-i facă să se oprească. În cursul operaţiunii, reuşim să ne dăm seama că o notă este echivalentă cu o comandă.

Devin neliniştit.

Sydney, şeful tocmai a făcut cea mai lungă vizită la toaletă din istorie şi-o să se întoarcă dintr-o clipă-ntr-alta.

Regula numărul unu a spionilor: rămâi fidel personajului in orice moment.

Hai să facem chestia asta!

Sora mea cântă repede vreo şase game şi, arătând spre mine, ţipă:

-Luaţi-vă după tipul ăla!

Iar eu ies pe uşa laboratorului.

Ne năpustim pe hol, cu Wisty încheind plutonul nostru bolnăvicios în halate albe.

Singura problemă este că, la nici douăzeci de metri

distanță pe hol, întorcându-se din misiunea lui de uşurare, se afla şeful laboratorului.

-Opriți-vă, opriți-vă cu toții! Opriți, în numele Unicului…

Fără cea mai mică şovăială, mă reped înainte — e o mişcare lipsită de orice speranță. Lansez un umăr drept devastator în plexul solar al individului, trimițându-l pe linoleumul instituției cu mâinile şi picioarele împrăştiate în toate direcțiile, unde, înainte de a apuca să se ferească, este călcat îndată de douăzeci şi patru de grupuri de sclavi minori de laborator.

Îmi simt capul de parcă ar fi cât pe ce să se despice din cauza alarmelor prea puternice care s-au declanşat cumva şi acum urlă din fiecare colț. Holul s-a cufundat în întregime în întuneric, cu excepția luminilor intermitente de urgență.

În timp ce ne croim drum către casa scării din subsol, aud zgomote de ghete bubuind de deasupra ca nişte tunete. O întreagă legiune.

Din spatele meu, muzica furioasă la fluier a lui Wisty se revarsă frenetic, precum coloana sonoră a unui film horror mut de acum multă vreme. *Ce face?*

— Pe aici! strigă o voce de pe hol, de mai departe de casa scării.

Byron?

Mă întorc şi conduc copiii către voce, rugându-mă ca Byron să se poarte încă aşa cum trebuie. Copiii sunt de fapt destul de rapizi, poate pentru că sunt obişnuiți să se grăbească să-şi termine corvezile şi să evite bastoanele de cauciuc.

Dar nu sunt mai iuți decât gardienii adulți îndopați cu steroizi ai Noului Ordin. Brutele uriaşe în bocanci sunt acum doar la vreo douăzeci de metri depărtare. Cincisprezece? Zece?

Zzzdrrrang! Sârma unui pistol paralizant îmi şuieră pe lângă cap şi loveşte balustrada de metal chiar lângă mâna mea.

Byron dirijează copiii printr-un alt pasaj, probabil către o

ieşire din subteran. Iar Wisty cântă încă, la fel ca un afurisit de Fluieraş din Hamelin.

Printre străfulgerările luminii intermitente, zăresc ceva ireal peste umăr. Soldaţi încetinind, învârtindu-se în jurul lui Wisty… fermecaţi… de muzică?

O să *reuşim,* mă gândesc, chiar în momentul în care şase proiectile de pistol paralizant mă lovesc în spate.

Capitolul 21

— EA E, MORMĂIE UNICUL, cu un amestec de ură şi respect ranchiunos.

Camerele de securitate din Complexul pentru Aculturaţie numărul 73 au înregistrat o scenă bizară cu gardieni — ni mai mult, nici mai puţin decât elita Noului Ordin! — subjugaţi de un simplu fluier de comandă de trei octave. Iar ea e singura care ar fi putut avea genul ăsta de putere…

Imaginea e destul de întunecată şi Unicul abia dacă poate distinge ceea ce se petrece în străfulgerările luminilor de alarmă, dar e sigur că Wisteria Allgood este făptaşa acestei crime. Însă cum a reuşit — împreună cu, probabil, insipidul ei frate — să pătrundă în şcoală? *Nu sunt decât nişte adolescenţi neghiobi!*

Unicul îşi aduce aminte de ultima oară când a pierdut-o în piaţă, apoi de hăituiala nebună prin oraş. Ea şi cu fratele ei erau Curbe. Puteau trece prin portaluri. Era prin urmare posibil ca…?

Aduceţi-mi-l pe Unicul Care Comandă Trupele Portalului, acum! ţipă el.

O clipă mai târziu, un tânăr cu părul atent pieptănat, cu un barbişon absurd şi o bărbie atât de slab conturată încât s-ar fi putut confunda cu mărul lui Adam, este escortat în încăpere de către doi gardieni solizi. Poartă o uniformă militară cu o insignă metalică pe care scrie T.E.P.N.O. În partea stângă a pieptului — arătând că este funcţionar al

Trupelor de Elită pentru Portaluri ale Noului Ordin, un detaşament special de soldați de comando ai cărui membri se numără printre extrem de puținele Curbe cărora li se permite intrarea in Noul Ordin.

Comandante, întreabă Cel Care Este Unicul, poți să-mi spui, te rog, de ce n-am fost informat că există un portal care duce in subsolul Complexului pentru Aculturație?

Eminența Voastră, răspunde el, nu există niciun portal în complex. Are un certificat sanitar impecabil.

Unicul pufneşte atât de sonor încât comandantul portalurilor tresare de-a binelea.

Ceea ce tocmai ai zis, cuvintele astea pe care le-ai rostit cu atâta încredere şi îndrăzneală, nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă-ți spun că există un portal acolo, atunci *există un portal* acolo! Înțelegi?

Pai, Eminența Voastră, tocmai a fost inspectat întregul complex — cu mai puțin de o săptămână în urmă.

— Deținem deja dovezi ale existenței unor portaluri mici formate intr-un interval de douăzeci şi patru de ore sau chiar mai puțin. Trebuie să fie un portal nou. *Acum* înțelegi?

Comandantul se foieşte stânjenit.

— Adevărat, domnule. Îşi drege glasul. Ați — tuşeşte — luat în considerare posibilitatea magiei, domnule?

Chicoteşte nervos, dându-şi seama că termenul este, desigur, interzis, în afara celor mai înalte cercuri — sau în anumite situații de urgență ca aceasta.

— Crezi că-i *amuzant*? întreabă cu asprime Unicul.

Vocea lui e atât de rece şi de stăpânită încât provoacă val după val de frisoane pe spinarea comandantului portalurilor.

Unicul se întoarce cu spatele şi urmăreşte materialul filmat derulându-se de la început, strâmbându-se când vrăjitoarea trece în grabă peste un covor de soldați — morți? adormiți? — apoi dispare în întuneric.

— E cu siguranță cea cu Darul, murmură el.

— Mă scuzați? întreabă comandantul portalurilor.

— Am nevoie să-mi spui unde duce portalul. Şi să-ți trimiți

cele mai bune trupe de comando să treacă prin el şi să se infiltreze printre luptătorii din Rezistență. *Acum!* Nu mă dezamăgi!

Capitolul 22

Wisty

NU POT NICI MĂCAR SĂ ÎNCERC să vă povestesc cât e de fantastic momentul când ne întoarcem la Garfunkel — şi avem parte de o întâmpinare ca pentru nişte eroi. Regele fotbalului Whit Allgood este, desigur, obişnuit cu asta din fosta lui viață. Dar chiulangiii ca mine rareori au parte de uralele mulțimii.

Janine se aruncă asupra lui Whit, iar el nu pare să aibă ceva împotrivă, înfăşurându-şi îndatoritor brațele în jurul fetei.

Între timp, Emmet mă surprinde cu o îmbrățişare care-mi taie răsuflarea şi rămâne agățat de mine ceva mai mult decât m-aş fi aşteptat din partea lui. Poate ca şi cum… fusese puțin îngrijorat pentru mine?

Îmi întrerupe mica fantezie jalnică plimbându-şi mâinile peste capul meu care arată înfiorător.

E frumos să fii chel, puişor! râde el.

Roşesc, dar sunt în culmea fericirii. Sunt atât de surescitată, încât nici măcar nu mă pot simți iritată că Byron este ridicat ca un erou de război pe umerii copiilor cu capetele rase. Treacă de la mine. Nu ne-am fi descurcat fără el, presupun.

Byron chiuie ca un idiot — e clar că i s-a urcat la cap faptul că „simte dragostea” pentru prima oară în trista lui viață bietul dihor mititel — şi în cele din urmă se lasă să cadă pe spate. Mulțimea care răcneşte începe să-l treacă pe deasupra capetelor ca şi cum am fi printre spectatorii care se agită în fața scenei la un concert de rock. E o nebunie. Dar e

absolut grozav să sărbătorim ceva, ca variație. Mă scald în zâmbete, în loc de obişnuitele lacrimi şi fețe lungi.

Sasha se izbeşte de mine şi eu rânjesc către el.

— Dacă dihorul ajunge până aici, o să-l las să cadă, spun, rămânând fidelă propriului meu fel de-a fi.

Veşnic nerecunoscătoarea Wisty…

Sasha nu-mi bagă în seamă vorbele.

— Arăți exact ca o rockeriță punk! strigă el. Îmi place. Ți se potriveşte.

— Iar tu arăți ca o găleată de puroi de şopârlă congelat.

Încă rânjesc.

— Nu glumesc. Arăți de parcă ai fi una de-a lor. Poate că te-am putea folosi la concertul clandestin.

— Ce concert?

Cineva dă peste mine şi aproape că-mi pierd echilibrul.

— N-avem lucruri mai importante pe cap? întreb, deşi recunosc că sunt intrigată.

Concertul ăsta *este* important. E o ocazie grozavă să căpătăm recruți noi pentru cauză. Crede-mă… Poate chiar să obținem nişte informații despre ce ştiu alte unități ale Rezistenței. Ca bonus, concertul încalcă toate regulile lor prețioase!

Dumnezeu ştie că mi-ar plăcea la nebunie să aud nişte muzică adevărată. Aproape totul a fost interzis de către Noul

Ordin din cine ştie ce motiv imbecil. Provoacă prea multă „dezordine”, presupun. Şi bucurie.

Dintr-odată, tânjesc după muzică, iar Sasha parcă mi-ar citi gândurile. Mă scoate din mulțimea entuziastă şi-şi ia chitara de sub una dintre tejghelele de farduri.

-Am făcut repetiții.

Începe să schițeze o frază muzicală şi eu zâmbesc —

cunosc cântecul. A trecut o veşnicie de când nu l-am mai auzit, dar simt fiori pe şira spinării.

Intervin, cântând chiar de la primul vers, iar Sasha se opreşte.

a-îl ştii?

a-glumeşti? Trăiesc şi *respir* cântecul ăsta. Dă-mi chitara, Sasha mi-o întinde, arătând uluit. Dar cu prima coardă pe care-o fac să sune, simt ca şi cum înăuntrul meu un buton a fost mutat în poziția *deschis* — ca şi cum energia mi se scurge literalmente prin corp — şi brusc, chiar dacă chitara nu e conectată la nimic, sună ca şi cum aş fi legată la un excelent turn de amplificare.

Urc vreo câteva trepte pe scara rulantă nemişcată, ca să pot observa mulțimea rămasă dedesubt şi cânt cu putere primele versuri ale celebrului cântec. Închid ochii în timp ce simt cuvintele crescând înăuntrul meu şi revărsându-se cu acest amestec nebunesc de bucurie şi durere. Nu mă pot opri şi cânt melodia asta extraordinară cu care am crescut cu toții. Se numeşte „Născut pentru a zbura", scrisă şi interpretată de Loce Winterstein, unul dintre favoriții mei.

Şi când cânt ultimul refren şi deschid ochii, văd întreaga populație din Garfunkel uitându-se în sus la mine, Wisty Allgood şi aclamând, strigând, aplaudând. Între timp, Byron încă se plimbă — sau este plimbat? — pe brațe, dedesubt.

Îmi dau seama cu un şoc că sunetul — acea izbucnire glorioasă de muzică atât de puternică încât îmi face oasele să vibreze — nu este doar în mintea mea. E adevărat! Există un perete de amplificatoare pe care se pare că le-am invocat *din senin.*

Ciupesc ultima coardă, prelungesc nota şi adaug un ultim *„Oh, yeah!".*

Ei bine, cred că mi-am recăpătat oricum puterea magică.

Capitolul 23

Wisty

TOT CE SE LEAGĂ DE ASTA e oprit, *interzis* şi poate de

aceea e incredibil de atrăgător. Un singur pas în interiorul festivalului de Muzică de la Stockwood si mă simt ca si cum aş fi fost transportată în afara coşmarului Noului Ordin, într-un vis despre un loc care ne aparţine nouă, condus de noi şi pulsând cu sângele proaspăt al muzicii, al muzicii foarte bune, al muzicii uluitoare, care te face pur şi simplu să dansezi — ceea ce este de asemenea interzis.

Nu ştiu ce-a avut Whit în cap când a lăsat să-i scape ocazia de a veni aici, îi spun lui Janine, care merge în spatele meu şi amândouă săltăm pe vârful picioarelor.

Fratele meu insistase — caracteristic pentru el — să nu vină cu noi, ca să protejeze copiii mai mici care trebuiau să rămână la Garfunkel. Şi mormăise — deloc caracteristic pentru el — un soi de bla-bla despre cum „are un presentiment"

că s-ar putea întâmpla ceva rău dacă ar apărea un „vid de putere" acolo.

Dar asta... asta *era* o experienţă întâlnită doar o dată în toată vremea Noului Ordin.

— O să-i dau lui Whit un şut în fundulețul lui tare când ne întoarcem, închei eu.

Janine se înroşeşte când pomenesc de fundul lui Whit. Fata e numai creier şi inimă — dar când aduci vorba de trupuri, devine stânjenită.

— Da, răspunde şi îşi ia cu mine tonul de terapeut. Are nevoie de asta mai mult decât oricare dintre noi.

Concertul se ține în ceea ce a fost cândva rezervorul subteran de apă al unui sătuc numit Stockwood. A fost secat complet şi acum este doar o cavernă de mărimea unui stadion, luminată de reflectoare mobile. Mă simt ca într-un decor de film, pentru că văd învârtindu-se pe-acolo oameni purtând de la costume de călugări medievali şi de ninja, până la vopsea albă pe faţă şi pelerine negre pe umeri.

Nu-i de mirare că a fost interzisă creativitatea. E un lucru mult prea ciudat pentru ca Noul Ordin să-i facă faţă.

— Nu mi-am dat seama că exista o temă „vino-ca-eroul-

tău-favorit-de-bandă-desenată", remarc către Sasha şi Emmet.

— Nu chiar, răspunde Sasha. Au venit aici costumaţi ca să cinstească personajele din filmele şi cărţile interzise pe care le iubeau pe vremuri.

— Pe care le iubesc, spun eu. Timpul prezent.

N-o să las N.O. Să ne ia asta.

— Absolut, rosteşte tărăgănat Emmet. Totul e legat de cucerirea puterii.

Îmi dau seama exact ce vrea să spună. Sunt bannere şi placarde purtate în mână, cu lozinci ca: N.O. NU FACE DOI BANI ŞI ANUNŢ PENTRU N.O.: VĂ VOM FACE SĂ TREMURAŢI!

Chiar atunci se simte o trepidaţie imensă şi particule mici de praf şi sfărâmături cad din tavan ca o perdea. Trec printr-o clipa de panică, răsucesc capul din instinct, aproape aşteptându-mă să văd soldaţi revărsându-se înăuntru ca să ne terorizeze.

Toată lumea îngheaţă, dar nu are loc nicio replică şi, câteva clipe mai târziu, ne întoarcem la discuţiile personale, la cântat şi la recrutarea de prozeliţi. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic... O bombă a Noului Ordin trebuie să fi căzut chiar deasupra noastră. Nu-i mare scofală. Doar un ghimpe în plus în coastă.

Şi apropo de ghimpe, băiatul-dihor apare pe neaşteptate în faţa noastră.

-Hei, copii!

Acrul încrezut pe care-l afişează pe faţă îmi face greaţă.

— Am căpătat nişte permise ca să intrăm în culise! Să ne distrăm!

Să ne distrăm? Bănuiesc că toate ocaziile în care i-am zis să înceteze să mai vorbească precum un fanfaron au avut succes, dar nu sunt sigură că-mi place prea mult rezultatul.

-Nu mă interes..., încep să spun, dar Janine mă întrerupe.

-Ai făcut rost de *permise pentru culise*? Vrei să spui că o facem cunoştinţă cu *Bionicii*? ţipă Janine ca şi cum ar fi

prima adolescentă fană înfocată din lume.

Ciudat — nu credeam că mai există în ea vreun strop de adolescență fanatică. Îl ridică pe Byron de pe podea cu o îmbrățișare. *Doamne, Bionicii ăştia trebuie să fie chiar buni.*

— Am crezut că trebuie să fie o seară a amatorilor, comentez.

— Este, răspunde Byron când Janine îi dă drumul. Dar ei fac asta pe gratis. De ce întrebi? Voiai să urci şi *tu* pe scenă?

— Poate că da…

Încep să roşesc, până când Byron îmi dă mieros replica:

— Ei bine, o să te pun pe listă. E ca şi făcut.

— Las-o baltă! spun, căci nu pot să-i dau satisfacție lui Byron. Nu mă interesează. Las-o baltă!

— Hai, Wisty, zice Janine. Ai fost bună când ai cântat la Garfunkel…

Chiar în acel moment, o altă bombă se prăbuşeşte deasupra şi praful cade din tavan ca o ploaie. Byron nici nu clipeşte. Se întoarce doar şi păşeşte apăsat spre scenă.

Janine, Emmet şi Sasha stau de vorbă cu însufleție. Între timp, eu rămân nemişcată, gândindu-mă: *Dumnezeule, nu e destul de inoportun să ne aflăm într-o cavernă subterană în mijlocul unui război? Unde tone de piatră s-ar putea rostogoli şi ne-ar putea îngropa de vii în orice clipă?*

Dar nimic din toate astea nu slăbeşte incredibila energie de pe scena concertului. Chiar în momentul ăsta, pe scenă e un grup ai cărui membri îşi folosesc doar gura ca să creeze muzica unei formații întregi. Unii dintre ei sună ca nişte chitare, unii ca nişte chitare bas, alții ca tobele, trompetele sau ca nişte instrumente care n-au fost inventate încă.

Janine chicoteşte şi arată către scenă. E ca şi cum simplul fapt că se află aici îi schimbă cu totul comportamentul. E o… persoană normală.

Îi privim apoi pe tipii ăştia tineri care fac nişte dueluri incredibile în paşi de balet. Saltă, se rotesc, se răsucesc şi sfidează gravitația.

Urmează o trupă de dans năucitoare, care-şi face întregul

spectacol pe catalige. Şi aşa mai departe…

Dacă există vreun lucru care mă face să sper că avem vreo şansă împotriva Noului Ordin, este cunoaşterea faptului că avem atât de mult talent.

Talent — şi *pasiune.*

Asta-i ceea ce sperie Noul Ordin în legătură cu noi, nu-i aşa? Noi îl avem, iar ei nu. Avem cu toţii *darul.*

Capitolul 24

Whit

CE-AM FĂCUT?

Stau pe acoperişul magazinului universal Garfunkel, distrus de bombe, cu ochii aplecaţi asupra jurnalului din poală. Cum am putut să pun vreodată aşa ceva pe hârtie şi mai ales cum de mi-a trecut prin cap, întâi şi-ntâi?

Poemul pe care tocmai l-am scris n-a fost plagiat după Lady Myron, nici după altcineva. Trebuie să-mi asum întreaga responsabilitate pentru cuvintele astea greţoase.

Mă uit către orizont, dincolo de periferia oraşului complet ars şi de dealurile îngălbenite. Văd o escadrilă domoală de bombardiere trecând pe deasupra, cu dârele de vapori căpătând o nuanţă roz în lumina soarelui care apune. S-a întors lumea cu susul în jos? Tot ceea ce era normal ieri a dispărut azi? Sau toată chestia asta cu Celia mă scoate încet din minţi, transformându-mă într-un poet obsedat de moarte?

Chiar în acel moment aud voci.

Alerg până la marginea acoperişului şi mă uit în jos, la strada ciupită de bombe. O mică ceată de indivizi arătând a haimanale, în tricouri şi blugi negri, se îndreaptă râzând către intrarea clădirii. N-am nici cea mai mică idee cine sunt,

dar cel puțin nu cunoaştem pe nimeni în serviciul Noului Ordin care să poarte blugi şi tricouri negre. Sau părul lung.

Totuşi, am un sentiment neplăcut. Exact ca acela despre care i-am spus lui Wisty, înainte ca ea şi ceilalți să plece către Stockwood.

Mă las să alunec pe scara de incendiu ca să văd ce se petrece cu tipii ăştia.

Se dovedeşte că sunt o formație care caută Festivalul Stockwood. Pare destul de suspect că o ceată de muzicieni nu ştie unde are loc cel mai mare concert organizat vreodată in Tărâmul Liber.

La fel de de suspect este şi că emană „jăvrenie". Chicotesc încontinuu şi se bat pe spate unul pe celălalt, rostind vorbe ca „ireproşabil" şi „pe scară mare", genul de expresii folosite de psihologii specialişti în orientare şcolară care se străduiesc un pir prea mult.

Conducătorul — unul cu prea mult gel în păr şi începutul ăla oribil de țăcălie — mă măsoară din ochi de sus până jos.
-Tu eşti şeful aici? întreabă.

-Nimeni nu-i de-adevăratelea şef aici. Şi, oricum, deocamdată nu găsiți pe nimeni altcineva.

-Sunt la festivalul de muzică?

-Cam aşa ceva… cred.

— Poți să ne dai indicații? Cum am zis, suntem o trupă.Ne cheamă Nihiliştii. Ai auzit vreodată de noi?

Rezist tentației de a da răspunsul evident şi mă mulțumesc să ridic din umeri.

— Cred că e un stadion în oraşul următor, pe autostrada veche — cam la douăzeci de mile spre sud de-aici.

— Aşa? Eu am auzit că era la nord, amice. În partea *cealaltă.*

— Oricum, asta mi-au zis mie, răspund. Sincer, nu ştiu… Îmi pare rău, băieți.

— Ei bine, o să ne întoarcem aici dacă n-ai nimerit-o, spune el cu un ton amenințător în voce. Dar poți să-mi zid măcar atât: Wisteria Allgood o să fie acolo? La Stockwood?

— Wist-cine? întreb, sperând să nu se vadă că intru In panică.

Chiar dacă intru, într-un fel.

— Wisteria Allgood, conducătoarea Rezistenței Tinerilor, repetă el.

— Cred c-am auzit de ea…

E din ce în ce mai rău — pur şi simplu n-o să ne auzi referindu-ne la noi înşine ca la „Rezistența Tinerilor”.

Mă înfiorez şi mă uit nonşalant la vizitatori.

— Hei, băieți, se face târziu şi trebuie să plec să mă întâlnesc cu nişte prieteni pentru un meci improvizat. Vreți să veniți?

— Suntem muzicieni, nu sportivi, răspunde el şi se uită la mine printre gene. Veniți, băieți. Mai bine să ne mişcăm, ca să ajungem să scuturăm puțin lucrurile…

Şi cu fraza asta — cu care s-au dat de gol categoric că *nu* sunt „rockeri” — se întorc cu spatele şi se îndepărtează. Îi urmăresc cu privirea până când dau colțul clădirii.

De îndată ce sunt foarte sigur că prefăcuții în negru s-au dus, urc treptele scării de incendiu câte trei odată. Sus, în camera mea improvizată, deschid jurnalul ca să mai arunc o privire la poemul pe care l-am scris mai devreme. Şi, ca printr-un farmec ivit din altă lume, văd în schimb un mesaj scurt.

Îmi dă o lovitură serioasă.

DU-TE LA SORA TA. ARE NEVOIE PE TINE. NU TE ÎNCREDE ÎN STRĂINI.

Totul apare cu un scris de mână familiar. Precum scrisul tatălui *meu.*

Şi-apoi, când clipesc, a şi dispărut.

Frunzăresc furios jurnalul, sperând să găsesc frazele din nou, ca să mă conving că n-am avut o halucinație, în schimb dau peste poezia mea cea mai recentă.

Încă un val de panică se revarsă asupra mea.

Ce naiba m-a făcut să scriu, o poezie de şase pagini despre moartea *surorii mele*?

Capitolul 25

Wisty

TREBUIE SĂ RECUNOSC, aproape că mi-am pierdut curajul doar văzând nivelul talentului care s-a adunat pe scenă. Mai ştiu şi că gloata asta poate fi brutală dacă nu-i place muzica ta.

Mai rău, aproape că-i zic mulțumesc lui Byron pentru cit ne-a făcut rost de permise, ca să vedem numerele de-aici, din spate. Suntem atât de aproape încât vedem picături de sudoare, felul în care se modelează gura cântărețului în jurul unui anumit cuvânt şi viteza degetelor unui chitarist.

Iar acum Bionicii sunt pe scenă…

Ei bine, *acum* înțeleg schimbarea surprinzătoare de personalitate a lui Janine. Sunt de departe cea mai tare trupă pe care-am văzut-o *vreodată.* De unde ştiu? Pentru că vederea transpirației lor mă stârneşte, nu mă alungă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum. De obicei, transpirația înseamnă pentru mine o îmbrățişare urât mirositoare a lui Whit după o întrecere sportivă.

Totul e însă altfel la aceşti muzicieni. E ca şi cum ar fi pe un plan complet diferit față de oricine altcineva. Basistul solist vocal, chitaristul şi percuționistul — pe care-l consider cel mai drăguț dintre cei trei (deşi nu-i ca şi cum aş zice nu dacă oricare dintre ei ar vrea să iasă cu mine!) — mă ating în treacăt pe drumul către scenă. Practic pot să le pipăi aurele de vedete ale rockului, *magia.*

Îmi iau instrumentele în timp ce apetisantul solist vocal rosteşte o mulțumire generoasă şi modestă către mulțimea în

adorație — iar eu mă trezesc realmente țipând, împreună cu Janine. Nu-i de mirare că Bionicii sunt interzişi de N.O.!

Apoi însă… Ce naib*a? Cum e posibil…?*

Brusc, un afiş enorm cu Cel Care Este Unicul se ridică în spatele trupei.

Ştiu că-i doar un afiş, dar sunt complet îngrozită văzându-l cum se înalță aşa deasupra scenei.

Publicul tace şi el. O singură poză a monstrului ăluia diabolic e destul ca să arunce un giulgiu peste sala de concerte. În clipa următoare însă — absolut sclipitor —, trupa atinge prima coardă pentru primul lor cântec, iar afişul ia foc în colțul din stânga jos. Obiectul este cuprins repede de flăcări in timp ce arena subterană explodează în cele mai incredibile strigăte şi ovații.

Nu ştiu cum să explic — adică, ştiu că nu pot face ce fac ei. Dar mă simt intimidată; sunt *inspirată.*

Şi e un lucru bun, pentru că piesele — opt cântece extraordinare — par să treacă într-o clipită. După care e aşa cum spune lista amatorilor — urmează o minune puțin cunoscută salutând din… magazinul universal Garfunkel?

— *Wisteria Rose Allgood!* Aplauze pentru ea!

Percuționistul Bionicilor chiar îmi face cu ochiul în timp ce trece pe lângă mine. Şi-atunci, în parte pentru a-ml împiedica fața să explodeze într-o roşeață cumplită, țâşnesc pe scenă.

Capitolul 26

Wisty

-ĂĂĂ, SALUT LA TOATĂ LUMEA, reuşesc să spun după câteva secunde în care mă simt complet paralizată de lumini.

În ce m-am băgat?

Reflectoarele şi — încă şi mai orbitoare — lucirea a sute sau poate mii de perechi de ochi… uitându-se direct la mine.

E cu siguranță ceva mai mult decât mă aşteptam sau decât eram pregătită să văd. E cu siguranță puțin înfricoşător… dar e şi euforic. Simt o legătură stranie cu toți oamenii aceştia. Suntem împreună în asta, aşa-i? Noi, împotriva marelui şi răului N.O. Ei au armele, dar noi avem numărul…

-Ce ziceți de Bionici, ei? întreb neconvingător, dar ei mă răsplătesc oricum cu o ovație amplă.

Super. Cred că sunt cu toții într-o dispoziție generoasă.

-Aşadar, o să cânt vreo două piese, continui, încercând să nu încetinesc vorbirea, să nu izbucnesc şi să nu mă bâlbâi.

Dar mai întâi aş vrea doar să vă aduc aminte tuturor de un lucru important. Ştiți că suntem oarecum depăşiți numeric în afara Tărâmului Liber?

Un *huo* masiv.

— Şi ştiți cum au răpit atât de mulți dintre noi? Doar copii, chiar şi bebeluşi. Controlează oraşele. Au zonele rurale. Au avioanele. Au tancurile…

Chiar în acel moment, aproape ca la un semn, grota se zguduie şi tremură din cauza exploziei unei alte bombe, deasupra.

Alte huiduieli puternice.

— Dar ceea ce nu au este spiritul nostru. Pe acesta... *nu-l pot avea!*

Urale îndelungate.

— Şi nu numai asta, dar — aşa cum mi-a amintit un copil pe care l-am cunoscut într-una dintre închisorile lor oribile — *le e frică de noi.* De aceea ne hăituiesc. De aceea îşi înscenează comploturile şi propaganda împotriva noastră. De aceea bombardează...

Încă o explozie cutremurătoare la suprafață.

— ... lumea ca şi cum n-ar mai exista ziua de mâine. Pentru că, pentru ei, nu există *ziua* de mâine. Nicio generație următoare. Niciun viitor*, continui* eu. Şi nici n-o să li-l dăm noi! Nici acum, nici oricând altcândva!

Ovații puternice care durează minute întregi. Este poate cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mai e doar un singur lucru, vorbesc mai departe când vocea mi se poate auzi din nou.

Apoi îmi scot bățul de tobă, cel pe care mama mi l-a dat in noaptea în care Whit şi cu mine am fost răpiți.

-Ei n-au... magia *noastră*!

Şi după asta apuc o chitară şi se aprind încă şi mai multe reflectoare, dezvăluind că mă aflu în fața unui turn de amplificatoare conjurat de curând care aproape că ajunge la tavan. Acum vocea mea o să fie mai asurzitoare chiar şi decât cele ale Bionicilor.

Cânt primele acorduri ale primului meu cântec şi mărturisesc sincer că nu m-am mai simțit niciodată atât de uluitor, atât de binecuvântată, de-a lungul întregii mele vieți...

Cel puțin până când Byron vine pe scenă cu o chitară bas şi mi se alătură.

Capitolul 27

Wisty

CHIAR ŞI CU REGELE DIHORILOR în trupă, înțeleg cât sc poate de bine de ce vor oamenii să devină vedete rock. Nu există altă emoție, nicio altă senzație care să semene cu asta Caverna are un ecou natural care pare să-mi transforme vocea într-un cor de îngeri care cântă hard rock. E ca o experiența extracorporală.

Apoi îmi dau seama că manevrez şi publicul. Sute, poate mii de oameni se mişcă în ritmul meu, pe melodia mea, pe cuvintele mele.

Ei bine, nu sunt *toate* cuvintele „mele".

După ce termin primul cântec şi am senzația că fața o să-mi explodeze pentru că zâmbesc prea larg din cauza euforiei, anunț pe toată lumea cine a scris textul la următorul număr.

— Această piesă este pentru fratele meu, care a scris versurile şi care, din păcate, nu a putut fi aici, cu noi, în seara asta.

De fapt, mă bucur destul de mult că Whit nu-i aici, pentru că ar fi trebuit să-i explic cum am copiat, ca să zic aşa, versurile din jurnalul lui pe când dormea. Nu regret nimic, nici măcar pentru o secundă. Am vrut să pun cuvintele alea pe muzică încă de prima dată când le-am citit.

Se numeşte „Focul din afară" şi sună cam aşa…

Încep, alegând o melodie simplă, curată.

Byron aşteaptă câteva măsuri şi adaugă o linie melodică de bas pe dedesubt. Suntem stânjenitor de sincronizați, trebuie să recunosc. Adică, din punct de vedere muzical. După cât se pare, trebuie să fi fost un instrumentist destul de bun în

orchestra şcolii, pe când era acasă, iar aici dovedeşte un simț al imnului absolut surprinzător. Cu cămaşa scoasă din pantaloni şi părul cam zburlit, măcar de data asta, arată aproape ca şi cum şi-ar avea locul la un concert rock.

Se ridică brichete şi o cavernă întreagă, plină de oameni, se leagănă încoace şi-ncolo pe muzica pe care-o facem noi.

Abia scoatem — Byron şi cu mine — ultimele acorduri, când chiar poetul de un metru optzeci şi şase apare în spatele amfiteatrului. *Iată-l!* Whit se uită înjur cu încordare, cu capul aplecat, ca şi cum ar încerca să găsească pe cineva şi asta e important.

Se strecoară prin mulțime către scenă. Aruncă spre mine priviri insistente şi-şi plimbă degetul de-a curmezişul gâtului, ca un semn pentru mine să opresc numărul, apoi arată către vestiarelor din stânga.

Se petrece cu siguranță ceva.

Capitolul 28

Wisty

FORȚA SCENEI ŞI A MULȚIMII e prea mare, totuşi, ca să rezist. Termin mai întâi cântecul. Whit merită să-şi audă cuvintele cântate către mase.

Apoi mă grăbesc în spatele scenei, aşteptându-mă să mă abordeze — sau să mă strângă de gât? — imediat, dar… *e dispărut în acțiune.*

— Ai fost fantastică acolo, spune Byron în timp ce eu mă uit înjur, în căutarea lui Whit. Dacă treaba asta cu magia nu dă rezultate, ai putea oricând să devii muzician, ştii. Adică, bănuiesc că după ce n-ai reuşit să intri în orchestră în — când era? în clasa a cincea? — am presupus doar că erai groaznică, fără speranță…

— Mda, bine. Ți-a luat destul de mult să-ți dai seama ca o medie perfectă la şcoală nu e singura măsură a cuiva.

— Cu siguranță nu, răspunde Byron. Face un pas spre mine cu o expresie enervantă, plină de zel, pe fețișoara lui îngustă. Chiar ar fi trebuit să te iau în serios mult mai devreme, Wisty. Vreau să mă revanşez pentru asta.

Ih… Nu face ceea ce cred eu că face, nu-i aşa? Vă rog, să-mi zică cineva că Byron Supraveghetorul-de-Holuri Swain *nu încerca să-şi folosească farmecele lui de dihor cu mine.* Nu vreau să-i rănesc sentimentele, în special în seara asta, dar nu-mi dă prea mult de-ales.

Am greşit când te-am subestimat, continuă el, apropiindu-se centimetru cu centimetru — şi n-au rămas prea mulți centimetri în acest moment. Vreau să spun că ai fost mereu frumoasă, oricine poate să vadă, dar cred că n-am apreciat niciodată… creierul din spatele… maliției tale!

A rostit „maliție" cu un surâs viclean, ca şi cum se gândea la un gen de maliție… cu care nu voiam să am de-a face în niciun fel. *Dezgustător!*

-Ştii, Byron, poate că e doar epuizarea de după spectacol, dar simt că-mi vine să vomit. Cred că ar fi mai bine să te dai la o parte.

-O, bine, dă-mi voie să-ți dau o mână de ajutor, spune el şi pune una din labele lui de dihor pe brațul meu.

Apoi mă conduce către canapeaua din „camera verde", făcută din perne câtuşi de puțin verzi, şterpelite de la mobila din casele distruse de bombe.

Sunt atât de şocată că Byron Târâtorul-pe-Burtă Swain şi-a pus mâinile pe mine că nici măcar nu sunt în stare să reacționez.Ar fi trebuit să-l împing de pe scenă când am avut ocazia.

— Ştiu câteva tehnici grozave de masaj pentru toate tipurile de epuizare, zice el, dar chiar atunci Bionicii şi un roi de admiratoare fanatice ale lor se năpustesc în încăpere… împreună cu fratele meu.

Bănuiesc că universul nu m-a abandonat de tot.

Capitolul 29

Whit

CE SE PETRECE? mă întreabă Wisty în timp ce se răsuceşte, scăpând din strânsoarea patetică a lui Byron.

In mod normal, aş fi gata să-i dau o lecție pentru că-şi pune mâinile respingătoare pe sora mea, dar acum sunt doar uşurat că nu e unul dintre falşii rockeri care au început să dea târcoale pe la Garfunkel.

Sunt destul de sigur că ei se află pe-aici, pe undeva — şi, fără îndoială, o caută pe sora mea. Mi-e din ce în ce mai limpede că are ceva ce vor ei. Mult de tot.

-Spioni ai Noului Ordin, îi spun. Şi sunt pe urmele *tale,* Wist. Aşa că data viitoare când te hotărăşti să urci pe scenă la un concert cu un public numeros, vrei să mă avertizezi şi pe mine? Ştii, ca să-ți spun că e o idee idioată…

Ce? Care spioni? întreabă ea, arătând doar uşor tulburată.

Între timp, ochii îi fug către unii dintre indivizii ăia, vedetele rock, sufocați de admiratoarele ciripitoare şi de toți ceilalți, la capătul opus al camerei.

— Wisty, ascultă-mă… Cu multă atenție. Au trecut nişte tipi pe la Garfunkel şi-au întrebat de tine şi de concert. Erau îmbrăcați conform ideii unui bătrân despre o trupă rock. Evident, făceau parte din patrula cetățenească a Noului Ordin, sau chiar mai rău.

Capul ei se întoarce din nou către hoarda de admiratoare, aşa că-i cuprind fața între mâinile mele şi i-o întorc din nou spre mine.

— Oh, bine!

Sora mea clipeşte de câteva ori, pricepând în sfârşit ce-i spun.

— Sunt aici? Ar trebui să-mi fac griji?

— Le-am dat indicații greşite, însă nu cred că i-am păcălit.

Mai bine să plecăm.

O apuc de braț, dar ea se desprinde cu o smucitură.

— Whit, n-am nimic! Ne aflăm probabil în locul cel mai sigur din oraş… Suntem înconjurați de nenumărați locuitori ai Tărâmului Liber, ațâțați de ura împotriva Noului Ordin. Ca să nu mai pomenim că jumătate dintre ei poartă arme…

— Arme de plastic, îi aduc aminte, încruntat. Sunt *costumați,* pentru numele lui Dumnezeu!

Wisty ridică din umeri.

— Costume, ce-or fi, nu contează. Aici, jos, suntem practic indestructibili. Nu simți? E lucrul cel mai uimitor.

Are ochii încă sticloşi din cauza unui soi de euforie pe care n-o înțeleg. Şi mi se înfățişează o viziune fulgerătoare a viitorului: Wisty, vedetă rock, dând un interviu la douăzeci şi cinci de ani după ce cariera ei intră în declin. *Mi-au strecurat ceva în pahar în noaptea aia,* insistă ea. *N-am ştiut. Dar după asta, am devenit dependentă.*

O scutur pe sora mea şi capul i se clatină ca şi cum ar avea un arc în loc de gât.

Wisty, lasă prostiile! Ştiu că nu mă crezi, dar am sentimentul că e pe cale să se întâmple ceva *foarte* rău.

Vrei să spui ceva rău *„ca un câine turbat, otrăvindu-mă”,* cântă Byron, introducându-şi prezența nedorită, ca de obicei, *„în timp ce focul din mine arde, focul din afara ta se întețeşte”…*

Pe toți dracii, ce-a zis dihorul chiar acum? Alea sunt *cuvintele mele.* Din jurnalul *meu.*

Ce nai..?

Ochii îmi sunt gata parcă să-mi sară din orbite.

Mi-ai citit *jurnalul,* nenorocitule?

Nu mă pot stăpâni — îl apuc de gât. M-am cam săturat de aşa-numitul nostru conducător al săptămânii.

Wisty îşi revine în sfârşit din zăpăceală.

-Whit! strigă ea, încercând să mă tragă de lângă Byron.

E prima oară când *ea* îl apără pe *el!* Nu v-am spus că lumea s-a-ntors cu susu-n jos?

Byron ştie versurile astea doar din cântecul *pe care tocmai l-am cântat eu.* Pe scenă.

Ce? Nu ştiu cum de n-am auzit versurile când am intrat, eram atât de concentrat să mă asigur că nu era în pericol… Stai puțin…

Wisty mi-a citit jurnalul? Ce naiba…?

Îi dau drumul lui Byron, dar cu un brânci, ca să fiu sigur. Mă uit la Wisty, sperând că n-am auzit-o bine.

— Asta cântai tu acolo sus? Texte din jurnalul meu?

— Nici măcar n-ai *ascultat*? exclamă ea, apoi îşi îndulceşte vocea. A fost un omagiu adus geniului tău, Whit. Îmi place la nebunie ce-ai scris.

Wisty întinde mâna spre mine, dar eu ies deja din cameră cu paşi apăsați.

— Voi doi vă meritați unul pe altul! țip peste umăr, la ea şi la trădător.

Capitolul 30

Wisty

Sunt APROAPE GATA să mă iau după Whit, când întregul meu corp este parcă paralizat de vocea uluitoare din spatele meu.

-Şi de unde ai bățul de tobă? E o antichitate, nu? Clasic.

Mă întorc şi descopăr că mă uit drept în ochii fascinanți ai nimănui altcuiva decât ai bateristului de la Bionici.

Vorbeşte cu mine. *Bateristul Bionicilor vorbeşte cu mine!*

Mă preocupă Whit, serios, dar… o să treacă peste asta, bine? Băiatul de la tobe arată chiar mai bine de aproape decât părea în spatele bateriei lui. Dacă e posibil… îşi îndeasă părul prea lung, ondulat, în spatele urechilor, dar acesta îi

cade înapoi pe față. Drăguț. Îi urmăresc buzele savuros de pline mişcându-se, dar n-am nici cea mai mică idee ce spune, desigur. În momentul ăsta, din cauza bătăilor inimii nu cred că aş auzi un accident de maşină. Prostie? Poate. Distractiv? Cu siguranță.

-Ăăă… ce? reuşesc în sfârşit să scot două silabe.

Nu sunt în stare să privesc pentru prea multă vreme in ochii lui căprui-deschis, aşa că mă trezesc holbându-mă la tricoul lui negru decolorat, pe care scrie nu ordin. Îmi place. Avem deja ceva în comun.

— Bățul tău de tobă… Destul de neobişnuit pentru o chitaristă şi o solistă vocală să poarte cu ea un băț de tobă.

Are şi un zâmbet plăcut. Nu prea mult, exact cât trebuie.

— Da, ştiu.

Îi zâmbesc şi eu. Poate prea larg.

— Mi l-a dat mama. Ca să-mi poarte noroc, cred. Un fel de obiect de colecție.

— Aşa arată, spune el. Aşadar, *mama* ta e percuționistă?

N-am de gând să distrug împrejurarea cu o tâmpenie care strică tot cheful, cum ar fi „cred că mama era vrăjitoare şi asta-i bagheta pe care mi-a dat-o în noaptea când am fost răpită”.

— A fost, mint.

Au! Mamei nu i-ar plăcea timpul trecut.

— Adică, *este.*

Asta pare şi mai rău.

— Adică *a fost…*

Fața mea trece de la roz palid la purpuriu cam în trei secunde.

Dar băiatul de la tobe se uită la mine cu… compasiune?

— Ştiu, e greu.

Cum e posibil să-mi fi priceput bălmăjeala?

— O mulțime dintre noi nu ştim dacă ai noştri „sunt” sau „au fost”.

Îmi pune o mână consolatoare pe braț, iar stomacul îmi tresare puțin. *Doamne, ce drăguț. Înțelege!*

Ochii i se îndreaptă din nou către bățul meu.

-Pot să-l văd? Ai ceva împotrivă?

-Ăăă… sigur că nu!

Întind mâna să i-l dau, dar când îl apucă de capăt ca să-l ia, face un salt în spate şi scoate un țipăt de durere.

-M-a ars! exclamă, ducându-şi muchia palmei la gură.

Ce-i asta?

-Dumnezeule! îmi pare atât de rău!

Cobor ochii către bățul din mâna mea. Nu pare câtuşi de puțin cald, dar *are* un punct roşu luminos la vârful unde a încercat să-l atingă.

-N-aveam nici cea mai mică idee că poate să facă asta.

Chiar n-am vrut…

-Nu-ți face griji, mă liniştește el, scuturând din mână şi zâmbind în ciuda durerii. Nu-i nimic. În special față de ce li se întâmplă în fiecare zi copiilor din „şcolile" Noului Ordin, nu-i laşa?

-Ai fost şi tu la una dintre ele? întreb, puțin surprinsă.

-Nu încă. E puțin cam prea riscant pentru noi. Dar am avut nişte ponturi de la fani, în legătură cu ultimul complex unde-ați făcut o incursiune.

-Ăăă… de unde ştii despre asta?

-Tu, Whit şi Byron sunteți subiectul principal la ştirile clandestine, răspunde el şi ridică din umeri. Sunteți celebri, dar nu vă purtați ca şi cum ați fi…

Byron îşi aude numele din partea cealaltă a camerei, de parcă ar fi căpătat urechi supersonice şi apare lângă mine în jumătate de secundă.

— Practic, scriu deja cântece populare despre voi, Wisly.

continuă băiatul de la tobe. Complexul ăla pe care l-ați atacat face parte dintr-un sistem de exploatare şi de experimentare. Noul Ordin le numeşte Complexe de Educație şi Repatriere Juvenilă. E doar mână de lucru ieftină.

— E de-a dreptul şocant, comentează Byron.

Băiatul ăsta-i ca o răceală urâtă. Pur şi simplu, nu poți scăpa de el.

— Asta nu-i cel mai rău, continuă bateristul şi-mi dau seama că nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Mai e un loc, Centrul MLN — Minunata Lume Nouă. Am auzit că fac experimente pe viu asupra tuturor celor pe care-i ţin acolo. Copii „speciali" — descrie ghilimele în aer — ca tine şi cu fratele tău.

Toată lumea tace pentru o clipă şi, în timp ce gravitatea informaţiei îşi face efectul, îmi desprind ochii dintr-ai lui.

— Mai bine mă duc să vorbesc cu fratele meu. Trebuie să audă despre asta.

— Da, zice Byron-Băgăciosul-Swain, ca şi cum ar fi aghiotantul meu — sau, mai rău, iubitul meu. Ţine-ne la curent, îi spune bateristului.

Apoi, mă apucă de-a binelea de mână şi începe să mă tragă către uşă.

Cum se întâmplă că o scrântesc cu tipul cel mai tare pe care l-am văzut vreodată — şi-apoi mă trezesc că mă ţin de mână cu Byron?

Asta n-are nimic de-a face cu faptul de a fi „specială"; are de-a face cu a fi *blestemată.*

Capitolul 31

Wisty

BLESTEMATĂ, DA, DAR NU pentru multă vreme, după cât pare. Pentru că Eric — aşa cum s-a prezentat în cele din

urmă — şi restul Bionicilor s-au hotărât că vor să se întoarcă la Garfunkel cu noi.

Whit nu e tocmai entuziasmat. Am sentimentul că n-are încredere în ei — şi, desigur, încă e furios pentru incidentul cu furtul jurnalului — dar cu Sasha, cu Emmet, cu Janine şi cu mine susținându-i pe Bionici, nu prea poate spune nu.

Câțiva dintre noi tocmai s-au apucat să cânte o versiune a capella a „Focului din afară", când Whit apasă până la fund pedala de accelerație, în timp ce face o cotitură bruscă. Mâna lui Eric *se întâmplă* să-i alunece de pe genunchi şi să ajungă pe mana mea. Şi rămâne acolo. N-am nicio nevoie urgentă s-o dau la o parte.

Puneți-vă cu toții centurile! strigă Whit. Poliția Noului din Ordin e pe urmele noastre!

— Poliția? întreb, nevenindu-mi să cred. Ce caută aici, pe Tărâmul Liber?

— Întocmai! strigă fratele meu. Şi cum au reuşit să ne găsească e o altă întrebare de o sută de puncte. Acum, țineți-vă bine!

Duba accelerează, iar eu mă răsucesc să mă uit pe parbrizul din spate. Trei vehicule ale poliției Noului Ordin, înarmate până-n dinți, se îndreaptă amenințător spre noi
Asta n-arată bine. Whit face o cotitură strânsă la stânga, care ne împinge pe toți în peretele dubei.

Capul îmi e aruncat la pieptul lui Eric. Că tot vorbeam despre a profita la maximum de o situație proastă…

— Scuză-mă, mormăi.

— Nu-i nimic, şopteşte Eric.

Apoi însă, o curbă bruscă la dreapta ne trimite rostogolindu-ne cu violență în partea cealaltă.

Iar acum am dat peste Byron. *Pfui.*

— Ne-au prins în capcană! Vin din toate părțile! striga Whit, oprind duba cu o scuturătură. Trebuie să fugim! Toată lumea fuge în direcții diferite. Să sperăm că n-or să pună mâna pe toți!

— *Nu!* țip eu. Nu-i cel mai bun plan. Serios, trebuie doar

să rămâneți în dubă!

Cu toții se uită la mine de parc-aş fi înnebunit, ceea ce s-ar putea să se fi întâmplat. O să aflăm destul de curând..

— Ştiți cântecul „Camionul magic" de How? întreb.

Eric începe să bată un ritm pe podeaua dubei. Basistul şi chitaristul îşi apucă instrumentele.

Între timp, maşinile de poliție frânează de jur împrejurul *nostru* — şi apoi o voce se aude din amplificatoarele lor:

-Ieşiți imediat din vehicul şi întindeți-vă pe jos!

Fac semn trupei să cânte mai departe. Solistul începe, apoi intru alături de el. Ritmul se instaurează instantaneu, aproape ca şi cum am fi făcut repetiții împreună vreo două luni.

Îi aud pe polițişti bătând în ferestre. Răspundem dând sunetul mai tare.

Apoi nu-i mai auzim pe polițişti. Asta pentru că am reuşit să facem duba să plutească la câțiva zeci de metri în văzduh.

Da, m-ați auzit bine.

Muzica a însemnat magie. Muzica a făcut asta. Duba încă se ridică în aer.

Mă uit prin spate, la vehiculele poliției: unul dintre polițişti dă cu şapca de pământ, cuprins de frustrare.

A fost aproape. Prea aproape, comentează Byron, văzând jumătatea goală a paharului.

-La naiba, chiar *a mersi* țip şi-apoi nu mă pot stăpâni — îmi arunc brațele în jurul lui Eric.

Paharul *meu* e foarte, *foarte* plin.

E cu siguranță cea mai grozavă noapte din viața mea, pe lista *Căutați, vii sau morți.*

Capitolul 32

Wisty

CRED CĂ A FOST VORBA şi de sărut — nu sunt chiar sigură, dar pe-aproape. Cred că Eric sărută bine. Totuşi, nu sunt prea convinsă. Toată seara a fost oarecum în ceață…

Mă trezesc înăuntru la Garfunkel, în dimineața următoare, şi-mi trec prin cap două gânduri diferite. Primul: *Am visat că adorm în brațele bateristului, sau chiar s-a întâmplat?*
Al doilea: *Mi-a dispărut bățul de tobă!*

E primul lucru după care întind mâna ca să-l ating dimineața. Si nu-i acolo.

O problemă. O mare problemă… Dezastru! Bățul ăla de tobă este bagheta mea magică şi e o moştenire de familie.

Toți ceilalți dorm adânc, după noaptea de chef — aşa că încep o vânătoare turbată ca să găsesc bagheta pe care mi-a dat-o mama, chiar înainte de a fi despărțită de ea şi târâtă la închisoare.

Dorm întotdeauna cu bățul de tobă sub pernă. Sau sub orice altceva mă silesc împrejurările să folosesc drept pernă.

Dar nu-i acolo. Şi nici sub saltea. Nici în haină. Nici în rucsac. *Nicăieri.*

Bine, nu plânge pentru asta. Gândeşte-te, Wisteria. Ce-a fost diferit, noaptea trecută, în comparație cu orice altă noapte în care ai dormit la Gatfunkel?

Pai, Bionicii au fost aici…

Asta trebuie să fie — bateristul! Avea dreptate Whit în privința lor?

Mă apropii în vârful picioarelor de Byron — care sforăie ca un bivol — îi şterpelesc cu măiestrie supersecretul lui smartphone şi-i trimit un SMS lui Eric la numărul pe care mi l-a dat ieri:

unde esti?

îmi răspunde imediat:

a trebuit s rpt. N-am vrut sa t trezesc ai belele?

dap si p al meu?

am folosit mănuşi d buc… ptr cazul in care mai frige nu-i amuzant scuze

L-ai? dă-l înapoi ai vrea tu

L-ai FURAT

împrumutat

Îl vreau înapoi! ACU!

pare rău, n vdm c naiba? mi-l aduci nu t speria. Pare rău. N vdm la oraşul progresului restaurant 11 am

ok

eşti super mă rog

— Tastez eu.

Dar inima mea face tumba şi sunt recunoscătoare că telefoanele mobile nu transmit roşeața din obraji. Sunt super? De când?

Adică, a fost o porcărie din partea lui Eric să-mi ia bățul. Dar e baterist de rock şi l-a admirat. Şi, pe bune, aproape că aud glasul mamei zicându-mi că a făcut-o doar ca să-mi distragă atenția. Exact la fel cum mi-a spus de ce tocilarul de Ben Campbell mă trăgea de păr în clasa întâi.

Acum *chiar* izbucnesc în plâns. Mi-e atât de dor de mama… Era cea mai bună prietenă a mea. *Este* cea mai bună prietenă a mea.

Capitolul 33

Wisty

MĂ HOTĂRĂSC SĂ NU-L CAUT pe Whit ca să-i spun unde mă duc, chiar dacă probabil că o să mă omoare când mă întorc. Dar nu prea am de-ales, pentru că ghici ce-ar spune fratele meu?

A. Poftă bună. Poți să-mi aduci şi mie nişte cartofi prăjiți?
B. Cam bate vântul pe-acolo. Ai grijă să te închei la haină.
C. Bine, vin cu tine. Fără proteste, Domnişoară Tăciune Aprins!

Mda. Dacă ați ales A sau B, o să vă sugerez politicos să dați înapoi vreo câteva zeci de pagini şi să mai citiți o dată.

Am nevoie de clipa mea în care să fiu singură cu Eric. Aşa că mă furişez fără zgomot, pregătindu-mă să mă infiltrez în

Oraşul Progresului — oraşul-model dement al Noului Ordin, tiparul pe care au intenția să-l aplice restului Tărâmului

Liber, după ce vor face una cu pământul pe oricine rezistă ideilor lor dezgustătoare.

E nevoie de un pic de deghizare ca să te armonizezi cu decorul (adică: fuste şi pulovere pentru fete, fără ruj negru sau cercei prea vizibili; jachete şi cravate pentru băieți şi de preferat tunsoare în stilul lui Byron), dar e posibil totuşi — şi necesar.

Şi, din moment ce părul meu n-a crescut încă la loc, este o scuză perfectă ca să încerc o nouă coafură — o tunsoare scurtă, drăguță, de brunetă — din raionul de peruci de la Garfunkel.

Ies tiptil pe uşa din față a magazinului şi simt brusc o vibrație sub braț. Mai exact, provine din poşeta albă, deloc în

stilul Wisty, îndesată acolo.

Încă un SMS. Deschid telefonul.

Un mesaj text *cu scrisul mamei mele.* Ce naiba…?

E ÎN ORDINE, WISTY. E O ALIATĂ. DU-TE CU EA.

Cu cine? Dintr-odată, am o puternică senzație că nu sunt singură. Aud vocea cuiva.

— Ei, ne întâlnim din nou, draga mea!

Smucesc capul către dreapta şi acolo, rezemându-se de caroseria unei dubite de mult moarte, e micuța doamnă ninja. Cea cu harta care ne-a salvat viața. Şi acum, că pot s-o examinez mai îndeaproape, îmi dau seama că e şi femeia care aproape că a făcut să fiu arestată într-un restaurant, chiar în prima mea excursie în Oraşul Progresului. *Doamna Highsmith!*

— E-n ordine, vorbeşte pe nas micuța femeie stranie, cu o voce ascuțită şi tărăgănată. Dă-i drumul şi dă un SMS, sau ce altceva mai faceți voi cu jucărioarele voastre aiurite. Mama ta nu-i prea aproape, dar măcar o să vezi că nu e în pericol.

Tastez repede:

Daca e o aliata, de ce a încercat sa facă sa fim arestați?

Scrisul mamei răspunde:

A INTRAT ÎN PANICĂ — A CREZUT CĂ AI PUTEA SĂ FII SPIOANĂ A NOULUI ORDIN. I-AI VĂZUT ÎNCERCÂND S-O ARESTEZE. DE CE-AR VREA SĂ AJUTE NOUL ORDIN?

K, DAR CUM ŞTIU CA EŞTI TU?

DE UNDE AR ŞTI ALTCINEVA CĂ BEN CAMPBELL TE TRĂGEA DE CODIȚĂ?

DOAMNE, MAMA! — TASTEZ CU LACRIMI ÎN OCHI. DU-TE REPEDE CU EA, DRAGA MEA. SĂRUTĂ-L PE WHIT DIN PARTEA NOASTRĂ. TATA ŞL CU MINE NE GÂNDIM LA VOI AMÂNDOI. TOT TIMPUL VĂ IUBIM ATÂT DE MULT.

Doamna Highsmith se apropie de mine cu o batistă de modă veche, pe care-o accept, amorțită. Miroase a alunele-vrăjitoarei.

-Vezi? Mama ta n-are nimic, spune doamna Highsmith. Acum, te rog să vii acasă la mine — ca să nu se entuziasmeze prea tare gură-cască ăia ai Noului Ordin că au prins *două* vrăjitoare în aceeaşi zi!

Capitolul 34

Wisty

AŞADAR, CUM CREDEȚI că am ajuns în Oraşul Progresului în fix zece minute? Călare pe mături? Un portal? Dacă vă spun, n-o să mă credeți — şi asta înseamnă mare lucru, având în vedere ce v-am făcut să credeți până acum despre viețile noastre smintite.

Să zicem numai că doamna H. Are nişte puteri care s-ar putea, doar *s-ar putea,* să rivalizeze cu ale Unicului. Dacă n-aş avea-o pe „mama" să-mi spună că e de partea mea… ar trebui să-mi pun întrebări.

Bine, fiți atenți la asta: apartamentul doamnei H. E un loc înghesuit, slab luminat — perdelele groase sunt trase chiar dacă e o dimineață însorită. Nu există niciun raft, nicio masă sau vreun scaun neocupate. Chiar şi capacul pianului este acoperit de romane cartonate, broşate, de agende şi de volume vechi. Evident, toate *interzise.* Pereții sunt complet acoperiți cu tablouri — unele înrămate, unele lipite rudimentar cu scotch — ba există chiar şi un şevalet cu o pictură a unui dragon pe jumătate terminată, de care aproape că mă împiedic. Abia dacă descopăr o potecă pe care să merg după doamna H.în bucătărie, care miroase a un soi de mâncare de ton puternic condimentată. Trebuie să fie vreo

cincizeci de grade înăuntru.

-Scuză-mă cât timp termin cu fiertura asta, spune ea, uitându-se peste marginea unei oale negre uriaşe, care stă pe două plite în mijlocul podelei din bucătărie.

E enormă şi arată ca un soi de cisternă de petrol. Ar putea baga un cal mai mic în chestia aia. Poate că a şi băgat…

Doamna H. Cufundă un polonic în supă ca să guste. Îmi oferă şi mie, dar scutur cu violență din cap.

Oricum, mai are nevoie de nişte scoarță de salcie şi nişte rădăcină de sasafras, comentează ea. Am subestimat cât de mult o să absoarbă supa asta…

Bine, aduceți-mi aminte: *cum* am ajuns împreună cu o vrăjitoare bătrână care amestecă poțiuni într-un apartament încins până la fierbere, în loc să fiu cu băiatul de la tobe, stând de vorbă şi mâncând burgeri într-un restaurant şic?

-Să nu crezi că nu ştiu la ce te gândeşti, remarcă ea cu o privire dezaprobatoare. Aşa că o să trec la subiect. Uite cum stă treaba: aşa cum s-ar putea să fi descoperit, Cel Care Este Unicul e un înfigăreț.

Mă uit la ea cu nedumerire. Înfigăreț? E bine, e rău sau e pe undeva pe la mijloc?

Un înfigăreț e o persoană care vrea să se bage în treburile tuturor celorlalți. Şi, ce-i mai rău, vrea să pună capăt tuturor treburilor lor şi să facă din toate treaba lui. *Totul.*

Urmează o pauză, când soarbe din fiertură şi se strâmbă.

— În fond, este un canal de transmisie pentru cel mai dăunător tip de rău. Vorbesc despre lucruri care fac pe cineva să dorească mai degrabă să-şi astupe ochii şi urechile decât să le vadă sau să le audă, continuă ea, clipind din ochi şi punând polonicul la loc în oală. Şi, din nefericire, a descoperit o cale de a obține mai multă putere decât orice alt individ din istoria — sau chiar din preistoria — lumii.

— Aşa că ai venit să-mi zici că nu poate fi oprit? întreb. Chestiile obişnuite ale adulților? S-o las baltă? Să-mi vin In fire? Să încetez să mai lupt degeaba?

Chicoteşte ca pentru sine.

— O să trec peste asta, spune, pentru că — evident — nu mă cunoşti. *Încă.* Acum, eşti gata să iei notițe?

Îşi ia polonicul şi-l smuceşte către o latură a încăperii, apoi către cealaltă, împroşcându-mă în cursul mişcării cu picături dezgustătoare din supa ei. Cât ai zice peşte, un creion şi o bucată de hârtie îmi zboară în mână.

— Nu ştiam că sunt iar la şcoală, dar… bine, am spus cu şovăială, ştergându-mi de pe față picăturile de terci grețos.

— Există două necunoscute în toată situația de față care ne pot oferi un mic avantaj. Vrei să încerci să ghiceşti care sunt?

— Momentul şi norocul?

— *Energia pozitivă şi energia negativă.* Avem nevoie să menținem un surplus din cea dintâi. Şi trebuie să-i transmitem banditului ăluia psihopat o doză bună din cealaltă. *Capisci?*

Dau din cap. *Capisci?*

— Acum, nu sunt fan al festivalului ăluia de muzică, Stockwood — prea multe trupuri tinere transpirate şi prea multe scuturături şi fluturări de mâini absurde pentru gustul meu — dar am auzit noaptea trecută prin rețeaua clandestină, că, după cât se pare, eşti *foarte* talentată la muzică.

Dau din nou din cap.

-Muzica, draga mea, este o forță a schimbării mai puternică decât ai crede.

-Nu vreau să te jignesc, doamnă H., dar n-ai *nici cea mai mica idee* cât de puternică este dacă n-ai cântat pe scenă în fața a mii de oameni. *Conectată.*

Mă cutremur doar când mă gândesc la asta. Abia aştept să pun din nou mâna pe o chitară.

-De unde ştii că n-am cântat?

Chicoteşte şi-mi dau seama că femeia asta are un trecut despre care o să trebuiască să aflu mai multe, cu siguranță.

Vorbesc despre un gen de putere foarte diferit, Wisty. De aceea e interzisă de către Noul Ordin. Nu te-ai întrebat

nicidată de ce nu-i permisă?

-*Ştiu* de ce. Pentru că e distractivă, iar N.O.este antidistracție.

Doamna H.îmi aruncă o privire care-mi aduce aminte de mama— privirea Wisty *încetează să glumeşti când ştii că e vorba de ceva serios.*

Dacă există un lucru pe care trebuie să te învăț, este *să nu subestimezi niciodată puterea a ceea ce creați — tu sau alții.* Muzica, arta, filmul, scrisul, în toate de-aici — îşi roteşte mâna prin prin apartamentul aglomerat — există o energie imensă.

Asta înseamnă forță vitală. Foarte important.

-Atunci mai bine ascunde-te de ei, o sfătuiesc. Eşti nebună să ții lucrurile astea aici, în Oraşul Progresului. Poate ca le-am putea duce la Garfunkel.

— Nu. Am nevoie de prezența lor. Nu le pot lăsa să plece.

O să-i las să mă ia pe mine, înainte să le ia pe ele.

Sunt uluită. Să mori pentru copii, da, dar să mori pentru.. *artă?* Trebuie să mă gândesc la asta.

Îmi înmânează un dreptunghi de hârtie împăturit.

— Învață-l. Memorează-l. Foloseşte-l ca să-i ajuți pe alții. Transmite-l mai departe. Tot mai departe!

Îl desfac şi văd un portativ muzical desenat rudimentar, cu note. Pare o melodie destul de simplă.

— Ce face?

Dă din cap către o chitară uzată care arată oarecum rătăcită si abandonată în coltul bucătăriei. Nici măcar n-o văzusem în toată harababura.

— Asta trebuie să descoperi tu. Aşa că… treci şi descoperă!

Înainte de a-mi da seama, ciupesc chitara şi învăț cum să „prind ritmul de blues", aşa cum îi spune doamna H. De fapt. e… *uluitor.*

Acum nu mai am nevoie decât să-mi dau seama cum să spulber Noul Ordin, cum să obțin un ordin de restricție împotriva lui Byron şi să-l împac pe Whit. Apoi lumea va fi pusă înapoi, pe făgaşul cuvenit.

Sau mai aproape, oricum.

— Chiar aşa, drăguţo! Acum *gustă,* zice bătrâna doamna, îndesându-mi polonicul în gură.

Capitolul 35

Wisty

SCUZAŢI-MĂ CĂ-MI ŞTERG saliva de pe bărbie…

În mod normal, aş putea doar să vorbesc despre faptul că am comandat un cheeseburger cu castraveţi muraţi, cartofi prăjiţi subţiri şi un shake alb-şi-negru. Dar astăzi salivez de două ori pentru că stau cu Eric, băiatul de la tobe al Bionicilor. Cum e posibil ca ţepii de pe obraz la ora unsprezece şi jumătate dimineaţa si cearcănele adânci de sub ochi să-l facă să *arate încă şi mai atrăgător?* Dar îl fac. Pur şi simplu, sfidează toate legile naturii.

Dăm comanda chelneriţei ridicol de eficiente care este tipică pentru angajaţii din localurile N.O.

-Păcat că nu eşti la fel de rapidă ca ea, mă ia Eric peste picior. Oricum, unde naiba ai fost? Am ajuns deja cam pe la a cincea ceaşcă de cafea!

-Ţi-a fost dor de mine? decid să spun, în loc de *scuză-mă, dar am fost ocupată să cânt la chitară în bucătăria unei vrăjitoare bătrâne.*

— De fapt, da, răspunde el.

Coboară privirea către mine şi observ în ochii lui o scânteie de vulnerabilitate.

— Cum se face că arăţi atât de înnebunitor de frumoasă?

Nu se poate să fi avut parte de mai mult somn decât mine..

Înnebunitor de frumoasă? Niciodată până acum n-a mai fost Wisteria Allgood descrisă astfel. Nebună, da. Frumoasă…?

E *atât* de drăguț. Şi sunt *atât* de puțin obişnuită cu atențiile…

— Trebuie să fie peruca, mormăi şi plec privirea.

El se uită încă țintă la mine. O simt. Întinde mâna peste masă… către a mea…

— Ascultă, Wisty, continuă el.

Degetele i se împletesc cu ale mele, iar atingerea rece de metal a inelului său cu emblemă pe pielea mea este îmbătătoare. Mă simt ca şi cum şira spinării mi-ar fi fost înlocuită cu o macaroană prea fiartă.

— Îmi pare *foarte rău,* spune.

Ridic ochii către el şi dintr-odată văd numai durere în ochii lui. *Bietul de el, ia atât de în serios incidentul cu bățul de tobă!*

— Pentru băț? Nu-i nimic…

Sunt întreruptă de zarvă la uşă şi amândoi ne întoarcem să ne uităm.

Oh, omorâți-mă acum! E fratele meu mai mare, cu complexul lui de salvator!

— *Wisty, e o capcană!* Ieşi de-aici! Acum! strigă Whit, In timp ce câțiva indivizi cu înfățişare de vedete rock apar din senin — şi încearcă să-l țintuiască de perete.

Dau să sar în picioare, dar Eric mă prinde cu putere de încheietură.

— Îmi pare atât de rău, Wisty, şopteşte el. N-am avut de ales cu asta.

-*Ce? Ce este*? vreau să ştiu.

Solistul şi chitaristul Bionicilor stau acum la intrarea separeului. Şi mestecă trabucuri neaprinse.

Nu se poate. Dar mă tem că aşa e.

Eric? întreb şi lacrimile încep să mi se reverse din ochi.

Dar mizerabilul de la tobe nu face decât să ridice din umeri şi să se uite în altă parte. *Face ceea ce cred eu că face?*

Cum a putut să fie atât de minunat acum un minut, iar acum să mă dea pe mâna Noului Ordin?

Mă înşel uneori cu privire la oameni, dar nu m-am înşelat niciodată atât de tare. Mă prăbuşesc cu faţa înainte pe masă, simţindu-mă de parcă tocmai am fost înjunghiată în piept.

Cu ce-am greşit de-am intrat de-a dreptul în capcana asta? Mă uit la chipul celui de care eram îndrăgostită acum cinci minute. Caut un indiciu, orice semn care să-mi fi scăpat.

Dar tot ceea ce văd este faţa lui aproape perfectă şi remuşcarea aparent sinceră.

-Am fost silit, Wisty. Nu vezi? *Tu eşti Unica Posesoare a Darului.*

Capitolul 36

Whit

ÎNAINTE SĂ AJUNG LA WISTY ca să încerc s-o ajut să scape, cineva mă loveşte cu putere. Tot aerul îmi iese brusc din plămâni, iar genunchii mi se îndoaie. Probabil că aş cădea în faţă dacă cei trei n-ar fi atât de ocupaţi să mă ţină fixat de perete. Sunt puternici - poate că arată ca nişte puşti, dar luptă ca adulţii. Profesionişti maturi, poate soldaţi ai Noului Ordin.

Sper doar ca avertismentul meu să fi fost de-ajuns ca s-o ajut să scape; sper doar că am reuşit să le dau peste cap capcana; sper doar…

Uf!

Încă o lovitură zdrobitoare, de data asta drept în mijlocul feţei. Stele şi culori vii explodează peste tot. Nu poate fi un pumn. A fost prea tare.

Încep să alunec spre podea, dar unul dintre ticăloşi mă ţine în picioare, iar altul îmi întoarce capul de urechi,

silindu-mă să mă uit la ceva.

-Vezi asta, frăţioare mai mare? răsună vocea în urechea mea. Nu numai că n-ai reuşit s-o salvezi pe sora ta mai mică, dar o să te facem să priveşti ceea ce-o să-i facă Consiliul

Unicilor!

Ochii îmi fug de-a lungul restaurantului, către locul unde Wisty e trasă afară din separeu de către Bionici şi de către unul dintre soldaţi.

Şi apoi, brusc, Bionicii încep — nu ştiu cum să descriu — să se transforme, bănuiesc. Devin mai mari şi mai în vârstă, ca şi cum ar îmbătrâni de la şaptesprezece la treizeci şi cinci de ani în intervalul de câteva secunde. E înfricoşător — şi *oribil,* mai mult decât orice pot eu să exprim în cuvinte.

Acum arată ca nişte soldaţi solizi, fumători de trabuc. Cu toţii, in afară de unul dintre Bionici — bateristul, cred —

care încă stă în separeu, arătând de parcă tocmai a călcat cu maşina un căţeluş.

-Mai repede, idioţilor! ţipă unul dintre bătăuşii care mă ţin pe mine.

Observ încă trei soldaţi de comando în costume negre antiglonţ, fiecare îndreptând câte o puşcă de calibru mare către sora mea.

-Nu! răcnesc. *Lăsaţi-o în pace! Nu trageţi!*

Ei se lasă într-un genunchi şi apasă pe trăgaci aproape la unison.

-Wisty!

După care timpul parcă încetineşte până când abia se târăşte. Privesc cum pe ţevi ies explozii de gaz comprimat, fiecare propulsând o mică săgeată cu aspect mortal către sora mea, maltratată în mod inuman…

Wisty îmi aruncă o ultimă privire şi eu o prind, mă agăţ de ea o veşnicie. Mai mult decât orice, nu vreau să moară cu expresia aceea de ruşine disperată pe chip.

Nu vreau să moară, punct.

Apoi mintea mi se îndreaptă spre proiectilele iuţi. Nu gloanţe. Săgeţi. Văd acele malefice, goale pe dinăuntru, din

vârful fiecărei siringi cu coadă stufoasă, țintind pieptul surorii mele.

Arată destul de mari ca să doboare un rinocer în goană, cu atât mai mult să adoarmă o adolescentă de patruzeci şi cinci de kilograme.

Dacă împing coada primei săgeți doar puțin în direcția asta… şi săgeata asta un pic încoace… şi pe asta doar atât.

Poc…

Poc…

Şi poc!

Foştii Bionici şi soldatul care o ține pe Wisty fac ochii mari când fiecare săgeată îşi găseşte noua țintă… de-a dreptul în gâtul fiecăruia.

Izbesc podeaua.

Buf.

Buf.

Şi *BUF.*

— Uhhh! icneşte sora mea.

— Ce e, Wisty? Ce s-a-ntâmplat?

Ochii mi se fixează într-ai ei, care s-au făcut mari şi un pic sticloşi. Apoi buzele îi tremură… şi cade cu fața înainte chiar peste atacatorii lipsiți de cunoştință.

O seringă îi iese din spate, cu pistonul apăsat.

Bateristul!

Stă în spatele ei. Are chipul contorsionat şi distrus de vinovăție.

-Bun băiat! strigă soldatul care mă ține pe mine. Acum, să-i ducem pe condamnații ăştia doi în dubă şi să ne luăm recompensele binemeritate!

Capitolul 37

Whit

BRUTELE ASTEA ÎŞI APRIND trabucurile victoriei. Prinderea noastră pentru a ne trimite la moarte seamănă până la urmă cu terminarea unei fripturi la masă? Sau cu câştigarea unui campionat sportiv? Cu siguranță, aşa se pare.

Sunt acum țintuit la pământ, luptându-mă să-mi recapăt răsuflarea, când un gând disperat îmi răsare în minte. Dacă nu-i număr pe cei trei tipi de pe podea cu săgeți înfipte în gât, sunt şapte soldați care fumează trabucuri. Mai e şi bateristul, dar bănuiesc că-i doar un băiat obişnuit. Un trădător oribil, în genul lui Jonathan cel înalt, dar… un băiat.

Mă uit la fiecare dintre trabucurile fumegânde şi, unul câte unul, vizualizez tutunul brun răsucit înăuntru. Scârboasă chestie! Urăsc otrava cu nicotină!

Apoi îmi imaginez şapte capsule umplute cu o substanța chimică despre care ne-a vorbit un profesor la ora de chimie Se numeşte trinitrotoluen. Poate că ați auzit de ea cu numele mai obişnuit de TNT.

În mintea mea, plasez cu grijă câte o capsulă înăuntrul fiecăruia dintre trabucuri, cam la doi centimetri şi jumătate de vârful aprins. Aştept; număr secundele; sper să meargă.

Şi apoi, cu o precizie aproape perfectă…

Bum-bum-bum-bum-bum-bum-bum!

Brusc, nu mai am niciun bocanc de luptă pe gât. Mă ridic în picioare şi merg poticnindu-mă prin fumul înțepător către sora mea. O arunc pe Wisty peste umăr.

— Eşti mândru de tine? îl întreb pe baterist.

Se uită la mine calm şi-mi vine să-l pocnesc. Îmi satisfac imboldul smulgându-i din mână bățul de tobă al lui Wisty.

— Or să mă omoare, şopteşte.

Mă opresc pentru o clipă. De fapt, nu vreau ca tipul să fie omorât. Dar dacă am de-ales între sora mea şi o marionetă a N.O., nici nu se pune problema ce să fac.

-Zi-i cuiva căruia-i pasă, răspund, apoi ies în fugă din restaurant.

Dar îmi pasă. Uneori, mă simt mizerabil când îmi iau masca unui curaj de oțel, neclintit.

Capitolul 38

Whit

NIMIC NU SE COMPARĂ cu o alergare de cinci kilometri cu sora mai mică atârnându-ți pe umăr, ca să-ți limpezeşti mintea. N-o să-i mai spun niciodată „Viespea”, asta-i sigur. Creşte repede. Spatele, plămânii, picioarele… mă dor toate atât de tare, încât îmi vine să mă opresc şi să vomit.

Aud huruitul îndepărtat al camioanelor şi zbieretele megafoanelor N.O. Vuietul unui elicopter se adaugă în curând combinației — şi vine repede spre noi.

Părăsesc drumul şi intru în pădure, sperând că arborii ne vor oferi cât de cât adăpost.

Găsesc o potecă prin desiş, dar merg doar vreo sută de metri până să se bifurce. Cărarea cea mai mare se continuă într-o vale secată, iar cea mai mică şerpuieşte pe coasta unui deal.

— În sus sau în jos, Wisty? întreb, fără să mă aştept ca ea

să răspundă.

O sprijin pe sora mea de un copac. Am nevoie s-o pun jos pentru câteva secunde, altfel o să mă prăbuşesc grămadă la pământ.

-Sunt furnici peste tot pe copac, o aud şoptind.

-Te-ai trezit!

Sunt uluit.

Wisty îşi scutură deja micile insecte negre de pe braţ.

-Da, pot chiar să-ți răspund la întrebare…

-Adică pe ce drum ar trebui s-o luăm?

Fără să piardă o clipă, începe să murmure o poezie:

Două cărări pornesc în galbena pădure,
Şi-mi pare rău că numai una pot să iau
Şi, singur călător, am stat eu multe ore
Şi m-am uitat pe una, cât ochii mei zăreau…

O să tot spun, cu un oftat din greu,
Veacuri şi veacuri din această dată:
Două cărări pornesc într-o pădure, iară eu
Am luat-o pe aceea mai puțin umblată,
Şi asta a schimbat a mea viață toată. [2]

-Tu ai scris asta? întreb, şocat.

-De fapt, Bertrand Snow, recunoaşte Wisty.

-Ei bine, probabil că eşti pe cale să câştigi bătălia cu drogurile, dacă-ți aduci aminte totul de la ora de literatură.

O arunc încă o dată pe umărul dureros, şi chiar atunci

[2] Fragment din poezia *Drumul neales* de Robert Frost.

auzim un vehicul frânând pe drum. Brusc, pădurea din spatele nostru prinde viață cu un tropăit de bocanci grei, cu strigăte de oameni… şi cu lătrături furioase de câini.

— Poate că or să ia poteca greşită, gâfâi, şi reflectez că poate ar fi trebuit s-o alegem pe cea care cobora panta.

Drumul ăsta a fost până acum sută la sută la deal.

— Ăăă, nu cred că or s-o ia pe cealaltă potecă, Whit.

— De ce nu?

Întinde gâtul în spatele meu.

— Păi, pentru că îi văd deja — *şi ei ne pot vedea pe noi.*

Capitolul 39

Whit

ÎNJUR ÎN ŞOAPTĂ şi mă întorc să evaluez situația. Bineînțeles, doi soldați şi trei ciobăneşti germani imenşi au ajuns în vârful ultimei creste a dealului şi atacă poteca spre noi.

Numai că, stai — am zis doi soldați şi trei ciobăneşti germani? Pentru că de fapt e un singur soldat şi patru ciobăneşti germani — sau, stai, *toți* sunt ciobăneşti germani…

-Ai văzut asta? întreabă Wisty. Se transformă în câini!

Nişte câini foarte rapizi.

-Grozav, răspund eu şi mă opresc din alergat.

-De ce te opreşti? țipă Wisty.

-N-are niciun rost. Nu pot întrece o haită de câini magici cu tine în spinare. E fizică pură. Ar trebui să fiu cal.

-Păi, eu m-am mai transformat într-un rozător şi înainte.

Poate că tu te poți preschimba într-un cal. Țintește departe, frățioare. N-avem prea multe alternative în momentul ăsta.

— Nu cunosc nicio vrajă pentru cai…

— Uită-te în jurnal şi roagă-te să ai recepție bună astăzi!

Întorc furios paginile, şi nimic legat de un cal nu-mi atrage privirea. E prima oară în viața mea când chiar mi-aş dori să mă uit într-un *index.*

Nu există niciun index, desigur, dar dau peste ceva chiar şi mai bun:

Tigru! Tigru! Foc şi pară
În păduri de nopți de vară,
Ce mâini şi ochi din veşnicie
Îți dau grozava simetrie?
În care cer, în ce genune
Ars-au ochii tăi tăciune?
Pe ce aripi năzuieşte?
Şi ce mână-l stăpâneşte? [3]

După ce recit poezia asta stranie, următorul lucru pe care-l ştiu este că stau în patru labe, acoperit de o blană cu negru, portocaliu şi alb, cu hainele plesnite, căzute şi atârnând în zdrențe.

Aşa că mă întorc să-i pun lui Wisty întrebarea evidentă:

— *Grrrrr?*

— Întrebi dacă un tigru poate să bată la fund o haită de câini, aşa-i? întreabă Wisty. Cred că da. Dar hai să nu facem experimente dacă nu-i neapărată nevoie, în special cu mine în spinarea ta. Da, tigrule, *dă-i drumul!*

Şi apoi îmi înfige călcâiele în coaste. Mârâi scurt şi pornim în sus pe deal — *ca tigru.* Nu-i grozavă magia?

Câinii urlă furioşi în urma noastră, apoi se aude un alt

[3] Fragment din poezia *Tigrul* de William Blake.

zgomot — un alt fel de urlet? Mă uit înapoi peste umărul dungat şi văd că urmăritorii noştri se transformă acum în urşi, grizzly de fapt, în timp ce continuă să ne urmărească.

Cine sunt indivizii ăştia? Şi de unde-şi iau magia?

Răspunsul, din nefericire, se dezvăluie mult prea repede. Ajungem în luminişul de pe culmea dealului şi suntem salutați de un bărbat înalt, chel, într-un costum impecabil, albastru-închis. Stă acolo de parcă ne-ar fi aşteptat de-o viață întreagă.

Capitolul 40

Whit

FAC STÂNGA-MPREJUR imediat. Prefer să înfrunt o ceată de urşi care atacă decât pe Cel Care Este Unicul. La naiba, aş prefera să înfrunt un lac plin cu piranha, o întreagă turmă de tiranozauri cuprinşi de streche, o divizie de infanterie mecanizată… şi lista ar putea continua la nesfârşit.

Dar chiar în timp ne întoarcem, copacii din pădure îşi întreţes ramurile cu frunze îngălbenite şi trunchiurile, închizând poteca de parcă n-ar fi fost niciodată acolo. Nu-i nicio cale de trecere, nicio cale de scăpare.

Pământul se curbează şi ne azvârle cu spatele către mijlocul poienii. Wisty se rostogoleşte de pe spinarea mea şl aterizează pe jos cu un scâncet.

Ea este încă prea ameţită din cauza drogurilor ca să stăm în picioare, dar Unicul nu-i dă nicio şansă — trei rădăcini ies din pământ şi o înfăşoară într-o împletitură letală de lujere de lemn.

-*Whit!* ţipă ea. M-a prins în capcană! Nu pot să mă mişc!

Nimic nu-i mai rău decât să auzi pe cineva pe care-l iubeşti strigându-ţi numele cu disperare. Mânia clocoteşte înlăuntrul

meu. Mă întorc şi atac. Două sute de kilograme de tigru siberian furios gata să-i frângă ca pe o scobitoare gâtul de sub capul chel, gata să-şi înfigă colții ascuțiți în indiferent ce parte a lui poate ajunge mai întâi.

Din nefericire, Cel Care Este Unicul are alte idei. Brusc, vântul izbeşte atât de aprig încât trebuie să închid ochii. Şi e ca şi cum aş fi un tigru împăiat, slab ca un trofeu de carnaval şi cineva a pornit un gigantic aparat de suflat frunze.

Sunt aruncat prin aer şi nu pot deosebi ce e sus de ce e jos.

Frunzele şi țărâna mă bombardează, mă înțeapă, mă taie chiar şi prin blana deasă, apoi — stai! —vântul s-a oprit deja.

Pentru o fracțiune de secundă văd cerul.

Şi apoi — o, nu! — văd pământul! Disting silueta lui Wisty *atât de departe dedesubt,* țintuită pe vârful dealului, acolo jos, ca un soi de sacrificiu uman. Trebuie să fiu la vreo trei sute de metri deasupra ei.

Aud hohote de râs. Râsul *lui…* răsunând în sus ca şi cum întreaga pădure îşi bate joc de noi.

Şi apoi nu mai sunt tigru.

Sunt doar *eu,* în hainele mele rupte.

Căzând

Neajutorat.

El mi-a luat puterea, magia, probabil viața.

CARTEA A DOUA

CEVA
RĂU
Î N ZIUA
ASTA
VINE

Capitolul 41

-IA LOC, rosteşte bărbatul solemn, rezervat, din spatele biroului greu de metal.

Byron Swain dă din cap nervos şi se aşază pe canapeaua joasă, în timp ce bărbatul termină nişte hârtii cu înfăţişare oficială.

-Ţi-a luat ceva timp să ajungi aici, continuă adultul sever lăsând din mână creionul cu urme de dinţi pe el.

-A trebuit să respect toate protocoalele…

-Nu vreau scuze! strigă bărbatul, împroşcând salivă către Byron pe deasupra biroului de metal. Copiii Unicilor nu găsesc scuze!

Înşfacă din nou creionul ros ca şi cum ar fi gata fie să-l rupă în două, fie să i-l arunce lui Byron în faţă.

Byron se cufundă umil în canapea, dorindu-şi să poată cumva aluneca printre perne ca nişte mărunţiş căzut din întâmplare din buzunar.

— Şi o să *stai drept în prezența mea! Cine te crezi, Byron?*

— Îmi pare rău, tată.

— Şi *încetează* să-mi mai spui aşa! Sunt *Unicul Care Înregistrează Veniturile Interne.*

— Da, domnule, scuzați-mă, domnule, spune Byron, aducându-şi aminte cum cei din Tărâmul Liber îl numesc pe tatăl lui „Unicul Care Numără Fasolea" şi însemnându-şi In minte să nu pomenească de asta. Eu doar…

— *Scuze!* Potrivit ordinului Noului Ordin şi la cererea specială a Unicului, o să-mi prezinți acum un raport complet!

Byron simte o durere uşoară crescându-i ca un cancer In piept. Nu e bucuros că-i spionează pe cei din Tărâmul Liber, dar ce altă alegere are? Wisty continuă să-l respingă. El nu înseamnă nimic pentru ea. De fapt, pentru niciunul dintre ei. Şi se află sub ordinele directe ale tatălui său.

Byron ia poziția de drepți şi, tremurând uşor, începe să spună totul.

Capitolul 42

Wisty

CREDEȚI-MĂ, NU ŞTIȚI ce înseamnă durerea până când nu aflați cum este să vă treziți după ce-ați fost înțepați cu o săgeată tranchilizantă a Noului Ordin. Sau după trei. Sau douăsprezece…

Mă dor ochii, ca şi cum ar fi fost fixați pe arcuri de metal ruginite. Tâmplele îmi zvâcnesc de parcă cineva tocmai a bătut în cuie o potcoavă încinsă până la roşu pe interiorul lor. Iar ceafa îmi pulsează ca şi cum cineva încearcă s-o umfle cu o pompă de bicicletă.

Cât despre gură — îmi simt limba ca pe un limax care s-a târât jumătate de drum prin deşertul ecuatorial şi a murit, în vreme ce gâtul tocmai a fost traseul de paradă al unei trupe

de crabi în cochilii de melci.

Şi stomacul… clipoceşte de parc-aş fi într-o maşină fără amortizoare, condusă de un individ beat, hotărât s-o ia pe scurtătură printr-un depozit de cherestea. Expresia „rău de maşină” nu descrie câtuşi de puțin senzația.

— Hei, Wist, cum te mai simți? întreabă Whit.

Clipesc şi răspund cu un croncănit:

— Ce-i cu tot zgomotul şi hurducăturile astea?

Tot nu reuşesc să deschid ochii aşa cum trebuie ca să văd unde sunt.

— Avem parte de încă o cursă cu o dubă a Noului Ordin, răspunde el, ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor.

— Apă? întreb răguşită.

Whit clatină din cap.

— Destul de ciudat, nu ne-au dat duba cu minibar, spune şi se apleacă spre scaunul din față. Oriunde, aici pe dreapta ar fi bine, strigă el printre gratii, ca şi cum am fi mers cu un taxi la un matineu de duminică.

Încearcă să mă înveselească, bănuiesc.

Bătăuşul cu puşca — şi ce ştiți voi, chiar *are* o puşcă — trânteşte geamul despărțitor antiglonț.

— Simpatic tip, comentează Whit. Poate un pic cam prea iritabil.

În momentul ăsta, mă înghite un val de panică. Nu ştiu dacă mai pot trece printr-o detenție — foamea nesfârşită, setea sfâşietoare, deznădejdea care striveşte sufletul…

Whit simte că mi se face frică.

— O s-o scoatem noi la capăt, zice el. N-am fi aici, astăzi, dacă n-am fi nişte supraviețuitori şi dacă n-am fi buni Ia evadări din închisoare, aşa-i?

Ştiu că încearcă să fie drăguț, dar ce idioțenie! Aş țipa la el de nu m-ar durea capul atât de rău!

N-am fi aici astăzi dacă nu mi-ar fi căzut cu tronc…

Eric. Nici măcar nu pot pronunța numele. Numai gândul la acea trădare tristă, jalnică, îngrozitoare, e încă un pumnal in măruntaiele mele.

Uite, zice Whit, arătând spre fereastra din spatele dubei. Mucar de data asta ne-au lăsat priveliştea. Vrei să examinezi puțin decorul Lumii de Sus?

Ridic din umeri, cu indiferență. Încă îl văd în minte pe Eric, aşa că nu-mi doresc decât să stau strânsă covrig şi să las lutul baltă.

Apoi o văd cu ochii minții pe doamna Highsmith. Şi-mi aduc aminte de muzică. *Energie pozitivă…* ritmul de blues. Aşa că îl las pe Whit să mă ajute să mă ridic.

Abia acum văd ce se petrece.

Gonim pe o autostradă goală, cu şase benzi, având înşirate pe ambele părți, la fiecare o sută cincizeci de metri sau cam aşa ceva, panourile alea ale Noului Ordin — unele de-a dreptul uriaşe. E destul de greu să-ți păstrezi o dispoziție pozitivă când priveşti tot rahatul ăsta patetic — Splendida Sa Chelime țopăind cu birocrații de prim-rang, dezvelind plăci cu numele schimbate ale oraşelor de pe Tărâmul Liber: ORAŞUL UNICULUI, POGOANELE NOULUI ORDIN, TÂRGUL VICTORIEI, MINUNATELE NOI MOŞII: Nu-i de mirare că fasolarii au ochii atât de sticloşi şi arată atât de rătăciți, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

Sunt gata să mă prăbuşesc din nou pe podea, când monotonia e întreruptă de un mesaj gigantic, purtând înfiorătorul scris de un roşu aprins al Noului Ordin:

ÎNTRERUPEM ACEST PROGRAM PENTRU UN ANUNȚ FOARTE IMPORTANT.

CRIMINALII DE CLASA ÎNTÂI ELIZA ŞI BENJAMIN ALLGOOD SUNT ARESTAȚI.

RĂMÂNEȚI PE RECEPȚIE PENTRU AMĂNUNTELE PRIVIND EVENIMENTUL EXECUȚIEI.

ACEASTA ESTE INCĂ O ZI MĂREAȚĂ.

Şi acolo, în mijlocul ecranelor, apar părinții mei — În salopete portocalii de închisoare, cu căluş în gură şi cătuşe. Genunchii mi se înmoaie şi cad pe podeaua maşinii.

Capitolul 43

Whit

ÎN TIMP CE WISTY SE PRĂBUŞEŞTE din nou, suspinând lipită de cracul pantalonilor mei, eu stau cu fața turtită de geam, aşteptând amănuntele *evenimentului execuției.* De fapt, nu vreau s-o fac, dar trebuie să ştiu. Cât timp mai avem? Ca să ne găsim părinții, să ne planificăm evadarea?

Acum suntem între panouri, iar traficul încetineşte. Bat cu pumnul în spatele dubei, cuprins de frustrare. Sunt pe cale să mă ghemuiesc pe jos lângă Wisty, dar mă trezesc readus brutal la viață de o rafală de…

Celia.

E mirosul ei, n-am nici cea mai mică îndoială. Parfumul care-l purta în ziua aceea când a dispărut prima oară. E ca şi ar fi chiar aici, lângă mine, ca şi cum n-ar fi plecat niciodată.

N-am auzit niciodată de un portal într-un vehicul în mişcare al Noului Ordin. Ar putea fi oare posibil? Încep să bat în podea, în pereți, apoi în uşile din spate ale dubei, strigându-i numele.

— Whit, *încetează.*

Wisty se uită la mine cu ochii roşii, osteniți.

— Celia e moartă. Ai pierdut-o. Părinții noştri sunt programați pentru execuție! De ce…?

Dar eu bat din nou în geam. Îi văd părul. Unduindu-se deasupra următorului panou, la vreo sută de metri distanță, fluturându-i peste față.

Whit, vorbeşte Celia. Vocea îi sună înăbuşit, ca si cum ai ieşi dintr-un difuzor de afară. *Totul e bine. Faci ceea ce trebuie. Nu renunța.*

Mă arunc cu tot corpul în uşă.

— Scoate-ne de-aici, Celia!

Ştiu, sau cel puțin *cred,* că e o nebunie. Cum poate ea să

fie o proiecție pe un panou? Dar e atât de reală... Şi-i simt mirosul.

Mă asculți măcar, Whitford Allgood? Am spus că faci ceea ce trebuie.

Nici măcar nu-mi pasă că vocea ei pare iritată. O iubesc. Îmi aduce aminte de vremea când începea să-mi vorbească despre testul la chimie, pe holul şcolii, iar eu nu făceam altceva decât să o sărut în mijlocul frazei. *Mă asculți măcar, Whitford Allgood?* spunea ea, iar eu simțeam o căldură intensa în tot corpul.

O ascult acum? De fapt, da. Sunetul glasului său e un drog din care nu pot avea îndeajuns.

Duba se apropie de panou. Fața mea nu poate să fie mai strâns lipită de geam, corpul mai turtit de uşă. Trecem chiar pe lângă imaginea ei şi-i simt practic arsura răsuflări pe obraz.

Trebuie să te predai, continuă ea. *Sunteți pe drum spre Unicul chiar acum. E singura cale. Dacă vrei să fim din nou împreună, e singura cale.*

— Din nou împreună? întreb.

— Din nou împreună, repetă ea în timp ce trecem mai departe.

Apoi dispare. Şi sunt încă năucit de imaginea Celiei, care dăinuie în fața ochilor mei până când intrăm printr-o poartă foarte înaltă, marcată cu inscripția edificiul edificiilor.

Capitolul 44

Wisty

WHIT ŞI CU MINE AVEM ELECTROZI peste tot pe brațe

dar cel puțin suntem încă țanțoşi şi stăm în fotolii de piele cu spătar înalt, atât de confortabile încât parcă am înota în unt. Şi fiecare dintre noi are câte un pahar cu apă alături. Condițiile de aici, din Edificiul Edificiilor, care este practic, pentru Unicul, căminul şi peştera de lilieci, sunt de cinci stele. Aici ne-au adus bărbații foarte morocănoşi din dubă.

Poate că m-aş putea obişnui cu aşa ceva?

Whit şi cu mine eram amândoi făcuți ghem în spatele dubei când am fost scoşi brusc şi escortați în E.E. Aşa că asta a început ca una dintre cele mai patetice parade spre captivitate de până acum.

La drept vorbind, chiar i-am privit în ochi pe unii dintre cetățenii care se uitau la noi în timp ce ne târâm prin holul de marmură, luxos decorat. Poate că m-am molipsit de un complex de aroganță a salvatorului, dar am crezut că văd o scânteie de… respect, poate chiar de admirație sau cel puțin de vagă speranță, adânc îngropată în ochii sticloşi ai unora dintre fasolari. Chestie care m-a ajutat, oricum, să-mi reintru în formă.

Cu cât mă uit mai mult la anchetator în clipa asta, cu atât mai mult cred că o văd şi la el. Respect reticent? Îl ascunde destul de bine, totuşi. E cu siguranță politicos, dar anost pana în punctul în care devine înspăimântător.

Întrebările au fost şi ele destul de anoste până acum — cum ar fi numele, adresa şi numărul actului de identitate din N.O. *Ca şi cum* am avea o adresă sau acte de identitate de la N.O.!

Apoi ne aruncă întrebarea asta, de-a dreptul extraordinară.

— A avut vreunul dintre voi copii în ultimele luni? întreagă, lipsit de expresie.

Ne uităm amândoi la el, nedumeriți.

— Acum, că vă avem şi pe voi şi pe părinții voştri în celule le condamnaților la moarte, e nevoie să fim siguri că nu există şi alți membri în viață ai clanului Allgood. Vă rog, răspundeți, pentru ca poligraful să poată înregistra un

rezultat.

— Nu, reuşim amândoi să spunem.

Excelent, comentează el, urmărind banda imprimată care iese din detectorul de minciuni.

— Iau un zece plus pentru că nu sunt o adolescentă însărcinată nemăritată? întreb. Iau! Poate că-mi place totuşi Noul Ordin, până la urmă.

Mă ignoră complet.

— Acum, haideți să trecem la o treabă foarte importanta Pe o scară de la unu la cinci, cu cinci însemnând cel mai mult, cum ați caracteriza eficacitatea instrucțiunilor date de părinții voştri privind utilizarea… abilităților voastre?

— Despre ce vorbeşti? întreb răstit. Aşa cum ai spus şi tu, *să trecem la treabă.* Spune-ne când urmează să fie executați părinții noştri! Sunt închişi aici?

— Domnişoară Allgood, răspunde el.

Domnişoară Allgood? Niciodată în viață…

— Mă tem că eu sunt singurul căruia i se permite să pună întrebări aici.

— Ştire-fulger, domnule. Nu sunt prea bună la respectarea regulilor!

Whit mă înghionteşte ca şi cum mi-ar face semn că ar trebui să mă domolesc. De când a devenit din nou Băiatul de Aur? Suntem conducători ai Rezistenței, nu?

Anchetatorul îşi drege glasul.

— Ştim că părinții voştri v-au instruit. Şi mai *ştim* că v-au comunicat anumite, ăăă, informații extrem de delicate şi/sau instrumente care au de-a face cu forțele energetice dovedite ştiințific pe care le posedați amândoi în virtutea înzestrării voastre genetice.

— Vorbeşti despre *magie*? întreb.

Whit se încruntă.

Băiatul de Aur cel *mut.*

Domnul Anchetator arată extrem de alarmat.

— Ssst! Crede-mă, *nu* folosi termenul ăsta în clădire — sau oriunde în altă parte! Trăieşti foarte periculos!

O invitație perfectă pentru mine ca să-mi ies din sărite. În acest moment, încep practic să cânt:

— Magie, magie, magie, *magie, ma…*

Cel Rezervat explodează în sfârşit. Sare în picioare şi ne apucă de gulere — al bluzei mele cu o mână şi, surprinzător, al cămăşii fratelui meu, Băiatul de Aur cel mut, cu cealaltă.

— Mă *îmbolnăveşti*! aproape că scuipă el. Se uită la Whit.

Tu cu tot potențialul tău şi uite ce faci! Nimic! Stai aici ca un manechin! Şi soră-ta dinamicompetentă de-aici — păi, are o putere atât de uluitoare, atât de devastatoare, atât de…

Se aude un zgomot strident când zăvorul automat de la uşa camerei se deschide.

-Ah, exclamă anchetatorul nostru, brusc mai alb decât un ou murat. Am vorbit prea mult, nu-i aşa? şopteşte ca pentru sine. Oh! reuşeşte să chițăie când cineva păşeşte încet în cameră în spatele nostru şi temperatura scade cu, poate, zece grade.

Şi uite-aşa, pur şi simplu, anchetatorul se transformă într-un arbore-de-cauciuc de mărime medie, într-un vas mare de teracotă. Cineva tocmai l-a transformat în planta de ghiveci prin excelență.

Şi am o puternică bănuială cine.

Capitolul 45

Wisty

ÎNTR-O CLIPĂ, PARE CĂ CINEVA ar fi mărit de patru ori forța gravitațională în locul ăsta, iar energia se scurge din mine. Nici măcar nu mai pot să stau dreaptă. Individul are nişte ochi electrizanți, *technicolor* — n-ați mai văzut niciodată ceva asemănător. Ar fi minunați, ca ai unui *model,* dacă n-ar fi atât de diabolici. Aşa cum stau lucrurile, sunt ca un declanşator instantaneu de vomă. Sunt dezgustători. Dar Whit încă este încremenit în starea lui straniu de impasibilă.

Cel Care Este Unicul păşeşte în jurul mesei, împingând cu un picior, într-un colț al camerei, ghiveciul în care se află fostul nostru anchetator.

— O să aibă nevoie să fie udat, vorbeşte el fără să se adreseze nimănui în mod special şi apoi zâmbeşte mieros. Sau *nu.*

Unicul flutură mâna către capătul îndepărtat al camerei şi transformă ceea ce până atunci fusese un perete alb, fără nicio trăsătură distinctivă, în ferestre înalte de la tavan până la podea. Poate transforma un om într-o plantă. Poate să zboare. Poate să vaporizeze copii… Bănuiesc atunci că transformarea unui perete în ferestre cu vedere panoramică, de la etajul cincizeci, trebuie să fie ca o plimbare prin parc.

— Acum, continuă el, cu ochii deveniți pentru o clipă roşii, apoi schimbându-se într-un albastru carismatic — o nuanță pe care-o puteți distinge pe unele fețe retuşate din reclamele din reviste (asta, dacă fac reclame în reviste pentru
Răul Absolut!)… Veniți! ne invită, ca şi cum am fi vechi prieteni şi face un gest către ferestre. Aruncați o privire.

— Ăăă, spune Whit, suntem oarecum prinşi…

Dar toate cablurile poligrafului au dispărut, ca şi cum ar fi fost plăsmuiri deosebit de neverosimile ale imaginației noastre.

Unicul ne face semn, cu amabilitate.

-Cred că o să vă placă asta, adaugă el.

Acum tremur. Unicului nu pare să-i „placă" nimic, în afară de tortură şi de moarte. *Ce ascunde în mânecă? Şi ce se petrece cu fratele meu, de fapt?*

Whit se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre Unicul ca un copil ascultător.

E-n ordine, Wisty, vino-ncoace!

Are vreo informație pe care eu n-o am? Ultima oară când l-am auzit folosind mai mult de câteva cuvinte, se izbea furios de pereții dubei.

Dar nu vreau să rămân aici singură.

— Pentru că tot n-am altceva mai bun de făcut, spun morocănoasă, bine. Să aruncăm o privire.

— De ce obrăznicia? întreabă Unicul. Ştii că nu am intenția să vă omor.

Îşi pune brațele lungi, înfiorătoare, în jurul umerilor noştri şi ne conduce către ferestre. Ciudat, atingerea lui pare foarte caldă, chiar puțin liniştitoare.

— Vreți să vă uitați la asta? întreabă el aproape visător. Vedeți cum cerul şi munții par să se unească acolo? Aproape că par să fie *unul şi acelaşi lucru.*

Privim în zare, peste oraş, peste strada cețoasă şi luminile clădirilor care licăresc prin crepuscul. Norii de la orizont sunt de un violet sinistru, care se uneşte cumva cu munții fără zăpadă de dincolo de vale.

— Ai vreo idee de cât de multă muncă a fost nevoie ca fac această seară perfectă?

Încep din nou să tremur. E ca o pisică jucându-se cu nişte şoareci. Tocmai a spus că n-o să ne omoare, dar e totuşi pe cale s-o facă? În orice caz, o să ne lovească serios.

— Pariez că vă întrebați ce vreau să spun cu asta, continuă el. O zonă teribilă de înaltă presiune traversa câmpiile din nord şi ar fi adus în noaptea asta ploi torențiale. Poate chiar furtuni cu grindină…

Ne uităm la el fără expresie.

— Aşa că am *oprit-ol*

Acum pricep, iar ceea ce a făcut este de fapt de-a dreptul şocant.

Ridică brațele ca să arate către un nor de la orizont şi, cu cel mai nonşalant dintre gesturi, *îl dirijează pe deasupra*

oraşului. După care face un gest de rotație cu cealaltă mână, iar norul se învârteşte. Călăuzeşte spre noi un alt nor masiv, şi altul, şi altul... în curând, un enorm vârtej rotitor, brăzdat de fulgere, se învârteşte pe deasupra întregului oraş.

În timp ce se învolburează şi se întețeşte, vântul începe să facă geamurile să zăngănească. Urechile îmi pocnesc în clipa când presiunea din cameră scade brusc. Plănuieşte să ne lase să fim absorbiți de nucleul negru al vârtejului? Acesta este planul serii? Ploaia izbeşte perdelele de culoarea fierului.

Clădirea geme pe fundație. O să aspire întregul oraş de pe fața pământului?

Apoi însă pocneşte din degete, iar furtuna se mişcă înapoi, Spirala se învârteşte invers şi se domoleşte, iar norii se retrag la locul lor inițial de pe cer.

— Acum încearcă tu, Wisteria, propune el.

Capitolul 46

Wisty

— *POFTIM?*

Sunt prinsă pe picior greşit — complet uluită. După care totul devine şi mai straniu. Pe neaşteptate, e ca şi cum aş fi din nou la lecțiile de pian, iar el e domnul John Masterson, profesorul meu dulce ca o bomboană, încurajându-mă sa cred în mine. *Ce* spune?

— Ai mai mult decât destulă putere ca s-o faci. Spune doar energiei ce-ar trebui să facă şi las-o să iasă. Ai văzut ce-am făcut eu. Dă-i puterii tale aceeaşi imagine, iar dup-aia dă-i drumul. Am toată încrederea în tine si în minunatul tău
Dar!

Şi-a ieşit din minți. Transformarea oamenilor în animale

este, recunosc, destul de tare, dar e, cum s-ar zice, *ceva finit.* Inteligibil. Nu pot cuprinde însă cu mintea cerul, vântul, norii, uraganele — asta-i pe scară mare.

— Nu pot face aşa ceva, şoptesc.

— *Acum,* Wisteria, rosteşte el, cu un aer amenințător si strecurându-i-se în vocea până acum mângâietoare.

Închid ochii şi încerc să-mi aduc aminte exact cum au alergat norii pe deasupra oraşului, cum s-au contopit şi au început să se învârtească la fel ca o toaletă cu susul în jos, plină de cerneală, trasă pe cer cu luminile oraşului sclipind dedesubt şi aproape dispărând, în timp ce ploaia biciuia pământul. Las melodia cântecului doamnei Highsmith să funcționeze ca o coloană sonoră, în timp ce-mi imaginez totul cântând în fața mea… *Chiar pot să jac aşa ceva? Mai important, vreau s-o fac? Cum pot să trăiesc şi să rămân aceeaşi persoană, cu atât de multă putere?*

Şi imediat îmi simt inima tresărind înăuntrul meu. Întreaga mea *ființă* tresare.

— *Idioato!* țipă el.

Deschid ochii. Norii sunt exact în acelaşi loc. Singurul amănunt care s-a schimbat este că oraşul s-a întunecat complet; chiar şi luminile din cameră au fost stinse. Suntem scăldați în umbra serii.

— Ai stins luminile, Wisty. *Toate* luminile, şopteşte Whit.

Capitolul 47

Wisty

UNICUL A DEPĂŞIT PRAGUL şoaptei politicoase.

— Ai închis curentul electric în oraş! strigă el. Porneşte-l din nou, *imediat!* Încerc, dar nu ştiu cum am făcut-o de prima oară, cu atât mai puțin cum să inversez efectul. *Să murmur cântecul doamnei Highsmith de la coadă la cap?* Nu pot. Intru în panică.

— *Copil* haotic! exclamă el. Chiar nu ai nicio fărâmă de control, nu? Acum Unicul Care Administrează Rețea Energetică şi lingăii lui incompetenți or să petreacă ore întregi chinuindu-se să repare ce-ai făcut tu cu atâta uşurință!

Încerc cu disperare să mă gândesc la o poezie despre apariția luminii. Trebuie *să fie vreuna! De ce mintea mi se transformă într-o mocirlă când sunt în preajma Unicului?*

El face o pauză, atunci când i se strecoară în minte un gând profund neplăcut.

— Ai cea mai mică idee de câtă putere e nevoie ca să faci ceea ce tocmai ai făcut tu? Sau aplicațiile la care ar putea fi folosită o asemenea calitate? îți dai seama?

Îmi prinde capul între mâinile lui cu degete lungi. Nu mai e o atingere caldă. Pielea îi e atât de rece, încât ustură. Îmi provoacă durere acum. Intensă.

— E timpul pentru un examen-fulger, draga mea Wisty, spune el amenințător. Îți aduci aminte ceva, oricât de puțin, de la ora de biologie? Dar de la fizică? Cumva de la chimie? Mâinile lui îmi apasă cu putere tâmplele.

— Trebuie… să fi… sărit… peste astea, reuşesc să rostesc tărăgănat printre dinții încleştați.

E o durere cum n-am mai simțit până acum.

Ah, ar fi trebuit să mă aştept la asta din partea unei chiulangioaice. Ce păcat că ştii atât de *puțin,* îmi aruncă el, despre Darurile tale. Despre felul în care funcționarea minții umane şi deci şi a corpului, e controlată de impulsuri electrice. Electricitate, într-un anumit sens.

Răceala Unicului extinde tentacule invizibile *înăuntrul meu* Gheața mi se răspândeşte de-a lungul şirei spinării.

-Şi… de ce… ar trebui… să-mi pese…?

-Tu! *Copil! Neghiob!* răcneşte, scuturându-mi capul, practic strivindu-mi craniul. N-ai niciun respect pentru ceea ce ți s-a dat!

Încerc să izbucnesc în flăcări, dar îmi dau seama că nu pot. El *secătuieşte* în întregime magia din mine. Toată căldura mi se scurge din trup. Ca şi cum aş muri. De fapt, mă ucide chiar in clipa asta, nu-i aşa?

Picioarele îmi cedează şi printre buze îmi scapă un scâncet.

Whit iese brusc din transă şi se întoarce neliniştit, vrând să mă ajute, dar Unicul mă lasă să cad şi-l respinge cu un cot.

Simpla atingere a Unicului îl face pe Whit să se rostogolească cu spatele pe podea şi să se izbească de peretele opus, de parc-ar fi o păpuşă de cârpă.

— Toată puterea asta din voi, spune Cel Care Este Unicul, cu ochii aruncând din nou fulgere de răutate pură, doar pentru a controla mintea! Mințile tuturor. *Întreaga lume* la degetul vostru mic!

Brusc, răceala încetează, iar el se dă înapoi cu un zâmbet melancolic.

— Sincer, nu ştiu dacă să fiu impresionat sau deprimat.

Capitolul 48

Whit

AM FOST LOVIT DESTUL DE TARE în timpul câtorva atacuri ale N.O., dar acum mă simt ca şi cum aş fi fost călcat de un camion în plină viteză. Wisty e pe podea, arătând istovită, apoi face un efort să se ridice. N-are nimic, slavă

Domnului, dar după cât se pare e prea uimită de pretenţiile absurde ale Unicului ca să mai spună ceva.

Asta e şansa *mea...* Singura şansă de-a afla despre ce vorbea Celia. Aş dori doar să fi avut timp să-mi dau seama cum să abordez prima oară subiectul cu Unicul.

— Ăăă, scuză-mă? Folosesc peretele ca să-mi ajut corpul sa nu se clatine, în timp ce mă adun de pe jos. Am o întrebare. Scuză-mă?

Wisty şi Unicul se holbează amândoi la mine de parcă tor mai m-aş fi ridicat din mormânt.

— Trebuie să te întreb despre Celia Millet…

Să-i aud numele rostit cu voce tare, aici, în Edificiul Edificiilor, pare atât de… *arhaic!* Din alt timp şi din alt loc. Atât de inaccesibil, în ciuda a cât de aproape păruse doar acum câteva ore…

— Celia Millet?

Ridică din sprâncene. Îi ştie numele. Dar se preface că nu.

— Nu e posibil să urmăresc toţi copiii dăunători pe care a trebuit să-i trecem prin sistemul nostru de reeducare. Mă tem că nu te pot ajuta. Era o — zâmbeşte condescendent —

prietenă *specială?*

— Ştii precis cine e. Ea mi-a spus să vin aici. Să ne predăm — de dragul părinților noştri.

Probabil e o nebunie, ştiu, dar trag adânc aer în piept şi o spun:

— Trebuie să vorbim despre un târg.

— *Whit?*

Wisty a rămas cu gura căscată, e năucită, i-a căzut fața, afişează orice expresie la care te poți gândi pentru „nu-i vine să creadă nicio iotă".

— Eşti *drogat?*

Unicul se mulțumeşte să râdă. Şi râde, şi râde.

— Ei bine, zice el, revenindu-şi în sfârşit, se pare că avem un băiat care suferă de sindrom de stres posttraumatic şi o fată cu… Chicoteşte iar. Un soi de handicap de dezvoltare.. Slavă cerurilor că v-am salvat înainte ca starea voastră să devină şi mai proastă! Se pare că amândoi aveți nevoie de puțină… recuperare. Şi *educație,* în plus.

Nu-l aud. Clatin din cap.

— Trebuie să discut cu tine despre Ce…

El vorbeşte, acoperindu-mă complet:

— Din pură întâmplare, am un nou complex proiectat exact pentru acest scop. Cred că-l veți găsi mult mai potrivit decât ultima voastră şedere la noi. Numiți-l spa. Sunt sigur că măcar sora ta se va simți bine. Aruncă spre Wisty o privire amuzată. Probabil că te pot ajuta chiar şi cu nefericita stare a… păru*lui tău*, Wisty!

Încă un chicotit răutăcios. Wisty mârâie de parcă ar încerca să se transforme într-un vârcolac. Orice-ar fi, nu merge.

— Ascultă… Adun în sfârşit destulă energie ca să fac un pas spre el. O să mă duc la idioata ta de şcoală sau ce-o fi, dacă putem încheia un târg.

— Ah, dar o să mergeți oricum, Whitford! Mai întâi, totuşi, o să trebuiască să-ți cer să-mi înmânezi orice proprietate personală — cum ar fi acel jurnal pe care-l ai sub cămaşă.

Ridică spre mine degetele ca nişte şerpi, iar jurnalul zboară de unde fusese îndesat, sub centură. Şi, în timp ce cartea ajunge drept în strânsoarea Unicului, mă trezesc zburând cu spatele şi izbindu-mă de perete. Iar. Şi doare rău — *iar.*

— Nu mai există nicio putere în condei şi în hârtie, prietene. Adu-ți aminte de asta. Există putere doar în *energie.*

Acum să vedem ce ai aici, continuă el, umezindu-şi un deget cu un gest dramatic şi răsfoind paginile. *Poe… zii?* Începe să râdă pe înfundate. Şi, Doamne Dumnezeule, sunt poezii proaste — ascultați-o pe asta!

Luminile s-au stins, s-au stins,
Pe formele încă pulsând,
Un giulgiu, cortina, s-a desprins
Şi cade un vuiet de vânt.
Şi serafii, livizi, se ridică
Şi spun în cor —
Tragedia jucată e „Omul”,
Eroul — „Viermele învingător”.[4]

Hohoteşte de parcă sunt gata să-i explodeze coastele. Lacrimi nefiresc de sclipitoare i se revarsă pe obraji.

— Asta, spune el, luptându-se să pronunțe cuvinte in ciuda accesului de amuzament, e chestia cea mai patetică şl mai juvenilă pe care-am citit-o vreodată!

Wisty îmi aruncă o privire care spune că ştie că e o poezie a unuia dintre cei mai mari poeți de inspirație întunecată din

[4] Fragment din poezia *Viermele învingător* de Edgar Allan Poe, traducere de Mihu Dragomir, în volumul *Annabel Lee şi alte poeme,*
Editura Univers, 1987.

toate timpurile, Edmund Talon Coe.

— Ei bine, e limpede că nu ți-ai putea scrie nici calea de ieşire dintr-o pungă de hârtie, aşa că dă-i înainte şi păstrează-l, poetastru patetic ce eşti!

Îmi aruncă jurnalul înapoi. Execut o prindere perfectă, chiar dacă nu mi-am recăpătat încă răsuflarea.

— Iar tu, îi zice lui Wisty, dă-mi bățul, fetițo. Aş dori să termin ce-a început dragul tău prieten Eric, odihnească-se în pace!

Wisty devine cenuşie la față auzind numele bateristului, şi încă şi mai cenuşie când încearcă să priceapă aluzia Unicului. Deja strânge bățul de tobă îndesat în buzunarul din spate, dar degetele i se desfac brusc, iar bățul şuieră prin aer şi ajunge în mâinile lui nerăbdătoare. El se gândeşte o clipă, apoi imită cu o singură mână o mică secvență muzicală.

— Pari destul de talentat, remarcă ea în timp ce fața i se înnegurează de mânie. Care ziceai că e numele tău de scenă?

Unicul Care Nu Poate Căpăta Un Contract De înregistrare?

— *Tu!* strigă el. Nu… eşti… *amuzantă!*

la bățul şi-l rupe în două, azvârlind rămăşițele la picioarele ei.

— Brută! țipă ea, căzând în genunchi.

— Nț-nț, plescăie el din limbă. Te asigur că *vorbele* n-or să mă rănească niciodată, Wisteria. Acum, adaugă, smulgând din mâinile ei bățul de tobă rupt înainte să se întoarcă să plece, cineva să vină şi să-i pregătească pe ăştia doi pentru autobuzul şcolii!

Capitolul 49

Wisty

BINE, AŞADAR, O SĂ RECUNOSC. Exista o foarte mică parte din mine — fata cu visuri mari care se agață de orice speranță, indiferent de câte ori a fost strivită de călcâiul crud al vieții — care spera că *ne îndreptam* către un soi de spa.

Adică, nu mă aşteptam la o manichiură şi o pedichiură în timp ce beam apă plată cu lămâie, dar mi-am permis să-mi închipui ceva modest, ca pentru un pacient de tuberculoza aflat în carantină la un spital pentru convalescenți, stând pe o verandă, înfăşurat în pătură şi privind peisajul rural.

Dar asta era ceva de foarte, foarte demult, iar noi ne aflam într-o lume foarte, foarte nouă. Aşa cum arăta numele acestui complex.

— Bun venit la Centrul Minunata Lume Nouă, intonează o voce feminină lipsită de trup, în timp ce păşim prin holul de la intrare, puternic luminat şi supercurat al noii noastre case.

Pistoale paralizante ne sunt înfipte ferm în şale.

— Vă rog, pregătiți-vă să urmăriți filmul de prezentare a Centrului Minunata Lume Nouă, continuă vocea.

Sună ca un comentariu simulat pe computer — puțin *prea* perfect modulat. Cu puțin noroc, poate că o să tacă şi noi o sa începem să ne uităm la filme liniştitoare cu păduri tropicale şi cascade, sau poate că o să conducă exerciții de relaxare pentru minte şi corp.

Tot locul ăsta arată de fapt mai igienic decât un spital — podele albe lucioase, pereți albi lucioşi, tavane albe lucioase.

— Care-i treaba? îl întreb pe Whit. Credeam că există o lege a Noului Ordin care spune că întotdeauna trebuie să pună copiii în găuri de iad mizerabile.

— Se pare că, la nevoie, merg şi găurile de iad curate, răspunde Whit.

— Cine-a ştiut? îmi aştept halatul alb de prosop şi papucii pufoşi.

— *Gura!* latră unul dintre gardienii din spatele nostru.

Luminile se sting în timp ce muzica orchestrală, de fundal, inundă încăperea, iar peretele din faţa noastră se luminează cu imagini.

— Felicitări pentru admiterea în Centrul Minunata Lume Nouă, rosteşte vocea. Este cel mai avansat complex de tipul său în întreaga Lume de Sus, dedicat educării dinamicompetenţilor. Construit în anul 0001 D.O., Centrul MLN prezintă ultimele noutăţi în ceea ce priveşte noua tehnologie şi întrebuinţează cel mai bun program pedagogic creat vreodată pentru deblocarea potenţialelor cinetice măsurabile şi pentru canalizarea lor către o viaţă de productivitate complet obedientă!

Ochii îmi devin deja sticloşi. Poate chiar *provoacă* hipnoză…

Pe ecran rulează un tur video al holurilor, claselor, sălilor de curs, bufetelor şi dormitoarelor imaculate care se presupune că ne aşteaptă dincolo de această cameră de recepţie.

Totul emană sterilitate.

— Programa cuprinde douăzeci şi patru de ore pe zi de instruire bazată pe materiale audio şi video.

Ecranul schimbă rapid imagini cu sute de difuzoare şi monitoare diferite — în colţurile tavanelor, de-a lungul pereţilor, în birouri, în tăbliile paturilor.

— În acest fel, lecţiile vor continua neîntrerupt — chiar şi în timpul somnului. Nouăzeci şi nouă virgulă trei la sută dintre studenţi descoperă că sunt capabili să absoarbă destule informaţii şi destulă educaţie comportamentală cât

să evolueze către nivelul al doilea în *mai puțin de două săptămâni*!

— Hip hip ura, îl aud pe Whit mormăind. Câinii din şcoala de dresaj se descurcă mai bine de-atât!

Încep să râd pe înfundate, până când el țipă brusc „Au!" şi mâna îi țâşneşte în aer.

Din senin, un mic obiect robotic s-a repezit şi l-a pocnit peste încheieturile degetelor cu o bară lungă şi galbenă, care seamănă suspect de mult cu o riglă. Poate că e un pistol paralizant.

— Şi, continuă femeia, ca mijloace de a ne asigura că Centrul MLN rămâne un mediu educativ sută la sută optimizat, veți descoperi că este în vigoare un sistem de stimuli corectivi negativi pentru orice comportamente perturbatoare sau nechibzuite. Niciun elev nu a fost eliberat vreodată din Centru fără să stăpânească în întregime programa de bază!

— Aştept încă tratamentul cu aromaterapie, îi şoptesc lui Whit.

— Ce-terapie? răspunde tot în şoaptă.

Pleosc! Pleosc! Zoomba, chestia robotică, s-a întors cu bățul său.

Acum, Whit şi cu mine ne sugem amândoi încheieturile degetelor. S-a terminat cu fantezia mea despre spa.

Aici se încheie filmul de prezentare. Din nou, bun venit şi felicitări pentru admiterea în Centrul Minunata Lume Noua. Nu doriți o bomboană de ciocolată?

Bun, deci visul meu despre spa reintră în acțiune!

Bănuiesc că dacă ar fi vrut să ne otrăvească, ar fi putut-o face deja şi nu sunt sigură că-mi pasă ce se întâmplă în acest punct.

Iau una şi — *Doamne Dumnezeule* — are cel mai bun gust pe care l-am avut vreodată în gură. Mă gândesc serios că o să mă prăbuşesc într-o grămadă de plescăituri nesfârşite din buze şi de mmm-uri, când uşa din fața noastră se deschide şi pe ea intră… *Byron Swain.*

Capitolul 50

Wisty

— BUNĂ, SPUNE BYRON.

Şi se strecoară până la mine şi la Whit cu un aer de… habar n-am, dar e ceva care nu-i în regulă cu el. Deprimat poate?

— Mi-au zis să vin… să vă întâmpin!

— Cum ai ajuns *tu* aici? întreb, pe un ton care oscilează între dezgust şi nedumerire.

— Are vreo importanță? remarcă Whit, uitându-se urât la Byron şi înghiontindu-mă. Acum suntem cu toții aici.

Şi cred că ştiu de ce: *ca să înfrângem Noul Ordin din interior.*

Observ că Byron înoată, practic, în salopeta complet albă, ca şi cum ar fi un costum la mâna a doua, scos neglijent dintr-o grămadă, în loc să fie ales cu grijă.

Îmi dau seama pe neaşteptate că Byron ar putea fi într-o misiune menită să ne elibereze. *Mai bine să fiu drăguță cu individul.*

— Tare echipamentul, B., comentez, apoi ajung la concluzia că nu sunt o mincinoasă prea bună. Arăți ridicol!

— E uniforma şcolii, ne spune. O s-o aveți şi voi, pe-a voastră, imediat după ce sunteți decontaminați.

— Decontaminați?

— Curățenia stă alături de Unicitate, rosteşte Byron.

Tipul n-are niciun simț al sarcasmului. E imposibil să-ți dai seama ce gândeşte.

— Aşadar, spălarea pe creier merge destul de bine la tine, nu? întreb.

— Nu-i atât de rău, răspunde Byron oarecum apatic. Există ciocolată, ştii.

— Să numeşti chestia asta „ciocolată”, spun eu, înghițindu-mi saliva la amintirea ei, e ca şi cum ai numi caviarul „ouă de peşte”.

— Când ai mâncat *tu* vreodată caviar? întreabă Whit.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştii despre mine, frate!

— Ştiu că te prefaci uneori că ai făcut lucruri despre care doar ai citit în cărți.

— Nu mă prefac în *întregime.* Când citeşti o carte destul de bună, într-un fel *ai făcut* lucrurile despre care citeşti.

— Nu vorbi despre cărți, mă previne Byron. Nici măcar mi vrei să ştii ce-ți fac aici pentru asta. Dacă te aude ASER…

-Cine-i Aser?

-Administratorul Serviciilor Educaționale de Remediere — entitatea care conduce, sau chiar *este,* locul ăsta. E
vocea pe care-o auziți din interfon. Şi nimeni n-a văzut-o vreodată în persoană, aşa că unii dintre noi cred că e doar un computer. Unul extrem de puternic.

— Ştiu că Unicul e preocupat de tehnologie, dar chiar să pună un computer să conducă o şcoală — ar fi un soi cu totul nou de sminteală!

Arunc o privire către Whit, care se uită fix la una dintre micile găuri de pe perete. Există câte una la fiecare câțiva metri, la fel şi pe tavan. Şi fiecare este acoperită cu sticlă.

— Obiective de camere de luat vederi, sau ochii lui ASER, dacă preferi, explică Byron. O să te obişnuieşti cu ele. Deşi, dacă înțelegeți ce vă spun, cel mai bine e să nu uitați nicio dată că sunteți priviți. Aproape întotdeauna.

— Aproape?

Byron mă străpunge cu privirea.

— De fapt, *întotdeauna,* întotdeauna. Eu unul n-aş vrea să înfrunt mânia lui ASER.

Izbucnesc într-un râs strident.

— O, e coşmarul meu cel mai înspăimântător — un computer înfuriat la culme! Abia aştept ca doamna ASER să-mi facă fundul arşice când o să-i spun că poate să se ducă să

se restarteze!

Chicotesc la propria mea glumă incredibil de proastă.

— Nu râde! Ai fi surprinsă de ce poate să facă. De pildă să schimbe compoziția chimică a aerului din camera asta dacă nu eşti ascultător — ba chiar s-o facă toxică. Şi nu-i pasă cine mai e în cameră cu tine!

— Serios, Wisty, vorbeşte şi Whit, făcându-mi semn sa tac. Încearcă să-ți controlezi atitudinea. Trebuie să *nu* facem valuri dacă vrem să ne dăm seama ce se petrece în locul ăsta.

— Hmm, Whit, nu suntem în vreun fel de misiune. Suntem *prizonieri.*

— Bine. Tu dă-i înainte şi fă-ți de lucru aflând ce fel de pedepse speciale poți căpăta. Intre timp, eu o să-mi țin capul plecat şi ochii deschişi.

— Colosal, comentez, în timp ce mai găsesc nişte rămăşițe de ciocolată printre molari. Şi o să țin ochii deschişi după încă nişte *chestie din asta.*

Poate e vremea să întorc o pagină nouă. Poate că n-o să fie atât de greu să-mi țin gura ca să câştig câteva puncte din linguşiri. Dacă mă gândesc mai bine, nu e mai presus de demnitatea mea să mă port ca şi cum numele meu de familie ar fi Swain, dacă asta mă ajută să pun mâna pe mai multă ciocolată.

Întorc capul la sunetul provocat brusc de peretele din spate, care se deschide, dezvăluind două săgeți — una arămiul spre stânga şi marcată cu un semn-doamne, iar cealaltă spre dreapta, marcată cu semnul-domni.

Şi vocea lui ASER umple aerul:

— Informator Swain, întoarce-te în camera ta! Whitford şi Wisteria Allgood, veți porni acum către duşurile de decontaminare corespunzătoare sexului, pentru spălare.

Informator?

Informator?

Corpul meu e deja încărcat de vâltoarea răzbunării, iar unghiile tăiate sunt gata să se repeadă în ochii acelui

trădător, cu o uitare de sine nesăbuită.

Dar a plecat deja.

Chiar am să-l omor pe băiatul ăla.

Capitolul 51

Wisty

BUN, SUNTEM CU SIGURANȚĂ în interiorul sistemului acum. Poate că Whit are dreptate, poate că asta e singura cale de a-l înfrânge pe Unicul. Poate că ne apropiem de ceva important. Între timp, totuşi, arătăm ca nişte homari proaspăt fierți.

— Au, au, au, au, au!

Țopăi de colo până colo când Whit şi cu mine ne întâlnim din nou în sala comună complet albă (ce surpriză!), aşteptând următoarele instrucțiuni.

— Ustură, nu? încuviințează Whit. Trebuie să recunosc totuşi, chiar aveai nevoie de o baie. Cam începeai să puți.

Îi dau un pumn în braț. După cât se pare, nici măcar experiențele din pragul morții nu pot scoate cu totul răutatea dintr-un frate.

— Vorbeşte pentru tine. Şi, serios, n-aveau nevoie să-mi dea jos primele două straturi de piele ca să rezolve problema!

Byron, pe de altă parte… îmi aduc aminte de un boardgame polițist pe care-l jucam când eram mici şi încep să derulez o fantezie răutăcioasă: *Wisteria Allgood, la baie, cu duşul de putere industrială…*

Fabulația mea este întreruptă de un şir de note asemănător cu un marş militar anunțând sfârşitul orei, apoi de zgomotul unei cete de copii care ies pe hol. Câțiva intră în încăpere şi se trântesc în fața unui televizor.

— Salut, spune băiatul care se aşază lângă noi. Eu sunt Crossley.

E scund şi musculos, cu o seriozitate copilărească pe chipul atrăgător.

— Eu sunt Whit şi ea e Wisty, răspunde fratele meu oare-i oarecum prudent.

— Da, toată lumea de-aici ştie despre voi doi. În special despre Wisty. Se apleacă spre noi. Te-am văzut pe Rețea cântând rock.

Whit şi cu mine suntem uluiți.

— Ce? întreabă Whit. Cum ați...?

Ochii lui Crossley arată fulgerător către unul dintre ochii lui ASER.

— Oricum, ne-au dat tuturor ciocolată când au anunțat că veniți.

— Dau deseori ciocolată? mă reped eu.

— Din când în când ASER dă la întreaga şcoală, dar de obicei se întâmplă numai când câştigi o vizită în Camera unde Mănânci Ciocolată.

— Şi cum câştigi aşa ceva?

— Fiind un elev bun, în general.

— Adică să rezolvi probleme de trigonometrie?

— Cam aşa ceva, răspunde Crossley. O să vedeți... Ciocolata e grozavă. Numai că unii dintre noi nu prea sunt pregătiți pentru... minunația ei!

Îşi îndreaptă atenția spre televizor şi afişează un zâmbet pe față, ca un bebeluş care tocmai a fost hrănit, a făcut caca şi a fost schimbat.

Îmi dau brusc seama că n-am nici cea mai mică idee dacă puştii de la şcoala asta sunt odrasle spălate pe creier ale Noului Ordin — mini-Unici în devenire — sau dacă sunt copii nevinovați, captivi într-o cutie albă a N.O., făcând doar ceea ce este necesar ca să supraviețuiască.

În timp ce Crossley aclamă împreună cu grupul la vederea unei noi ceremonii emoționante de tăiere a unei panglici, transmisă pe Canalul Unu, îl observ arătându-mi discret o

bucățică de hârtie şi acoperind-o în palmă astfel încât camerele să n-o vadă.

ŞTIU UN LOC UNDE ASER NU NE POATE AUZI.

Încă unul cu puteri mintale ciudate. În ultimele câteva luni, Detectorul meu de Duşmani are doar două indicații *Pentru Noi* şi *împotriva Noastră,* cu Trădătorimea-Sa-Swain supraîncărcând obiectul. Îmi dorisem ca toți copiii să fie Pentru Noi. Presupusesem asta. Dar acum?

— Poate c-o să vă ajut să câştigați următoarea competiție Hai să mergem să învățăm!

Mă uit la el de parcă ar fi nebun, apoi însă observ că îmi face semn cu ochiul. *Ah!*

Îl urmăm pe Crossley afară din camera de relaxare, de-a lungul câtorva holuri şi scări şi în cele din urmă într-un loc situat chiar între Cazarma A şi Cazarma B. Arată repede către pereții care, pe câțiva metri, n-au camere sau microfoane.

— Uşile pentru izolarea de urgență se deschid aici, prin urmare n-au instalat camere de luat vederi sau microfoane, şopteşte el. Aşa că, dacă vreți, vă pot spune ce ştiu despre părinții voştri.

Într-o clipă, Whit îl apucă de guler.

— Ce ştii despre părinții noştri? Unde sunt? De unde ştii?

— Stai, băiete! icneşte Crossley. Nu e în interesul tău să mă loveşti. Pot face o mulțime de lucruri pentru voi... dacă o să cooperați.

-Cum să cooperăm?

-Să facem un târg cinstit. Eu capăt de la voi o parte din „M", voi aflați de la mine unde sunt ținuți părinții voştri în clădirea asta.

Whit îi dă lui Crossley un brânci perfect cu tot corpul — destul ca să-l sperie, dar nu îndeajuns ca să-l rănească de-a binelea.

-Repet: *ce ştii despre părinții noştri?*

-Whit, *calmează-te!* şoptesc, încercând în schimb, hm, abordarea feminină. Uite, Crossley, pari un tip drăguț. Nu vrem să-ți facem niciun rău. Dar ştii ce? *Putem.* Minți în legătură cu părinții noştri. N-am fi puşi niciodată în acelaşi complex cu ei. Aşa că, mai întâi, încetează să mai minți şi în al doilea rând — ce vrei să spui cu „M”?

Magia. Puterea. Cum îi spuneți… Am nevoie de un pic din ea. Sunt pe cale să fiu dat afară şi am nevoie de ajutor! Ne aruncă o privire patetică, iar Whit slăbeşte strânsoarea. *Vă rog!*

Cineva îmi cere *mie* ajutor cu „temele pentru şcoală”.
Sunt pe cale să izbucnesc într-o criză de isterie, când se declanşează o alarmă.

Vocea lui ASER răsună prin hol:

— Cod gri! Cod gri! Cod gri!

Crossley se smulge din strânsoarea distrată a lui Whit.

— Alarmă pentru calitatea aerului… Pariez că-i o încercare de evadare, explică el şi o ia la fugă pe coridor. În cinci secunde, holul ăsta o să roiască de gardieni!

Uşile pentru izolarea de urgență se deschid şi ne trântesc, pe Whit şi pe mine, de peretele din spatele lor. Trei monitori ai şcolii, de mărimea unor gorile de la un club de noapte, îl trag pe evadatul Byron Swain. E inert… *mort?* Nu, acum tuşeşte. Tare.

Mă vede, desigur şi spune răguşit:

— Ți-am zis! Țineți-vă departe de mânia lui ASER!…

Capitolul 52

Wisty

PRIMA MEA COMPETIȚIE pentru ciocolată este un concurs

care are loc în Dinasium — în fond, o sală de sport pentru dinamicompetenți, cuvântul pe care-l folosesc ei pentru copiii despre care cred că au *capacități energetice,* în loc să admită că e vorba de fapt despre *magie.*

Sunt greutăți pe care să le facem să plutească în aer, sticle cu diverse lichide de transmogrifiat (mda, nici eu nu ştiu ce înseamnă asta), bare de metal de îndoit, vase cu petrol de aprins. Şi mai sunt iepuraşi şi şobolani în cuşti, încă nu ştiu pentru ce — poate că o să trebuiască doar să le schimbăm culoarea blănii?

Crossley, care se preface că episodul bizar de ieri nici nici, măcar n-a avut loc, îmi spune că elevii numesc competițiile astea „şezători de ortomagie", deşi e un secret păstrat strict între ei. La fel e şi termenul de argou „M", pentru magie.

ASER, precum cei mai mulți dintre funcționarii Noului Oridin, nu are absolut niciun pic de simț al umorului. Aşa că nu suntem aici să facem vrăji, vedeți voi, suntem aici să demonstrăm „potențialul dinamicompetent" şi să transmitem „energie biocinetică".

Vocea dulce-ca-o-cremă-de-prăjitură a lui ASER inundă încăperea:

— Elevi, alăturați-vă partenerilor voştri la postul de lucru indicat pe tabla de repartizare şi aşteptați instrucțiunile care urmează! Veți avea şaizeci de secunde pentru a încheia provocarea repartizată…

Mă uit pe tablă şi scot un geamăt sonor. Whit a căpătat o fată drăguță, pe nume Cherry Lu, cu care schimbă priviri încă de când am ajuns aici. Iar eu?

Perfect.

Eu îl am pe Byron „Dihorul Non-Magic Care N-ar Trebui Să Fie Aici în Primul Rând" Swain. „Informatorul" Swain. „Cel Care Va Fi Curând O Semi-lumină" Swain…

Trag adânc aer în piept ca să fiu în stare să rezist mai bine impulsului de a-l sugruma. *Concentrează-te, Wisty. Trebuie să câştigi concursul,* îmi amintesc mie însămi. *Fă-o pentru ciocolată.*

Byron şi cu mine ne îndreptăm spre postul nostru, un banc de lemn cu un şir de becuri şi un soi de tobă mare şi veche de metal, fixate pe el. În timp ce mergem, chiar îmi pun mâna în jurul taliei lui — dar numai pentru că am în mână un creion pe care i-l înfig în coaste cât de tare pot.

Nu rezistă.

— Te urăsc pe vecie, vorbesc printre dinții încleştați. *În vecie,* auzi? Eşti un criminal! Informator despre Tărâmul Liber! Probabil din cauza ta am ajuns aici Whit şi cu mine!

Byron nu scoate niciun cuvânt. Arată doar… trist.

— Când număr până la trei, rosteşte ASER, veți întoarce cartela cu instrucțiuni de la postul vostru. Prima echipă care termină cu succes sarcina primită va câştiga o vizită la Centrul de Recompense al MLN… pentru ciocolată. Pregătiți-vă!

Îl împing pe Byron din drum şi-i arunc o privire amenințătoare, ca să ştie să nu se amestece.

— Tu eşti probabil motivul pentru care m-a trădat Eric, continui.

— *Unu…*

— Şi motivul pentru care a murit Margo, îl acuz. Eşti un asasin.

— *Doi…*

— Aşa că ce-ai de spus în apărarea ta, *păduche* hidos şi josnic?

Pun mâinile pe ambele fețe ale cartelei laminate, cu instrucțiuni.

Byron mă priveşte în ochi.

— *Trei!* anunță ASER.

— Te asigur, Wisty, şopteşte Byron, tot ceea ce fac este ca te apăr, nu ca să-ți provoc vreun rău. Îți jur, să mor dacă nu-i aşa. Şi o să mor, destul de curând. Dar chiar aş muri pentru tine!

Întorc cartela şi… *Nu se poate!*

Bună ziua, doamnă. Fata-Flacără se prezintă la datorie!

Capitolul 53

Wisty

PĂREA PREA UŞOR.

Aparatul de pe masă era o turbină cu aburi conectată la un generator şi, fiți atenți, tot ce aveam de făcut era să folosesc magia ca să încălzesc chestia, astfel încât să aprindă becurile de pe masă. Am aprins becurile alea atât de tare, încât ceilalți copil au început să țipe la mine să le sting, pentru că-i dureau ochii.

Nu ştiu să piardă.

Nu că-i învinuiesc — şi eu aş fi fost furioasă dacă n-ar fi urmat să primesc ciocolată.

Sunt atât de plină de entuziasm, încât nici măcar nu-mi pasă că Byron vine şi el. Şi, trebuie să recunosc, simpla lui prezență trădătoare mă irită atât de mult încât e uşor să aprind fiecare bec pe lângă care trec pe drumul de ieşire din Dinasium.

Abia dacă observ că „Centrul de Recompense" arată ca un call center de corporație, enorm şi prăfuit, cu compartimente acoperind tot locul. În multe dintre ele, stau copii căzuți în extaz, cu gurile cafenii, cu platouri uriaşe pline de ciocolată amplasate în fața fiecăruia. Copiii sunt acoperiți cu cabluri şi chestii electrice stranii, care par uneori să pulseze cu o ciudată lumină albastră.

Dar, Doamne Dumnezeule, simt *mirosul* de ciocolată! Îmi lasă gura apă. Mi se înmoaie genunchii. Nu pot vorbi.

— Prizonier Allgood şi informator Swain, vă rog îndreptați-vă către compartimentele 124G şi 124H, spune ASER.

— Vino după mine, mă îndeamnă Byron. O să-ți arăt cum sa te legi la monitoare.

— Monitoare?

— Trebuie să te legi la monitoare când mănânci ciocolata.

— Nu mă surprinde, bănuiesc, că te pricepi atât de bine la tehnologia de supraveghere, pufnesc.

Dar rămâne între noi, în momentul de față aş purta un tricou cu I LOVE BYRON dacă asta ar însemna că pot să capăt mai mult din ciocolata aia.

Byron mă ajută să fixez chestiile alea mici ca nişte ventuze pe frunte şi pe brațe. Seamănă cu electrozii pe care-i folosesc pentru pacienții din spital, numai că sunt mai mari, iar firele sunt mult mai groase.

Şi apoi, *o, da,* soseşte un cărucior automat cu două platouri uriaşe cu ciocolată — vreau să zic, mai mari decât capul meu! Unul are pe el numele lui Byron, iar celălalt…

Am înfulecat cel puțin o sută cincizeci de grame înainte măcar să-mi dau seama că am făcut-o. Are un gust *atât* de bun!

Şi aş înghiți mai multă, numai că stomacul meu începe să protesteze. Bănuiesc că există un motiv pentru care oamenii mănâncă dulciuri dimineața, la prânz şi seara.

Trag aer în piept şi mă uit în jur.

Unii dintre copii e limpede că au stat aici o vreme şi au mâncat tot platoul. Cei mai mulți s-au prăbuşit. *Trag un pui de somn, cred?*

În afară poate de băiețelul de-acolo — cu siguranță s-au înverzit puțin.

Şi fata aceea care zace pe podea. În timp ce privesc, două gorile în halate medicale intră şi o trag afară.

Byron ridică ochii de la propriul lui cioco-festin şi-mi observă privirea.

— Da, probabil că nu şi-a învățat încă limita. Or s-o ducă la vomitorium.

— *Vomitorium?* întreb, fără să mă gândesc prea bine.

— Aşa numesc elevii locul unde-ți pompează conținutul stomacului.

— Ah, exclam, găsind asta vag supărător, dar simt o nouă cioco-poftă apropiindu-se şi-mi îndrept din nou atenția către minunatul meu platou.

Jur, dacă ar fi avut aşa ceva când eram la liceu, aş fi cântărit peste suta de kilograme.

Dar chiar în acel moment încep să mă simt obosită de-a binelea, iar ventuzele de pe mine… e ca şi cum ar fi devenit foarte reci. Aproape că ard, *atât* de tare înțeapă răceala. Cablurile emană o culoare albastră nepământeană, iar stomacul mi s-a strâns de tot.

Şi nu ştiu dacă am mai fost vreodată în viața mea atât de obosită. E ca şi cum cablurile astea sug viața din mine…

Byron îmi aruncă o privire neliniştită. *Ce spune?* Poate că dacă mi-aş pune capul pe birou, vreme de — să zicem — câteva secunde şi aş închide puțin ochii, aş…

Capitolul 54

Whit

BIATA WISTY ABIA DACĂ PUTEA STA în capul oaselor şi, două zile după aceea, a trebuit să rămână în pat, supraviețuind cu apă şi biscuiți pentru supă, pe care i-am furat de la bufet.

Dar partea cea mai dementă şi mai înspăimântătoare era că, până şi în culmea bolii, *încă* tânjea după şi mai multă ciocolată.

Sora mea era oficial dependentă.

De fapt, am avut o fantezie înainte să ajungem aici, cum că ar fi ca un centru de reabilitare pentru celebrități, unde aş putea să nu mă ocup de nimic altceva decât să mă refac toată ziua, îmi mărturiseşte Wisty la un moment dat. Acum, să fac asta… ei bine, e ca naiba.

Nu-i uşor pentru un sportiv campion şi pentru o zvăpăiată deşteaptă-brici căreia-i place lumina reflectoarelor, dar ne hotărâm ca de aici înainte să fim cei mai mediocri, mai puțin remarcabili elevi din clădire.

O să facem tot ce ni se cere, dar nu mai mult de-atât.

Nimic care să ne facă să ieşim în evidentă. Totul ca să ne împiedice să atragem vreo atenție specială.

Este aproape imposibil să stai în afara radarului cu Crossley şi Byron în preajmă, din moment ce nimic nu ne-ai plăcea mai mult decât să-i luăm la întrebări şi să scoatem untul din ei. Dar ne dăm repede seama că cea mai bună strategie este să dăm din cap politicos şi să ne facem treaba cu cât mai multă mediocritate posibil.

Sarcinile noastre se centrează în jurul „eficienței sclipitoare" a viziunii despre lume a Noului Ordin. Eseuri în care dovedim că Cel Care Este Unicul e cel mai puternic vizionar din toată istoria umană. Probleme de matematică în care demonstrăm că niciodată până acum n-au fost mai mulți oameni atât de productivi ca în vremea Noului Ordin. Lecturi ştiințifice în care aflăm că magia, arta, muzica şi cea mai mare parte a restului de foste activități extracurriculare ale omenirii erau dăunătoare pentru aceasta.

Într-o zi, planul nostru de a ne pierde în fundal se risipeşte totuşi ca un fum când Crossley face ceva de-a dreptul prostesc. E încă enervat pe Wisty pentru că nu-i dă ceva din „M"-ul ei.

Stăm la cantină, mâncând obişnuitul porridge — nutritiv, dar antidelicios —, când el aruncă pe masă o bomboană de ciocolată, chiar în fața noastră. Îmi închipui că trebuie să fie furată, din moment ce nu ajunge prea des la Centrul de Recompense.

— Vrei nişte cio-co-la-tă, Wisty? rosteşte el foarte încet, plescăind din buze.

Sora mea coboară ochii spre bomboană şi începe să tremure literalmente în fața tentației. Scapă lingura şi se agață de marginea de metal a mesei cu ambele mâini.

— Mda, continuă Crossley, în ciuda privirii gen „am să te transform în came tocată" pe care i-o arunc. Am câştigat un concurs. Bănuiesc că n-aveam nevoie de ajutorul tău până la urmă. Dar poate că mi-ar fi de folos ajutorul tău ca să-mi

mănânc răsplata — şi împinge ciocolata mai aproape de ea. Sau nu.

O aruncă în gură.

Wisty tremură. De fapt, tremură atât de tare încât toată masa se mişcă. Iar acum, o, nu, nu *din nou…*

Izbucneşte în flăcări.

Capitolul 55

— ÎN SFÂRŞIT! EXCLAMĂ triumfător Cel Care Este Unicul. Asta aveam nevoie să văd! E clar, continuă el, îndepărtându-se de unul dintre zecile de monitoare video şi mângâindu-şi bărbia, e exact aşa cum am presupus. Se pare că se manifestă în special în momentele de mare presiune. Ceea ce indică limpede că-şi stăpâneşte Darul foarte puțin, sau deloc

Bărbatul de lângă el tastează cuvintele pe tableta mobilă din fața lui şi dă din cap.

— După ce sting flăcările, puneți-o în Secția de Izolare. Trebuie să-i studiem capacitățile într-un mediu controlat. Şi, nu mai e nevoie să spun, nu arătați nicio milă. Niciunuia dintre ei. Am nevoie de rezultate, rezultate, *rezultate!*

— Da, Excelența Voastră, răspunde asistentul.

— Cei din familia Allgood cred că se află aici ca să ajungă mai aproape de mine şi au perfectă dreptate, reflectează Unicul. Cu timpul, după ce o să-i cunosc mai bine decât se cunosc ei singuri, o să ajung foarte, *foarte* aproape de ei.

Capitolul 56

Wisty

— EI BINE, „SINISTRU” are o nouă definiție în dicționar, comentez pentru mine, cu voce tare, în timp ce explorez cel mai nou decor al meu.

Secția de Izolare în care m-au dus e de fapt subsolul imens, fără ferestre, insuportabil de umed, al Centrului MLN.

— Locul ăsta face Spitalul Psihiatric de Stat General Bowen — una dintre închisorile din care am evadat — să arate ca o florărie, un salon de ceai şi o sală de jocuri.

Grozav. Cinci minute la izolare şi deja vorbesc singură ca moară stricată.

Nu-mi fac griji, totuşi. Buncărul meu uriaş e pe cale să se umple cu şase savanți cu inimă largă care să facă teste idioate pe mine. Ştiți cum vă ciocăneşte doctorul genunchiul, aprinde lanternă în urechea voastră şi vă apasă limba cu un băț, fără să găsească vreodată ceva în neregulă? Cam aşa începe aici. Medicii par interesați în special de capul meu stufos, examinându-l cu o lupă.

— E păcat că originalul a fost distrus, îi spune o uriaşă (căreia mă hotărăsc să-i spun Helga) unei alte „cercetătoare” care arată ca o cosmeticiană dintr-un orăşel înapoiat — şi care aproape că a fost dată afară de la şcoala de cosmetică.

Pe ea o numesc Gigi.

— Informatorul a furnizat o mică mostră, dar restul se spune că s-a pierdut, sau se află poate sub pază severă, răspunde Gigi.

Aud eu bine, că părul meu a devenit ceva cam ca Sfântul

Graal?

Apoi cineva începe să smulgă nişte mostre din părul meu — sau, mai curând, din ţepii roşcaţi — cu o unealta asemănătoare unei pensete.

— Au! ţip şi încerc să plesnesc mâna ca s-o îndepărtez, dar încheieturile îmi sunt prinse de un laborant cu faţa păstoasă, pe care-l botez Hans.

Gigi, care cred că e savanta-şefă, face un pas în spate şi pare intrigată, aproape încântată, de reacţia mea.

— De ce nu-mi epilaţi cu ceară tot capul, dacă tot v-aţi apucat de asta? mă răstesc eu cu sarcasm, apoi regret instantaneu.

Pentru că atunci începe cu adevărat tortura.

Capitolul 57

Wisty

ÎNCEPE CU CEARA. Helga ia substanţa fierbinte şi nişte fâşii lipicioase de pânză şi începe să-mi smulgă de pe craniu preţiosul păr de trei milimetri, abia crescut. Bine, e pielea capului, dar simt de parcă ar fi craniul.

Notă pentru mine însămi: Nu face niciodată sugestii de tortură celor care te ţin prizonier. Au destule idei creatoare proprii.

Cum ar fi: să-mi testeze reacţia la declanşarea bruscă a unor sirene asurzitoare de raid aerian. Sau la lumini care clipesc foarte încet, astfel încât ochii aproape că mi se adaptează la beznă şi apoi — strălufgerare — sunt orbită de un impuls aleatoriu de lumină albă pură, care-mi face ochii să explodeze. E cu adevărat materia din care sunt făcute migrenele.

— Dacă ăsta ar fi un interogatoriu, le spun, v-aş fi dat de mult răspunsurile. Deci care sunt întrebările? Repet, *ce vreţi*

de la mine?

— Dă-ne Darul tău, cere Gigi. Asta ar fi suficient.

— Nici vorbă!

N-aş face-o nici măcar dacă aş şti cum.

În timp ce Gigi execută experimentele, Hans şi Helga mă ţin pe loc după cum e nevoie. Cei trei compatrioţi ai lor, în costume albe, stau acum pe un şir de scaune din faţa mea, cu caietele de notiţe în mâini, privind de parc-aş fi episodul de final de sezon al serialului lor favorit de la televizor. Singuri lucru care mai lipseşte sunt floricelele.

În continuare, îmi aruncă abur fierbinte în faţă şi în nări ca un tratament facial din iad. Sufocare cu o răsuflare de dragon. Prefer oricând tortura cu apa turnată pe faţă.

Apoi demonstrează o tehnică pătrunzătoare a ciupitului, care cere şase mâini — ale Helgăi, ale lui Hans şi Gigi — dacă asta sună ca un joc de copii, mai gândiţi-vă. E ca şi cum ai fi atacat de furnici de foc cu furia unui şofer în trafic.

— Dă-ne Darul!

— Hmmmaammmmphhhh!

Am uitat să amintesc — par să simtă nevoia să încerc totul de două ori: o dată cu bandă izolatoare peste gură/ochi/ mâini şi o dată fără. De data asta e cu bandă izolatoare.

După aceea, vine hrănirea cu forţa, cu lucruri imposibil de pomenit (nu pot nici măcar să scriu fără icnete serioase). Să spunem doar că aş prefera să muşc capete de lilieci vii.

Şi la final, care e partea cea mai rea, întrebaţi?

Dacă aveţi o aversiune pentru dezmembrare, nu citiţi mai departe (bine, asta cam include pe toată lumea). În timp ce membrele mele rămân intacte, ale altcuiva se pare că n-au mai rămas.

Aduc mâinile băiatului de la tobe. Pe un platou.

Ştiu după inelul cu emblemă. Ei mă silesc să apuc mâinile astea şi, pentru numele lui Dumnezeu, sunt adevărate.

Obişnuiam să cred că Noul Ordin a interzis toate artele, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat: *frumoasa artă a torturii umane este vie şi nevătămată aici.*

Capitolul 58

Wisty

ÎN CELE DIN URMĂ, se lasă păgubaşi. Cel puțin deocamdată. Mă aşez într-un ghem mic şi strâns, încercând să-mi refac energia pentru când se vor întoarce. Orele nesfârşite de pic-pic-pic încetişor sunt întrerupte numai de foşnetul ocazional al unui şobolan, de zgomotul deschiderii grătarului din jgheabul pentru mâncare şi de pocnetul înfundat al unei bucăți de pâine uscată şi al unui bloc semiînghețat de fasole mexicană care coboară spre mine.

Da, fasole mexicană. Cu arsură de congelator.

Culeg blocul sfărâmicios şi sunt surprinsă de ceea ce cred că sună ca un sfârâit. Trebuie să fie închipuirea mea. Îmi aduce aminte de când aveam şase ani, iar Whit şi cu mine am complotat să furăm din congelator fasolea mexicană a mamei şi s-o aruncăm la toaletă fără ca ea să afle. Am reuşit cu partea A, dar nu şi cu partea B. Şi ghici cine a intrat în încurcătura? Eu. Întotdeauna eu. Şi *încă* sunt eu, singură cu pedeapsa mea.

Whit, am nevoie de tine acum!

Arunc bucata de fasole înghețată în uşă cu o putere pe care nici măcar nu ştiam c-o am şi se sfărâmă cu un trosnet satisfăcător.

— Oho! răsună o voce din spatele uşii. Eşti teafără acolo, Wist?

Whit?

— Whit? strig, alergând către uşă în timp ce aud o cheie in broască.

Intră fratele meu, escortat de un monitor al şcolii, scund şi îndesat. Spre marele meu amuzament, tipul chiar alunecă pe câteva boabe de fasole când intră în cameră, dar, ce tragedie,

nu cade-n nas cât e de lung.

— Doamne, Wisty, ce s-a-ntâmplat cu capul tău? e salutul lui Whit.

Îl îmbrățișez într-o clipă, apoi văd cine este escortat înăuntru în spatele lui. Etalând un ochi învinețit. *Cât de previzibil era?*

Mă uit urât la dihor.

— Credeam că asta trebuia să fie *izolare.*

Sc uită şi el urât la mine.

Nu da vina pe mine, Wisty. N-a fost hotărârea mea. Întreabă-l pe fratele tău.

Îi dau drumul lui Whit, în timp ce monitorii îşi împing mârâind prizonierii în subsol, împreună cu mine. Pleacă fără niciun cuvânt, iar uşa se încuie cu un clinchet în urma lor.

-Ce s-a *întâmplat* cu voi doi? întreb, fără să-mi ascund cu totul încântarea pentru încarcerarea lor, sau mai curând pentru faptul că am o oarecare companie, pe care, aşa cum ştiți probabil, nenorocirea o îndrăgeşte *atât de mult.*

Whit ridică din umeri.

— Byron şi cu mine am intrat într-o frumoasă şi demodată bătaie cu pumnii. Ştii tu… Chestii masculine.

— Ei bine, bravo vouă, băieți! Şi bine pentru mine. Nu mai sunt singură! întind brațele într-o poză de grandoare si spun: Bine-ați venit în mica mea prăvălie a ororilor. Aici se fac epilări gratuite cu ceară pe cap, că veni vorba. Sunt sigură că or să-ți facă şi ție pieptul, Whit. Şi sprâncenele tale unite, Byron.

— Asta-i josnic, remarcă Byron, culegând un bob de fasole mexicană de pe podeaua murdară şi examinându-l.

Şi o să devină încă şi mai josnic aici jos, în carcera asta.

Capitolul 59

Wisty

ȚIN STRÂNS UN MEMBRU, sau bănuiesc că ar trebui să spun un braț dezmembrat. Al *băiatului de la tobe care nu mai e.* Brusc, începe să palpite şi să se mişte ca şi cum ar fi o ființă vie, mai întâi mângâindu-mă pe față, apoi, la fel ca sufletul trădător căruia i-a aparținut, repezindu-se cu răutate la ochiul meu…

Mă trezesc țipând şi cu capul pulsând. Încă şi mai rău, Byron e aplecat foarte aproape de fața mea. Îi simt mirosul coloniei proaste.

— Te simți bine, Wisty? Eşti albă ca varul şi transpiri ca un furtun cu găurele.

E clar că i-au dat lui Byron un soi de scenariu proiectat diabolic să mă țină pe muchia de cuțit emoțională dintre sinucidere şi crimă.

Monotonia lipsită de ziuă, de lumină, de aici din celulă creează şi ea condițiile ideale pentru psihoză. Am făcut deja pariu cine o să cedeze primul. Byron — nu glumesc — a numărat boabe de fasole (adică fasole mexicană), la fel ca tatăl lui cel bun de nimic din Noul Ordin. Whit a scris în jurnal şi a căutat Tărâmul Umbrelor (şi pe Celia, desigur), iar eu mi-am provocat singură durere ca să mă călesc pentru următoarea vizită a brigăzii de tortură.

— Fă-l să plece, Whit, mormăi în ciuda durerii de cap.

— Serios, Wisty, insistă Byron. Vreau doar să te ajut…

— N-am nevoie de ajutor. Sunt perfect capabilă să fiu nenorocită de una singură. Întinde-o de-aici şi fă ceva util, măcar o dată-n viața ta! murmur.

— Ceva util? exclamă el. Oh… Nu credeam că tu socoteşti că aş putea.

— Serios, aş fi *atât* de incredibil de entuziasmată dacă ai dovedi chiar acum că m-am înşelat…

— Bine atunci. Ce-ar fi dacă… aş deschide încuietoarea de la uşă?

Whit şi cu mine ne uităm amândoi la el, încercând să ne dăm seama dacă glumeşte. Apoi îmi aduc aminte: Byron are un simț al umorului sub zero.

În explorările noastre prin locul ăsta umed, am dat peste numai trei uşi. Şi, desigur, toate erau bine zăvorâte. Am verificat, pentru cazul în care o persoană bună la inimă, *normală,* s-ar fi ascuns în corpul unui monitor ursuz şi bombănitor al şcolii. *Nu era cazul.*

— Am făcut-o la una dintre celelalte uşi — nu la cea pe care-am intrat aici, explică Byron. Apoi am încuiat-o la loc să nu avem necazuri.

— O uşă nu-i nimic mai mult decât o uşă, comentez eu, încă uluită. Cum ai *făcut-o?*

— N-a fost chiar atât de greu. Am fost decorat cu Steaua de Onoare a Conducătorului de Sector şi, în timpul instruirii, învățăm tot felul de lucruri folositoare într-o închisoare. Aşa că am găsit o bucată de sârmă, am îndoit-o în gaura cheii, am pipăit în jur şi apoi, ştii tu, nu după mult timp am reuşit.

— Când anume ai făcut asta? întreb.

— Când voi sforăiați atât de tare încât nu puteam să dorm…

— Dă-mi voie să pricep mai bine, zice Whit. Poți descuia broasca unei uşi care ar putea fi calea noastră de scăpare de-aici şi nu ne spui?

— Păi, e ceva dincolo de uşă, explică Byron.

— Aşa? Cum ar fi ce? Un monstru? glumeşte Whit şi face o față fioroasă.

— Mai degrabă… ăăă…

Vocea lui Byron se stinge treptat.

— *Ce?* țip la el.

— Părinții voştri.

Capitolul 60

Whit

ŞTIU CĂ VĂ PUNEȚI aceeaşi întrebare ca şi mine. Sunt sigur că şi Wisty şi-o pune. E posibil să existe *orice fel* de motiv pentru a nu ne spune că părinții noştri sunt în camera de alături? *Dacă sunt cu adevărat?*

— Cred… cred că or să-ți facă rău, Wisty, se bâlbâie Byron Nu mai eşti în siguranță cu ei. Li s-a întâmplat ceva.

Totul e un rahat absolut. Trebuie să fie. E clar că Byron e primul dintre noi care o ia razna.

O cuprind pe sora mea cu un braț. Tremură de oroare şi de teamă.

— Nu sunt în siguranță? Sunt *părinții* noştri!

Vocea îi devine stridentă.

— Nu sunt capabili să ne facă vreun rău. Îți jur, Byron, dacă se dovedeşte că nu minți şi că ne poți duce la ei, *o să te sărut* întruna. Şi o să te iert pentru fiecare lucruşor oribil pe care l-ai făcut. Ceea ce înseamnă foarte mult…

Asta îl face pe dihor să nu se gândească deloc. Cu un oftat, porneşte spre uşă, iar noi ne luăm după el. Chiar e posibil să fi spus Crossley adevărul?

— Swain, nu scapi aşa uşor, strig după el. Dacă minți, jur că o să regreți pentru tot restul zilelor tale. Şi dacă nu minți, atunci explică de ce crezi că sunt periculoşi!

— Nu pot să explic, răspunde el, şi pare la fel de tulburat ca şi noi. Unele lucruri chiar nu pot fi explicate. Dar e adevărat!

— Părinții noştri sunt oameni buni. Nu s-au schimbat, îi spun când ajungem la uşă. Fă doar… ce ştii tu să faci, Byron!

Byron tremură — de frică adevărată sau simulată, nu ştiu

şi nu-mi pasă — dar dă din cap, bagă bucata lui de sârmă în gaura cheii şi începe să bâjbâie.

După o mică veşnicie, auzim un clic.

Capitolul 61

Whit

APUC CLANȚA, dându-l la o parte pe Byron, şi apăs zăvorul. Suntem întâmpinați cu încă un clic, apoi împing încet uşa care scârțâie.

Spre deosebire de restul gropii ăsteia părăsite, coridorul din față nu e nici măcar slab luminat. E complet cufundat In beznă.

— Vezi ceva? întreabă Wisty din spatele meu.

— Lăsați-vă ochii să se obişnuiască, sugerează Byron. Şovăie puțin, clar nu prea încântat că a sugerat acest mic plan, dar complice la el acum.

— O să vedeți. Cred…

După un timp, inima mi se opreşte pentru o clipă. Cu siguranță, se mişcă ceva în întunericul din fața noastră.

— Mamă? Tată? strig nesigur.

Wisty interpretează cuvintele mele ca însemnând că eu cred că i-am văzut şi țâşneşte din spatele meu.

— *Mamă! Tată!* strigă ea.

O simt alergând pe lângă mine în beznă.

— *Stai pe loc!* strig şi, cu puțin noroc, o prind de mâneca salopetei.

Şi chiar la timp.

Pentru că în acea clipă aud mârâitul cel mai puternic, cel mai înfiorător.

Lui Wisty i se taie răsuflarea.

— Nu-i nimic, Whit, şopteşte ea. Mă înțeleg cu câinii.

— Nu-i un câine, pluteşte până la noi vocea lui Byron. Crede-mă în privința asta!

Următoarea voce pe care o aud e cea care îmi face inima să o ia la fugă. Sau să-şi ia zborul.

— Whit? Wisty? Vă aud vocea?

E mama noastră!

— Da, mamă! strigă Wisty în întuneric. Suntem aici! Tu si tata sunteți teferi?

Wisty se luptă să scape de mine, dar nu vreau să-i dau încă drumul. Nu poate fi sigur. Ceva nu-i deloc bine.

Apoi mama spune:

— Nu vă apropiați de noi! Plecați!

Simt acum. O să se întâmple ceva extrem de rău.

Mama şi tata nu ne vor aici!

Capitolul 62

Wisty

O LUMINĂ ALBĂSTRIE, rece şi pâlpâitoare, venind *nu ştiu de unde,* luminează brusc capătul coridorului. E ca o scena dintr-un film de groază, turnat în alb-negru.

Părinții mei — costelivi, apatici, cu obrajii supți — par sa fie încătuşați de peretele îndepărtat. Părul pe vremuri des şi ondulat al mamei arată întins şi umed de sudoare. Ochii îi ies din orbite când priveşte, alarmată, în întuneric. *Nu ne vede, nu-i aşa? Nu cred.*

Iar ochii tatălui meu sunt… închişi. Are corpul atât de slab şi de inert. E…?

Nici măcar nu încerc să-mi închipui asta. E atât de nedrept, de imposibil de priceput.

— *Tată!* țip încă o dată.

Şi atunci zăresc un animal greoi apărând din beznă. Mama răcneşte a doua oară:

— Întoarceți-vă! Vă implor! *Plecați* de lângă noi!

Creatura începe să umble prin fața mamei şi a tatălui nostru. Strânsoarea mâinii lui Whit se întăreşte. Carnea creaturii se desprinde de pe ea, din gură îi picură sânge, petice in oasele craniului apar peste tot prin blana roasă.

AI cui sânge e cel de pe botul creaturii? Mă rog să nu fie al mamei sau al tatii…

Dintr-odată, lumina din spațiul amorf se întețeşte. Văd că firele conectate la părinții mei luminează albastru, la fel de straniu ca şi cele din Centrul de Recompense, unde m-au stors complet.

— Trebuie să distrugem *chestia* aia, Whit! Acum! O s-o fac eu, dacă tu n-o faci!

Vocea lui Byron şopteşte imperios din spate:

— Nu, Wisty! E un devorator de suflete — un Pierdut! Dacă te prinde, s-a zis cu tine! Nici măcar tu nu-l poți înfrânge!

— Nu-mi *pasă*! țip, zbătându-mă şi mai tare în încleştarea Whit. O să te ard, Whit! Jur că te ard!

— Wisty, stai o clipă.

Whit rămăsese cu ochii ațintiți asupra scenei, în stare de şoc, dar acum îmi dă drumul.

— Au! strigă. Ai făcut-o!

Eman lumină. Devin din ce în ce mai fierbinte. Sunt un tăciune aprins. Poate, doar poate, „M”-ul meu creşte?

— Pot să fac asta! Mamă şi tată, vin să vă iau… nu vă faceți griji!

— Nu! întoarce-te! geme mama. Pleacă! Te previn, Wisty!

Şi tu, Whit!

O iau la fugă pe coridor, iar Whit e doar la o jumătate de pas în urma mea. Ştiam că o să lupte! Creatura se întoarce cu fața la noi şi porneşte țopăind către mine. Văd blana însângerată, încâlcită, în putrefacție, legănându-i-se sub falcă. Apoi mă năpustesc printr-un zid virtual format din

răsuflarea lui scârboasă, împuțită.

În timp ce îmi iau avânt pentru un salt către creatură, nu mă gândesc decât la o tigroaică atacând un şacal turbat în sălbăticie, concentrându-mă asupra senzației de gheare ieşindu-mi prin degete, destul de ascuțite ca să sfâşie în bucăți fiara asta hidoasă.

Te rog, te rog, fă să-mi meargă magia…

Şi apoi sunt învăluită în blană, oase şi colți.

Capitolul 63

Wisty

ÎN SECUNDA ÎN CARE WHIT aterizează peste mine, ne izbim de podea şi încăperea se întunecă. Totul a dispărut. Creatura, mama si tata, strania lumină albastră — totul. Şi apoi… totul se explică.

— Ei, ei, ei, auzim o voce în spatele nostru.

Şi nu-i a lui Byron.

— Încă o dată, ai distrus totul, Whit Allgood.

Whit şi cu mine încă ne revenim în urma impactului şi vedem stele verzi, dar acea siluetă cu baston, luminată din spate, combinată cu vocea înspăimântător de familiară, echivalează cu veşti proaste, cele mai proaste cu putință.

Este Unicul, desigur, stând acolo în costumul lui elegant, de culoare închisă, cu brațele lungi încrucişate la piept, chiar în fața mea şi a lui Whit. Byron Dihorul Trădător nu se vede nicăieri.

— Te întrebi ce fac aici? Pierzând timp din programul meu îngrozitor de plin? continuă el. Ei bine, mă tem că am primit un telefon de la directorul şcolii. Se pare că n-ați fost elevii model care am sperat noi să fiți. Chiar când tu, Wisty, aveai o şansă să faci o breşă, fratele tău mult prea zelos a zdrobit-o. Vreau să spun chiar literal. Am fost la *un pas* să dobândesc

Darul Wisteriei.

Whit încă mă ține, dar reușesc să mă ridic cu greu în picioare, uitându-mă pieziș, ametită, cu imaginea oribilă a părinților mei zăbovindu-mi în minte.

— Breșă? mă înec. Vrei să spui că tot spectacolul ăsta de groază a fost doar un *test* în plus?

— Nu-ți *spun* nimic, Wisty. În momentul ăsta, mi-am pierdut răbdarea cu tine.

— Ce…?

Atunci poate că părinții mei nu *sunt* de fapt niște refugiați de război aproape morți de foame și păziți de o chestie Pierdută? Asta-i bine! Bătăile inimii mi se domolesc.

— Ce vrei de la mine? întreb răstit. Am câștigat cu brio testul tău din Dinasium și apoi mi s-a făcut atât de rău, încât aproape că mi-am vărsat mațele. Pân-aici a fost. Nu sunt elevă de zece.

— Cât de mult te înșeli, draga mea Wisty! Ar fi trebuit să știu că aveai să nesocotești ceea ce te-am învățat despre adevăratul potențial al puterii tale. Aveam speranțe mai mari pentru tine, dar ai dovedit că nu ești mai mult decât o altă adolescentă care nu respectă îndrumarea celor mai în vârstă. E atât de *teribil* de trist… Oftează și continuă: îndrăznesc să spun că meriți o pedeapsă pentru că ai irosit atât de mult din timpul și resursele societății. Dar de unde să încep? Atât de multe metode de pedeapsă și atât de puțin timp… Chicotește. Poate că o să începem prin a-l vaporiza pe prietenul tău…

Stomacul mi se strânge. Mă gândesc imediat la Emmet…

— Domnul Swain! anunță Unicul.

— Ce? izbucnește Whit.

— O să-l dezintegrez acum pe bunul tău prieten Byron.

Sunt atât de întoarsă pe dos de groaza, de neliniștea și de ușurarea din ultimele câteva minute, încât nu mă pot stăpâni să nu izbucnesc în râs. E mai mult un chicotit nervos, dar e râs, totuși. Nepotrivit, da. Și poate chiar puțin smintit.

Răceala Sa lasă să-i cadă brațele, complet surprins, și se

uită la mine cu o ură nedisimulată.

— *Ce-i atât de nostim?* tună el. Umorul tău îmi scapă complet.

Whit râde şi el.

— Dă-i înainte, îl îndeamnă el. Dihorii sunt oricum imuni la vaporizare.

Ca pentru a demonstra că *el* este primul care cedează în faţa psihozei izolării, Whit începe să mimeze un dihor care ţopăie, evitând raze vaporizatoare. Aşa că râd mai departe.
Adică, arată de-a dreptul ridicol.

Cel Care Este Unicul se holbează la noi, amuţit.

— Bine, rosteşte el încetişor şi se întoarce către mine. În acest caz, o să fii *tu.*

Mă opresc din râs. La fel şi Whit.

— O să recunosc că sunt destul de mulţumit de rezultatele experimentelor mele de până acum cu părinţii voştri.
Am devenit din ce în ce mai puternic… iar ei, ei bine… aţi văzut rezultatele fantastice. Face semn către scena ultimei noastre plăsmuiri mentale: Chiar dacă a fost o proiecţie holografică. Cea mai nouă măiestrie dinamicompetentă a mea, apropo.

Afişează brusc un surâs de autofelicitare. Eu îi răspund cu o privire furioasă.

— În ritmul ăsta, s-ar putea nici să nu am nevoie de voi.
copiii Allgood. Aşa că îţi ofer, Wisteria, un termen limita douăsprezece ore. Exact douăsprezece ore ca să-ţi manifeşti
Darul într-o manieră în care să mă pot… folosi de el. Dacă nu, *tu şi fratele tău* veţi fi cei pe care-i voi executa.

Apoi, cu o fluturare de mână şi o incantaţie, face să se răcească întregul subsol cu o ninsoare deasă — ţâşnită *din tavan.*
Temperatura coboară cu cel puţin zece grade.

— Asta ar trebui să te ajute să te concentrezi, comentează el. Simt că frigul face minuni cu cei mai mulţi dintre elevi.

Şi iese în trombă din încăpere.

Capitolul 64

Wisty

Şi ZĂpada continuă să cadă.

Noua mea definiție a răului: oricine mă face să urăsc ceva ce iubesc. Cum ar fi: cred că s-ar putea ca acum să urăsc ciocolata. Asta-i criminal. E vina Centrului MLN. Cred că o urăsc pe Celia pentru că l-a făcut pe Whit să-şi piardă pe jumătate mințile. Cu siguranță e vina N.O. Acum, Unicul m-a făcut să urăsc zăpada. Pe care obişnuiam s-o ador.

Îmi aduc aminte cum, de fiecare dată când ningea, Whit şi cu mine ieşeam din casă, căutând o cale să mergem la săniuş, indiferent ce vârstă aveam. Singurul lucru care se schimba era cât de îndrăzneți deveneam, coborând chiar şi dealuri care aveau la poale un eleşteu „înghețat" (speram noi). În ultimii ani, chiar o trăsese pe Celia după noi şi, trebuie să recunosc, îmi plăcea la nebunie să-i văd împreună. Erau atât de fericiți unul cu celălalt…

Acelea au fost zilele frumoase. Zile când nu ne speria nimic.

Acum, zăpada va simboliza numai aceste ultime clipe chinuitoare care duc la moartea mea.

Am găsit câteva scânduri de lemn, pe care le-am pus una peste alta ca să pot sta pe ele, să întârzii muşcătura înghețului din fese, dacă m-aş fi cuibărit pe jos. În acest moment suntem deja cufundați în aproape zece centimetri de zăpadă. Mereu eroicul meu frate insistă să exploreze

subsolul, căutând o cale de ieşire — sau un portal nou. Între timp, eu am încercui să recit orice poezie, orice text de cântec sau versuri de grădiniță pe care le-am memorat vreodată. Ştiu că şcolile astea au un fel de proprietăți de „atenuare a magiei", dar se pare ea am găsit aproape întotdeauna o cale de a ne folosi puterile, măcar puțin, dacă am încercat destul.

E frigul. Ştiu asta. *Detest* al naibii de mult frigul. Iar acum o să fie literalmente moartea mea.

— În ordine, Whit, scoate jurnalul! îi strig. Am să-mi dictez testamentul.

— Ascult.

Vocea înăbuşită a lui Whit pluteşte spre mine dintr-un colț al subsolului, unde ciocăneşte în perete ca un detectiv, numai că o face ca unul care nu se prea pricepe.

— Notează! Vorbesc serios!

— Wisty, nu-mi place că trebuie să-ți aduc aminte, dar. *nu avem nimic* pe care să-l lăsăm cuiva, spune Whit tărăgănat, venind spre mine cu nu ştiu ce descoperire în mână. Sau oameni cărora să le lăsăm.

— Nu fi demoralizant. Asta e treaba mea. Şi dă-mi voie să-ți amintesc că undeva, în lume, există două jumătăți ale bățului meu de tobă. Ți le-aş lăsa ție, dar şi tu o să mori, aşa că am nevoie de un plan de rezervă realist.

Whit ajunge lângă mine cu o bucată de prelată doar atât de mare cât să înfăşori în ea un cadavru.

— Am găsit asta, zice el, aruncând-o în jurul meu. Nu-i mare lucru, dar…

— Dacă o să întârzie hipotermia măcar pentru cinci minute, o iau. Mulțumesc, răspund, ridicând un colț pentru ca şi el să se poată strecura lângă mine. Aşa, eşti gata să scrii?

Whit se uită la mine cu o privire surprinzător de liniştită, fără nicio urmă din nebunia Celia în ochi, slavă Domnului! Am nevoie acum să aibă mintea întreagă.

— Sigur că da, Wisty.

Îşi scoate jurnalul şi un pix, iar eu îmi dreg teatral glasul.

— Eu, Wisteria Allgood, declar prin aceasta ultima mea voință…

Capitolul 65

Wisty

FAC O PAUZĂ ŞI MĂ UIT la zăpada care cade, frumoasa într-un fel contrafăcut şi-mi aduc aminte de vremea când nu mă speria nimic. Iar acum nu mă mai tem de ceea ce urmează să se întâmple. Sunt împăcată.

— În primul rând, să fie cunoscut lumii — şi Curbelor şi Semi-luminilor şi Celor Pierduți şi chiar zombilor Noului Ordin — că sunt vrăjitoare şi mă mândresc cu asta. Toate puterile mele, oricare ar fi ele, le las prin aceasta iubitului meu frate, Whitford P. Allgood, pentru atâta vreme cât va fi în viață. Nimănui altcuiva. Punct. Prefer să fiu dezmembrată de un Pierdut bucată cu bucată, decât să-mi fie extrase puterile pentru Noul Ordin.

— O, la naiba, surioară, exclamă Whit cu falsă modestie.

— Las bățul meu de tobă, dacă va fi găsit vreodată, mamei mele. Dacă niciun Allgood nu-mi supraviețuieşte (aici mă cutremur un pic), îl las doamnei Highsmith. Ține-o tot aşa, straşnică doamnă. În continuare, îi las peruca mea lui Janine.

N-ai nici cea mai mică idee cât eşti de frumoasă, fetițo. Obişnuiam să cam glumesc pe seama slăbiciunii tale pentru Whit…

— Chiar e nevoie să scriu asta? mă întrerupe Whit.

— Fiecare cuvânt.

— Atunci vorbeşte mai rar.

— Bine. Aşadar, Janine… După partea cu glumele, scrie: Acum visez ca voi doi să vă căsătoriți şi să aveți împreună o mulțime de copilaşi rebeli.

Whit îşi dă ochii peste cap.

— Mai departe, las chitara electrică lui…

— Stai puțin. N-ai o chitară elec…

— Taci din gură. Lasă-mă să visez un pic, bine?

Whit dă din cap.

— Îi las chitara mea electrică lui Sasha. Te iert pentru că m-ai mințit, pentru că acum înțeleg cu adevărat de ce-ai făcut-o. Nimic nu e mai important decât să lupți împotriva zbirilor ăstora aroganți şi respingători din N.O. Îmi pare rău că te dezamăgesc, până la urmă.

Simt zăpada topită pătrunzându-mi prin tenişii mustind de apă. *Degete degerate, iată-mă.* Le strâng cât mai mult, cât mai departe posibil de umezeala înghețată.

— Şi Emmet… Omule, deja mi-e dor de tine. Faci totul mai bun doar zâmbind. Aş dori să-ți pot lăsa tot ceea ce meriți. O lume nouă. Sau, mai degrabă, lumea veche înapoi.

În schimb… îți las… părul meu.

Whit începe din nou să protesteze, din moment ce n-am păr, dar îi arunc încă o privire gen „taci din gură şi scrie mai departe”.

— Sper că nu l-ai aruncat după ce-a fost ciuntit. După cât se pare, acum îl tratează ca pe Sfântul Graal. Este singura parte din mine care-o să mai rămână după ce-or să mă vaporizeze. Poate că dacă lumea se va întoarce la normal, o să reuşeşti să-l vinzi la licitație pe Rețea.

— Vreunui fan turbat al lui Wisty care-o să plătească pe el un milion de boabe, sugerează Whit.

— De parcă…, încep eu.

— Ştiu exact persoana care-ar plăti, zice Whit, apoi persoana la care se gândeşte îşi arată fața jalnică şi tristă In spațiul nostru jalnic şi trist.

Cu toate defectele lui, Byron are o sincronizare absolut impecabilă.

Capitolul 66

Whit

— AM CERUT ONOAREA de a-ți aduce ultima masă, Wisty, spune Byron încetişor surorii mele, părând sincer umil. Îmi aruncă o privire de scuză, înainte să murmure: Şi ție, Whit.
Păşeşte către noi prin zăpada care scrâşneşte, împingând un cărucior care scoate un scârțâit de-a dreptul enervant.

— Încă nişte ciocolată pentru Wisty? întreb cu sarcasm. Aproape a omorât-o ultima oară. Poate că a treia oară-i cu noroc?

— Ai putea să treci peste mâncare şi să-mi aduci în schimb un hanorac foarte foarte mare şi bocanci de zăpadă? spune Wisty, smiorcăindu-se şi ştergându-se la nas cu bluza albă.

În loc să răspundă, Byron ridică de pe tavă capacul metalic în stilul celor de la hotel şi îl prezintă stângaci, ca şi cum ar trebui să ne intereseze mai mult să mâncăm capacul decât ceea ce este dedesubt.

Wisty pare să citească gândurile lui Byron şi se uită pieziş la partea de dedesubt a capacului, dar atenția mea este atrasa de rămăşițele patetice de pe farfurii.

— Cartofi fierți şi batoane cu vitamine? mormăi. Asta nu-i o ultimă masă. Asta-i tot ceea ce servesc *mereu* în locul ăsta.

Ochii lui Wisty şi Byron se întâlnesc, iar ea se uită la el cu o privire profund dezgustată. Şi nu cred că e vorba despre cartofi.

— Bine, atunci, răspunde el. Poate că reuşim împreuna să mai… îmbunătățim masa asta un pic.

Byron îmi aruncă una dintre privirile alea gen „Nu pricepi?".

Wisty îmi dă un ghiont cu blândețe şi face semn din cap către capacul pe care Byron îl ține încă ridicat. Dedesubt este lipită o notiță:

WISTY, TE IUBESC N-O SĂ TE LAS SĂ MORI.
CRED CĂ VĂ POT AJUTA PROMIT. MAI ÎNTÂI
ÎNSĂ TREBUIE SĂ SCAP DE ASER. SPER CĂ POT.

— Uite, ştiți ceva…, spune Byron, împingând căruciorul către un colț îndepărtat şi întunecos al vastei noastre închisori. Dați-mi voie să aduc asta aici pentru… comoditatea voastră.

Sper că ASER e mai proastă decât credeam noi, din moment ce nu-i nimic comod în a mânca într-unul dintre cele mai întunecoase colțuri ale subsolului.

O iau de mână pe Wisty şi o trag de pe scânduri, ştiind că o să aibă nevoie de puțină convingere ca să stea în întuneric cu Byron după declarația lui de iubire. Îmi închipui că e ultima noastră şansă. Suntem destul de disperați ca să acceptăm un ajutor până şi de la Byron Dihorul cu Inima Bolnavă de Dragoste.

Ajunşi în „sufragerie" — un mic ungher sub scări — Wisty nu şovăie să apuce un cartof fiert şi să-l îndese în gură.

— *Ospătar?* Se preface că-i face semn unui chelner. Poți sa aduci aici nişte şuncă, brânză şi iaurt ca să meargă cu cartoful meu? *Tout de suite!*

— Wisty, şopteşte Byron imperios, dar atât de încet încât

sunt convins că nici măcar un microfon plantat chiar asupra lui n-ar fi putut să-l capteze.

Afurisitul, e bun. Nu-i de mirare că tipul e practic agent dublu profesionist.

— N-am vrut să te neliniştesc cu notița mea, dar trebuia sa afli adevărul, ca să mă crezi când îți spun că pot să vă ajut. Probabil.

N-am nevoie de ochelari pentru vedere nocturnă ca să sunt pumnalele care zboară din ochii lui Wisty.

— Iartă-mă dacă pun întrebarea evidentă, B., dar de partea cui eşti tu, de fapt? spun eu. Asta este, să zicem, ultima întrebare arzătoare pe care-o am înainte de-a muri.

— Bine, uite. Mi-am dat seama de ceva incredibil, continuă el. Cred că perioada în care ți-ai folosit puterile asupra mea… m-a *schimbat*.

— Nu mai spune, Swain, şuier. Treci la subiect, sau ieşi naibii de-aici!

— Magia voastră… cred că… într-un fel… se ia. Cred că acum am într-o mică măsură ceva din puterea voastră, care se poate reuni cu a voastră… şi poate deveni… să zicem, mai mare decât suma părților.

Wisty face o pauză, încercând să absoarbă această ultimă revărsare de informații bizare. Mă aştept de la ea să trântească o bombă, dar chiar ascultă.

— Adică… poate că… ți-am dat un soi de… încărcătură electrică?

Nu-mi vine să cred că începe să scoată pe gură limbajul Unicului.

— Poate. Nu ştiu prea bine. Uite, dă-mi voie să-ți arăt. Repede. Trebuie ca amândoi să mă luați de câte o mână — avem nevoie să ne atingem.

— Dacă-i doar un truc ca să mă ții de mână, B., eşti mort, amenință Wisty.

— Concentrați-vă asupra mâncării, ordonă Byron. Visați la ce vreți. Wisty, spune ceva!

— Ăăă…

Şopteşte ceva abia auzit şi îmi închipui destul de bine ce-ar putea fi.

încă nu *văd* nimic, dar în câteva secunde, *miros* ceva inconfundabil. Cheeseburgeri, inele de ceapă şi — cred — shake-uri alb-şi-negru. E destul de puternic ca să-mi înmoaie genunchii.

— Cum *faci* asta? îl întreb pe Byron.

— Îți aduci aminte de profeții? răspunde el. Te-ai întrebai vreodată cum ar putea o armată de copii să triumfe împotriva armatei de soldați a Noului Ordin — cu puştile, tancurile, avioanele şi navele lor? Ceea ce am început să înțeleg în acest loc este că, spre deosebire de soldații Noului Ordin, noi debordăm de idei, de creativitate şi de potențial.

Încă o dată, Wisty mă surprinde cu felul în care pare să priceapă unde vrea să ajungă Byron. Oricât de mult l-ar urî, par să aibă o legătură stranie. Am simțit-o când erau pe scenă, cântând împreună. Nu i-aş spune-o niciodată totuşi.

— Cel Care Este Unicul e speriat de moarte de noi şi de potențialul nostru. De *energia* noastră. Pentru asta există toate şcolile şi închisorile pentru copii.

Vocea lui Byron creşte în volum din cauza exaltării şi trebuie să se potolească singur.

— Vrea să-şi dea seama cum s-o fure, ceea ce reprezintă motivul pentru care există locul ăsta. Dacă nu reuşeşte, vrea să înlăture amenințarea.

— Cum furi potențialul cuiva? mă întreb cu voce tare, fără să mă aştept la un răspuns.

— Asta e ceea ce încearcă el să priceapă. Vrea să se unească cu Wisty…

— Ptiu! exclamă sora mea. Ptiu, ptiu, ptiu, ptiu!

— *Tăcere!* răcneşte brusc ASER şi sună mai umană — şi mai stresată — decât am auzit-o vreodată. Dacă mai aud discuții neesențiale, vă veți petrece timpul rămas cu căluş şi cătuşe!

Capitolul 67

Wisty

BYRON ÎŞI DESPRINDE imediat mâna transpirată de a mea. Sau poate că mâna mea a transpirat. La urma urmei, moartea e foarte aproape acum. *Foarte* aproape.

— ASER, strigă Byron, plecând din colțul nostru întunecos către o zonă ceva mai puțin obscură a subsolului, condamnații au cerut folosirea unei băi propriu-zise. O ultima oară… înainte de execuție. Am refuzat cererea, dar au insistat. Ce-ar trebui să fac?

Am auzit despre ultimele mese, dar ultimele pauze de toaletă?

— Nu au permisiunea să părăsească subsolul, răspunde ASER, dar după aceea jur că o aud oftând.

Poate o maşină să ofteze?

— Există o toaletă în spatele uşii B12. O voi deschide pentru cinci minute.

— Da, ASER. O să însoțesc prizonierii ca să mă asigur ca sunt…

Vocea lui Byron se stinge în timp ce o uşă din perete se deschide cu un clic.

— … ascultători.

În continuare, Byron ne împinge într-o cameră cam de mărimea unei cabine telefonice de modă veche.

— Repede! Trebuie să ne ținem de mâini, spune el.

— Dar nu ne-am dus încă, protestez.

Chiar am nevoie să folosesc toaleta. Aşa cum v-ați putea imagina, am evitat să mă ghemuiesc într-un colț. Fără hârtie igienică.

— N-avem timp. Trebuie să folosim magia voastră cât mai curând posibil.

— Şi de ce-ar merge acum? întreabă Whit. Am încercat să

folosim magia de când am ajuns aici.

— Ați văzut ce s-a întâmplat cu mâncarea. Încă n-am priceput chiar tot, dar cred că e ceva legat de puterea transferată mie prin intermediul lui Wisty.

Grozav. Transform un tip în dihor şi el capătă ego-ul unui leu!

— Poate că seamănă cu evoluția. Fiecare generație dezvoltă caracteristici noi pentru a face față noilor forțe din natură…

— Generație? La naiba, Byron, nu-i ca şi cum am avea un *copil* împreună…

— Taci şi ține-mă de mână, Wisty. Asta-i o treabă serioasă.

Vorbind despre evoluție… e chiar Byron Swain care vine să ne salveze — încă o dată? S-a schimbat. Îmi ia mâna, şi o simt pe a lui caldă şi încrezătoare.

Byron se întoarce spre fratele meu.

— Whit, tu mă crezi?

— Nu-mi place s-o spun, dar ce opțiune am? Sigur, Byron. Fă ce poți.

— Voi doi n-aveți nimic de pierdut. Şi nici eu — sunt mort indiferent ce se-ntâmplă. Repede acum, căutați o vrajă. Ceva despre… apă.

Whit deschide jurnalul şi frunzăreşte câteva pagini. Găseşte ceva ce-i place.

Deşi te-ascunzi cu fluxul şi refluxul
Mareei albe, când luna s-a culcat
Oameni din zile viitoare or să afle
Despre năvodul meu, şi cum l-am aruncat

Cum ai sărit, de câte ori nimeni nu ştie
Peste corzi argintii şi subțirele
Or crede c-ai fost rău, hain cu mine
Şi vină ți-or găsi, cu vorbe grele.[5]

[5] Fragment din poezia *Peştele* de William Butler Yeats.

Şi iată cel mai ciudat dintre lucruri: aerul îmi face plămânii să mă doară un pic; e ca şi cum ar fi prea uscat sau cam aşa ceva…

Fața lui Whit — nu ştiu cum s-o descriu — a devenit ascuțită, iar buzele par prea mari şi…

Byron apucă jurnalul din mâinile lui Whit, iar mie mi se taie răsuflarea. Pielea fratelui meu a devenit argintie, şi se petrece ceva ciudat cu gâtul lui. De parcă ar avea… solzi?

Byron termină vraja:

—Ne transformăm în peşti! La ce-o să ne folosească dacă sfârşim ca peşti pe podeaua băii?

Am avut încredere în Byron de prea multe ori?

Şi de ce e dintr-odată atât de imens?

Apoi se aude un pocnet neobişnuit şi… noi doi stăm in palmele întinse ale lui Byron, uitându-ne la chipul lui gigantic.

Se pare că ne-am transformat în peştişori guppy. Şi acum ne bazăm sută la sută pe Byron să se ducă să ne găsească un acvariu?

— Wisty, pare să bubuie vocea lui Byron în capul meu. Am fost sincer cu ceea ce-am scris. Te iubesc. Ştiu că tu crezi că e cel mai rău lucru pe care l-ai auzit vreodată. Dar nu mă pot împiedica. Eşti tot ce-am vrut vreodată să fiu eu. Amuzantă, destinsă, puternică. Deşteaptă, rebelă şi nu-ți pasă ce gândesc alții — în afară de familia ta. Ştii ce e important. Eşti perfectă.

Mi-ar plăcea foarte multă să-i spun *Mulțumesc,* B., dar mă usuc serios aici. Pielea, gura, *branhiile… mă* ustură toate ca naiba.

— Tu şi cu Whit sunteți acum pe cont propriu, continuă el Ştiu că eu n-o să ies viu de-aici. Nu când Unicul o să afle ce-

am făcut.

Brusc, ne îndepărtăm de fața lui şi ne apropiem de un vas de porțelan alb.

— Rămas-bun, frați Allgood, adaugă Byron. Ce fac acum, fac din iubire!

Capitolul 68

Whit

PLEOSC!

Pleosc!

Grozav! Tocmai am fost aruncați cu capul înainte într-o toaletă — şi încă una mizerabilă.

Şi înainte ca Wisty şi cu mine să avem măcar o secunda să facem un tur prin „piscina" noastră, prin suprafața refractată a apei îl văd pe Byron întinzând mâna spre clapa rezervorului.

Dumnezeule, nu! Trădătorul ăla n-o să…

Dar o face. Şi dacă te gândeşti la asta, având în vedere spirala descendentă pe care ne-am aflat în ultima vreme, a se trage apa peste noi într-o toaletă ar putea fi doar justiția poetică supremă. Încă nu-mi dau seama dacă nemernicul ne salvează viața sau simte o plăcere deosebită să-i trimită prin țevi pe fostul lui duşman şi pe fata care l-a respins de atâtea ori.

Dar când ne izbeşte întreaga forță, nimic din toate astea nu mai contează. După şocul căderii inițiale de apă, care mă izbeşte de pereții țevii până când aproape că-mi pierd cunoştința, urmează o cursă întunecoasă şi înspăimântătoare de-a dreptul afară din clădirea şcolii. Puterea apei este atât de mare încât nu pot nici măcar să-mi

răsucesc capul destul ca să văd dacă Wisty e în spatele meu. Mă omoară gândul că nu ştiu dacă a reuşit.

Am fost campion la înot în timpul şcolii, aşa că senzația de a fi peşte nu-i atât de stranie pentru mine pe cât aş fi crezut. Dar e ca şi cum ai încerca să faci ture într-un ocean in timpul unui *uragan,* aşa că nu, nu m-am antrenat niciodată pentru una ca asta. Şi sunt îngrijorat pentru cum se descurcă Wisty… până când îmi aduc aminte că a petrecut un timp ca rozător într-un şanț.

Wisty, *rezistă,* mă gândesc. *Aminteşte-ți doar să respiri.*

Țevile devin din ce în ce mai late, ceea ce nu oferă o uşurare prea mare, din moment ce există zgomotele astea de cascadă care devin tot mai puternice — iar chestiile prea-scârboase-pentru-a-fi-spuse-în-cuvinte care coboară prin țevi sunt din ce în ce mai dense. Doar gândul la ele mă face aproape să mă sufoc.

Aminteşte-ți doar să respiri, Whit, îmi spun întruna. Ceea ce este de fapt un sfat destul de bun, pentru că atunci când o fac, îmi dau seama că simțul mirosului meu nu este la scară umană.

Aşa că respir încă şi mai adânc şi o zăresc pe Wisty… cel puțin presupun că e ea şi nu vreun alt peştişor de acvariu evadând din „închisoare" prin canalizare.

Privirile ni se întâlnesc şi gândesc: *Vino după mine,* sperând că mesajul este cumva vizibil pe fața mea. Mă bucur că am petrecut atât de mult din viața noastră înțelegându-ne unul pe celălalt fără să rostim un cuvânt.

Mergem din ce în ce mai repede — un curent de-a dreptul furios — până când ne trezim brusc în apă liniştită: un burlan pentru apa de ploaie. De acolo ne croim drum în aval şi într-un labirint de canale subterane leneşe de sub oraş.

Nu peste multă vreme, Wisty şi cu mine vedem ceva ce n-am mai văzut de multă vreme — lumină! Lumina zilei, adevărată, cinstită! Ne uităm la ea cu ochii mari, hipnotizat, în timp ce creşte încontinuu. Încep să văd nuanțe de albastru, de verde, de galben şi…

De ce creşte lumina atât de repede când nici măcar nu înotăm prea tare? Şi ce-i huruitul ăsta aproape asurzitor?

— Înoată înapoi! încerc să strig.

Dar nu pot. Sunt peşte.

Şi oricum e prea târziu.

Capitolul 69

Whit

ŞTIŢI COŞMARURILE ACELEA în care cădeţi şi sunteţi complet neajutoraţi şi vă treziţi cu o tresărire? Cursa asta e cam aşa, dar nu tocmai.

Nu e, pentru că *nu se termină.*

Nu există niciun control. Nu-i nimeni să te-ajute. Nici măcar nu sper s-o văd pe Wisty în torentul ăsta puternic, care coboară în spirală. Tot ceea ce ştiu este că sunt prins înăuntrul unui *vuiet* fără nimic de care să mă ţin, în afară de panica mea inutilă.

Mai repede, mai tare, mai repede, mai tare şi apoi — *bang.* Iar după aceea — *uhh.*

Îmi simt creierul de guppy de parcă s-ar fi desprins de minuscula mea teastă de peşte. Cred că tocmai am trecut de la o sută de kilometri pe oră la zero într-o cincime de secundă.

Şi apoi totul e calm. Calm… şi *luminat de soare?*

Sunt afară? Nevătămat? Aşa cred.

De ce nu sunt surprins că Noul Ordin, deloc prietenos cu mediul, are o canalizare care duce direct într-un râu, fără niciun filtru sau instalaţie de epurare care să toace doi peştişori nevinovaţi şi să-i transforme în îngrăşământ agricol?

Pentru prima — şi sper că şi ultima — oară, sunt recunoscător pentru lipsa lor de morală şi de civilizaţie.

Mă aflu pe meandrele leneşe ale râului şi, în ciuda apei de toaletă pe care e limpede că Noul Ordin o pompează în el, e încă absolut minunat.

Frunze de nufăr şi florile lor de un alb strălucitor plutesc somnoroase în jur. Melci cu cochilie spiralată alunecă pe pietre fără nicio grijă pe lumea asta, iar o broască țestoasă cu dungi viu colorate cade de pe un buştean şi trece pe lângă mine ca o farfurie zburătoare cu picioare butucănoase.

Îmi dau seama brusc că văd toate astea cu ochi aflați deasupra apei. Plutesc…

Ca un peşte mort sau ca o ființă umană vie?

Sar în picioare şi-mi dau seama că sunt viu şi din nou în formă umană, stând în apă adâncă de vreun metru. Vraja trebuie să se fi epuizat; şoptesc o rugăciune de mulțumire către mama şi tata, care simt că sunt acolo undeva, veghind cumva asupra noastră. Apoi, adaug repede mulțumiri pentru că vraja nu m-a lăsat fără salopeta albă a Centrului Minunata Lume Nouă, care e acum udă leoarcă.

Mă răsucesc, uitându-mă după Wisty. *Slavă Domnului, iat-o!* Tocmai se cațără pe malul împădurit al râului. E amețită, dar ochii i se luminează când mă vede.

— Whit! strigă ea. N-a fost asta… n-a fost asta cea mai uluitoare cursă pe care-am făcut-o vreodată?

Capitolul 70

Whit

S-AR PUTEA SĂ NU VĂ SURPRINDĂ să aflați că n-am fost doar sportiv pe vremuri, am avut şi gradul patru la Şoimii Cercetaşi. Aşa că ştiu că, în general, când te-ai pierdut în pădure, primul lucru pe care îl ai de făcut este să găseşti un adăpost.

Dar într-o noapte atât de perfectă ca asta, nu ne batem

prea mult capul.

Am mers deja câțiva kilometri — spre vest, înapoi către Tărâmul Liber — şi, deşi începe să fie puțin răcoare, o să ne mulțumim să dormim la lumina stelelor.

Soarele a coborât sub orizont, iar lucrurile încep să devină destul de întunecate. De-aici înainte, o să ne găsim drumul doar pe pipăite.

— Ai adus o lanternă? o întreb pe sora mea pe un ton glumeț. Am putea-o folosi ca să găsim două bețe. După aceea, putem să le frecăm între ele şi…

Brusc, trunchiurile copacilor din fața mea licăresc cu o lumină jucăuşă, portocalie.

Mă întorc cu fața la Wisty. Şi acolo, pe pământ, alături de sora mea care stă cu picioarele încrucişate în fața lui, se află cel mai perfect foc de tabără pe care l-am văzut vreodată, desăvârşit cu pietre de jur împrejur şi cu movila de lemne de alături.

— Focul arată puțin cam prea fierbinte, remarc, referindu-mă la limbile de foc înalte de doi metri care aproape că ating ramurile copacilor.

— Nicio problemă, răspunde Wisty şi, ca şi cum ar fi întors butonul de la aragaz, micşorează flăcările la vreo jumătate de metru, mai uşor de stăpânit.

— Şi asta fără bățul tău, observ. Sunt impresionat.

— Da, păi… m-am descurcat întotdeauna mai bine în afara şcolii.

Chipul ei palid e îmbujorat, radiind de căldură. Arată ca şi cum tocmai s-a ridicat din morți.

— Ştiu că pare o prostie, dar mă simt atât de bine! Doar să fiu în stare să-mi folosesc puterea. Fără să fiu strivită. Şi nici măcar nu mi-am dat seama cât de mare era greutatea, până când n-a dispărut.

— Ştiu ce vrei să spui. Aşa mă simt şi eu.

Şi e adevărat. Fără măcar să mă concentrez cine ştie ce, reuşesc să produc trei hotdogi înfipți în trei frigărui. E ca şi cum aş avea o rezervă de energie şi de potențial din tot acel

timp în care n-am folosit nimic.

— Drăguț, comentează Wisty în timp ce ia un hotdog. Poate c-ai învățat *totuşi* ceva la Centrul MLN…

— Nu le recunosc meritele pentru nimic altceva, în afară de faptul că am învățat să-mi placă fasolea mexicană, glumesc eu. Ceea ce, de fapt, e un talent folositor în vremuri de restrişte. Ți-aduci aminte când mama şi tata erau împărații vacanțelor ieftine? Jur că am petrecut mai mult timp în pădure decât în interior.

Wisty dă din cap şi începem să ne frigem cârnații.

— Îți aminteşti, spune ea, când ploua atât de rău şi tata a alunecat şi a căzut de pe potecă în mlaştină? Toată mâncarea era în rucsacul lui şi s-a ales praful de ea.

Izbucneşte în râs.

— Da. A fost un drum lung până când ne-am întors la civilizație ca să mâncăm, răspund, apoi însă îmi aduc aminte de altceva în legătură cu ziua aceea. Ciudat…

— Ce?

— N-am pomenit niciodată de asta pentru că nu însemna nimic pentru mine la vremea aceea. L-am auzit din întâmplare pe tata zicându-i mamei ceva de genul: „Am putea să rezolvăm asta pe o cale mai uşoară, Liz!" Şi mama i-a răspuns: „Ne-am promis unul altuia să nu luăm niciodată calea uşoară. În special cu copiii. Au nevoie să învețe pe calea cea mai grea."

Wisty îşi dă seama.

— Crezi că se refereau la magie? Sau ce-o fi ceea ce facem — „ne realizăm potențialul"?

— Cred că nu voiau să ne bazăm doar pe magie ca să obținem ceea ce vrem. Cred că de aceea nu ne-au învățat deloc despre asta. Voiau ca noi să…

— Să învățăm să facem lucrurile pe calea cea mai grea? Astfel încât să înțelegem prin ce trece restul lumii?

Dau din cap.

— S-ar putea.

— Ei bine, mamă şi tată, oriunde-ați fi… Wisty ridică ochii

spre cer. Învățăm pe calea cea mai grea. Sper că sunteți fericiți. Cumva, chiar sper că sunteți fericiți.

Capitolul 71

— O SĂ ÎNTREB DIN NOU, în caz că cineva ascultă totuşi de data asta: chiar trebuie să fac *totul* pe-aici de unul singur? întrebă furios Cel Care Este Unicul.

Unicul Care înregistrează Veniturile Interne, tatăl lui Byron Swain, stă în spatele lui şi clatină dezgustat din cap.

Supraveghetorii tehnologiei, instituțiilor şi disciplinei pedagogice ai Unicului stau pe partea cealaltă a panourilor de circuite zdrobite care conținuseră până atunci programul de computer ASER — sistemul responsabil de Centrul Minunata Lume Nouă. Toți trei tremură serios sub ochii plini de mânie ai Unicului.

— Eminența Voastră, după cât se pare, au scăpat prin instalația toaletei pentru că Byron Swain…

— Pentru ultima oară şi vă asigur că asta *este* ultima oară când vă voi aminti că cetățenii nu vor fi pomeniți cu numele din vechea ordine! Acestea pot conduce la tendințe individualiste perfide. Numele lui este acum Unicul Care Se Infiltrează în Conducerea Rezistenței! Iar pedeapsa *lui* nu va fi cu nimic mai prejos decât tortura, vă asigur.

Unicul îi zâmbeşte tatălui lui Byron Swain, apoi îl priveşte cercetător, aşteptând o reacție. Bărbatul nu arată niciun

strop de stânjeneală.

— Faptul că nu există filtre la toalete, faptul că nu sunt folosite consecvent câmpurile de atenuare şi faptul că *imbecilul* ăsta de program de computer al vostru s-a hotărât să admită o cerere *la toaletă* celor mai puternici doi dinamicompetenți din custodia noastră reprezintă doar începutul când e vorba să descoperim unde se află adevăratele lipsuri!

— Am început deja procesul de corectare a acestor probleme.

— Nu este necesar. Aceia dintre noi care sunt destul de competenți ca să poarte emblema Noului Ordin se vor ocupa de asta. Acelora dintre voi care nu sunt competenți li se va înlătura emblema. Sau, mai curând — chicoteşte — emblema vă va înlătura *pe voi.*

Cu asta, întinde brațele şi-i vaporizează pe cei trei administratori ai centrului MLN — adică totul în afară de emblema N.O. De pe uniformele lor.

— Cineva să adune astea, spune el, apăsând butonul interfonului de pe birou. Şi *trimiteți-l aici pe Informator!*

Byron Swain este introdus imediat în încăpere. Deşi îi lipseşte coafura specifică, gata pentru fotograf şi are ochii umflați de oboseală, ține capul sus.

— Eminența Voastră, începe Byron, privindu-l pe Unicul direct în ochi.

Unicul ridică amenințător bastonul.

— Cine *îndrăzneşte* să mi se adreseze înainte să vorbesc *eu?*

— Eu, domnule, continuă Byron cu privirea neclintită. Ştiu că v-am înşelat aşteptările, domnule. Am trădat mărețul Ordin. Îmi accept pedeapsa în întregime. Sunt gata.

Unicul rămâne o clipă nemişcat, apoi îl studiază pe Byron.

— Atât de curajos, zău aşa! Nu m-aş aştepta la aşa ceva în mod normal de la niciun fiu al — face un semn către ministerul veniturilor interne — ăluia.

— Nici eu, domnule, vorbeşte Byron fără şovăială,

atrăgându-şi un chicotit din partea Unicului.

Nu va mai exista nicio bătaie nemiloasă din partea tatălui sau după execuție, aşa că Byron simte că-şi poate permite să spună adevărul măcar o dată în viața lui.

Unicul e copleşit de uimire.

— Îmi place spiritul tău, băiete, chiar îmi place. Mă întristează atât de mult că visurile mele pentru tine au fost… amânate.

— Amânate? Domnule?

Neaşteptându-se la nimic altceva în afară de moarte, Byron nu reuşeşte să priceapă ce vrea să spună Unicul.

— Sunt perfect conştient de… înclinația ta pentru vrăjitoarea noastră roşcată, acum evadată. Din moment ce te respinge, nu doreşti nimic altceva decât să mori. Să mori ca un erou care i-a salvat viața. Cât de tragic! Material pentru dramele de pe scenă. Slavă Domnului că am scos în afara legii toate prostiile şi absurdițile astea bizare!

Byron începe să devină nervos.

— Nu doresc nimic altceva decât să fiu executat, de ruşine pentru trădarea mea față de dumneavoastră, domnule.

— *Minți!* tună Unicul, în sensul cel mai propriu, din moment ce mânia lui zguduie întreaga clădire. Pedeapsa ta fie că te va ucide, destul de chinuitor, aş adăuga, fie te va transforma în genul de om de care avem nevoie pentru funcțiile înalte de conducere din acest Ordin.

— Domnule? repetă Byron, cu gâtul uscat, simțind că izvorul de curaj — cel care avusese nevoie de zile întregi să se umple — începe să secе.

— Eşti acum, în mod oficial, la comanda Echipei Ucigaşe pentru a rectifica această situație o dată pentru totdeauna.

Byron înghite în sec.

— Echipa *Ucigaşă,* Eminența Voastră?

— În eforturile noastre de a o aresta şi de a o controla pe Unica Posesoare a Darului, am cheltuit în general mult prea mult timp şi prea multe resurse sigure…

— Exact trei virgulă şapte milioane de B.N., exclamă

Unicul Care înregistrează Veniturile Interne.

— Ce *risipă!* se vaită Unicul. E clar că urmărirea mea obsesivă a fost o cheltuială prea mare. Aşa că m-am hotărât: din moment ce nu pot să-i smulg Darul, vom elimina ameninţarea pe care-o reprezintă. În cuvinte simple, o vom ucide.

Sau, mai curând, tu o vei ucide.

— Domnule? mai spune Byron o dată.

— Ai început atât de bine, băiete. M-ai impresionat, chiar dacă numai pentru o clipă. Din nefericire, ca atât de mulţi oameni obişnuiţi, ai căzut pradă atracţiei fizice adolescentine, nimic mai mult. Risipă, risipă, risipă! Sper să-ţi vii în fire. Oricum, *o vei ucide pe fată.* Echipa ta o va ucide pe fată.

Sau o vei aduce aici în viaţă şi eu o voi ucide, lent şi chinuitor, în faţa ochilor tăi de căţeluş patetic…

CARTEA A TREIA

SFÂRŞITUL FAMILIEI ALLGOOD

Capitolul 72

Wisty

WHIT ŞI CU MINE NE-AM TÂRÂT printr-o ploaie mocnită, monotonă, de-a lungul multor kilometri şi se pare că pe fiecare trunchi de copac de lângă autostradă au fost fixate afişe cu noi. Sunt poze recente — fratele meu şi cu mine în costumația albă, strălucitoare, a Centrului Minunata Lume Nouă.

CĂUTAȚI PENTRU TRĂDARE, ŞARLATANIE, ÎNŞELĂCIUNE, VRĂJITORIE ŞI POLUAREA MEDIULUI CU INFFLUENȚA LOR DĂUNĂTOARE

— Doamne, ce trebuie să facă o fată ca să devină în sfârşit populară, exclam cu resemnare. E *atât* de nedrept… Măcar poza aia din față e mai bună decât fotografia stupidă din albumul promoției!

— Cu capul chel? Ăăă, nu-s chiar atât de sigur, Wist…

— Am ajuns la concluzia că e absolut fioroasă, răspund. Moda Rezistenței. Cred că o să prindă.

Whit pufneşte. Nu mă aştept oricum ca el să priceapă, având în vedere înclinația lui pentru puştoaice apetisante cu bucle unduitoare. Cu paloarea mea de închisoare — două nuanțe mai deschisă decât o piele normală „albă şi pistruiată” —, cu capul jupuit şi cu salopeta murdară şi lălâie, sunt total opusul genului său.

Dar lui Emmet s-ar putea să-i placă. Pariez că da. Mi-e dor de el — şi de toată lumea de pe Tărâmul Liber — *aşa* de tare în clipa asta!

— Mai avem mult? glumesc, în timp ce ne croim drum printr-o porțiune de pădure paralelă cu autostrada, la periferia unui orăşel.

Aud în depărtare urale răguşite.

— Mai avem câțiva kilometri. Granița Tărâmului Liber se retrage în permanență, explică Whit. Mă întreb dacă ceea ce auzim e o adunare a Noului Ordin sau una a Rezistenței. E greu de spus prin părțile astea.

— N-ar trebui să verificăm?

— Hai! Cu prudență.

Ne îndepărtăm de autostradă şi o luăm pe o stradă laterală care duce în oraş. După câteva intersecții, zărim marginile mulțimii, care roieşte într-un parc din fața unei clădiri mari de piatră. Nu putem încă distinge scandările.

— Sunt numai adulți. E clar că nu e Rezistența, observă

Whit. Nu ne putem apropia mai mult fără să fim observați. Suntem capul de afiş al săptămânii, pe-aici.

— Ei bine, atunci, cuget eu, poate că n-ar mai trebui să fim copii.

Whit fluieră când îşi dă seama ce vreau să spun.

— Crezi că poți s-o faci?

— Poate reuşim împreună, răspund şi-l iau de mână. Nu plănuiesc să intru singură în anii mei de băbuță excentrică.

Îmi aduc aminte de o bucățică dintr-o poezie pe care tata obişnuia să ne-o citească şi îl pun pe Whit să recite împreună cu mine:

Când eram tânăr! „Când", ce jalnic sună!
Vai, ce schimbare-ntre atunci şi-acuma! [6]

Şi apoi… este experiența de transformare cea mai stranie de care am avut parte până acum. De obicei, e rapidă şi lină, ca şi cum aş fi moale şi maleabilă ca o bucată de aluat de fursecuri strânsă între degetele unei puteri mai înalte. De data asta, e lent şi… dureros. Scârțâit. Ca şi cum şira spinării mi-ar fi turtită, iar restul trupului mă doare ca reacție, până la tălpi.

Whit mârâie, la fel de puțin încântat de noul lui corp.

— Nu-mi spune că aşa or să mă dărâme la bătrânețe anii de sporturi de contact! Geme. Mă omoară spatele. Şi amândoi genunchii. Au, au, *au!*

Încerc să trag adânc aer în piept, şi pur şi simplu nu-i acelaşi lucru.

— Îmi simt plămânii… ciudați… mai mici. Contractați, sau cam aşa ceva.

Dintr-odată, toată sâcâiala mamei că nu stau destul de dreaptă pare să capete un sens.

Senzația stranie că ceva mă gâdilă la gât mă face să tresar

[6] Fragment din poemul *Tinerețe şi bătrânețe* de S. T.Coleridge.

şi să plesnesc ceea ce cred că trebuie să fie un păianjen, dar care se dovedeşte a fi... păr! Apuc o şuviță aspră în mâna acum plină de vinişoare şi verific. E mai alb ca o grămăjoară de cenuşă!

— Pa, pa, fetişcană a Rezistenței! fredonez jalnic.

— Ei bine, cred că nu trebuie să-ți faci griji dacă o să-ți crească la loc părul, comentează Whit.

— Şi bănuiesc că tu *ar trebui,* ripostez, cu ochii ațintiți la capul lui lunguieț, pe cale să chelească.

— Sau o să trebuiască doar să-mi rad capul ca tine.

Fratele meu îşi mângâie chelia lucitoare şi smocurile de păr cu o mână osoasă, cu pete hepatice.

— Recomand cu căldură epilatul cu ceară în schimb, glumesc.

Whit răspunde cu un chicotit care se transformă într-o privire de nelinişte pătrunzătoare.

— Wisty, te omor dacă nu ne poți schimba la loc!

— Linişteşte-te. Întotdeauna am fost în stare să revenim, aşa-i? Nu întotdeauna în momentul cel mai convenabil, desigur, dar vrăjile nu durează niciodată o veşnicie.

Cel puțin aşa sper...

Capitolul 73

Whit

WISTY ŞI CU MINE SUNTEM ACUM destul de aproape ca să auzim ce scandează oamenii ăştia şi e destul de

dezgustător.

— Cărțile sunt haos! Vrem ordine! Cărțile sunt haos!

Umblăm/şchiopătăm prin mulțime şi treptat ne facem drum înainte cu coatele, până când ajungem într-un loc unde putem vedea ce se petrece.

— Cărțile sunt haos! Vrem ordine! Cărțile sunt haos!

Cine sunt *oamenii ăştia atât de absolut convinşi că toate cărțile duc numai la haos, la teamă, la rău?*

Lucrul cel mai înspăimântător este că arată normal. Presupun că sunt normali. Cel puțin, în propria lor minte. Probabil că se trezesc, beau o ceaşcă de cafea, îşi hrănesc copiii smiorcăiți şi-şi îmbrățişează familia. Zăresc aici un cuplu de adulți cu un copilaş pe umeri; dincolo, unii cu un bebeluş într-un rucsac.

Dar e şi ceva diferit şi înfiorător cu ei. Le lipseşte ceva din ochi. Sunt vii, trăiesc, dar n-au *scânteia vieții* sau pasiune adevărată.

Clădirea impunătoare, de piatră, de dincolo de parc are un şir de scări care duce la intrarea cu colonadă şi încadrată pe ambele părți de doi lei de piatră. Numele înscris pe uşile filigranate enorme a fost distrus, dar e clar că la un moment dat aceasta era o mare bibliotecă orăşenească.

Judecând după grămada de cărți din față, în prezent este destul de goală pentru un meci de fotbal sau pentru un mega-concert rock. Grămada e mai înaltă decât o poartă pe un teren de joc

Şi chiar în clipa asta e stropită cu petrol lampant de către o ceată de funcționari ai Noului Ordin, încălțați în cizme înalte. Din capul scărilor, un bărbat cu burta cât un cazan vorbeşte într-un megafon şi ține o torță deasupra capului.

Nu ştiu ce-i cu Noul Ordin şi cu politica lui de a angaja adulții cu cea mai scârboasă înfățişare pe care-i găsesc, dar nu pare să-i pândească riscul de a duce lipsă de personal. Luați cel mai josnic director adjunct pe care l-ați întâlnit vreodată, încrucişați-l cu o călugăriță (vorbesc de insectă!) şi adăugați o tendință de a lătra ca un ciobănesc german şi

poate că o să vă apropiați de ceea ce este acest individ din N.O.

— În numele Unicului Care Este Unicul! răcneşte.

Mulțimea intră în delir la păsărească asta.

— În compensație pentru toți cei care s-au pierdut pentru totdeauna în hoinărelile imaginației! Care s-au pierdut în pofta obscenă pentru visuri… şi în cunoaşterea de dragul cunoaşterii!

Urechile mele „vârstnice" sunt pe cale să se spargă din cauza urletului gloatei şi trebuie să-mi pun dopuri.

— Ca pedeapsă împotriva celor care şi-au irosit datoria către Ordin şi către Societate complăcându-se în risipa, în ineficiența şi în lipsa de productivitate pe care le generează aceste volume blestemate!

Wisty nu mai poate suporta nici ea. Din greşeală, aruncă o privire de dezgust total.

— Şi ca avertisment pentru toți cei care stau astăzi aici ca *impostori* —jur că acum se uită drept la noi — aceia dintre voi, prefăcuților, care nu cred *cu adevărat* în tot ceea ce a făcut Ordinul ca să ne transforme şi să se îngrijească de stabilitatea viitorului nostru, *veți arde şi* voi. Vă vom *găsi,* şi veți *arde!*

Zgomotul mulțimii este acum asurzitor.

— Arde! Arde! Arde! scandează.

Cred că unul dintre timpanele mele pe jumătate surde chiar pocneşte.

Wisty încearcă să repare gafa şi scandează alături de ei:

— Arde! Arde! Arde! Arde cărțile alea vechi şi scârboase! Mă rog ca sora mea să nu se aprindă chiar pe ea, *accidental.*

— Să începem ritualul de purificare a oraşului nostru, a comunității noastre, de aceşti microbi si de aceste aberații!

Vom începe numărătoarea inversă de la cinci, apoi vom fi liberi! *Cinci!*

Gloata i se alătură.

— *Patru! Trei! Doi!*

Pământul se cutremură sub tropăitul lor.

— *Unu!*

Clipă în care torța descrie un arc, învârtindu-se prin aer către mormanul de cărți stropite cu petrol, mii de cărți, dintre care pe multe le recunosc după coperte.

Mă încordez şi-mi îndrept toată concentrarea şi toata energia către torță. Cere un efort mai mare decât aş fi crezut. Apoi însă, torța se opreşte în aer, pluteşte pe loc, după care se repede de-a dreptul înapoi la funcționarul pântecos. Spre totala mea încântare, părul îi ia foc.

Mulțimea tace imediat, dar noi n-am terminat. O văd pe Wisty uitându-se fix la grămada de cărți. Îşi coboară pleoapele şi murmură ceva — prind doar un fragment: ceva despre *sărută bucuria-n zbor* —, apoi paginile cărților încep să salte în sus şi-n jos. Aproape ca şi cum ar respira… vii.

Copertele încep să fâlfâie… ca nişte aripi.

Zboară! Cărțile *zboară!*

Se revarsă spre cer cu un foşnet victorios, ca o mie de păsări cântând cu o energie şi o viață nouă. Sunt purtate de vânt în forma unui V enorm, aşa cum se văd gâştele sau lebedele, numai că, desigur, sunt zeci de mii de păsări-cărți în stolul ăsta. Iar apoi aceşti prizonieri evadați — abia scăpați de execuție — încep să dea din aripi spre soarele pe cale sa apună, către vest. La fel ca noi.

— Sunt o specie protejată pe Tărâmul Liber, comentează Wisty.

Capitolul 74

UN GHEIZER DE FORME fluturătoare erupe din oraş sub ochii lui Byron Swain şi aruncă pentru o clipă o umbră asupra lui şi asupra echipei sale de asasini din N.O. Deşi să-i

numeşti „echipă” e prea blând, sau cel puțin e inexact.

Fuseseră cu siguranță spălați pe creier să ucidă persoana al cărei miros îl simțiseră pe bățul rupt ce le fusese aruncat în cuşti. Erau cu siguranță puternici şi rapizi. Aveau dinți meniți să sfâşie carne crudă şi unghii lungi, netăiate, care arătau şi retezau ca nişte gheare.

Şi erau doar nişte copii. Cândva, copii *umani.* Byron nu e tocmai sigur ce sunt acum. Numai că sunt cei mai buni dintre cei buni, la un singur lucru: să omoare alți copii.

E sigur că oricare dintre ei ar putea face bucăți un adult dintr-o singură lovitură. O întreagă haită dezlănțuită asupra unei singure victime este complet gratuită, iar Unicul o ştie. *E ca şi cum ar vrea ca Wisty să-i fie adusă în cât mai multe bucăți posibil,* se gândeşte Byron cu amărăciune.

Soldații lui sălbăticiți sunt întotdeauna flămânzi si uşor distraşi de orice mişcă — adică, hrană potențială. Aşa că, atunci când straniul sol de păsări dreptunghiulare se năpusteşte spre orizont, micii monştri o iau la fugă.

— Ce nai…? se întreabă Byron, încercând să priceapă ce e cu norul enorm care se formează deasupra oraşului.

Nu păsări, ci… cărți? Cărți *fâlfâitoare?*

Există o singură explicație pentru o asemenea privelişte şocantă. Unicul are puterea de-a face aşa ceva, dar el n-ar elibera niciodată o întreagă bibliotecă.

Numai Wisteria Allgood poate. Şi ar şi face-o.

— Sunt aproape, şopteşte el.

La început, îi tresare inima la acest gând. O poate salva — e ceea ce e menit să facă.

Şi apoi inima i se prăbuşeşte din nou. N-are niciun *rost* s-o salveze pe Wisty, serios.

— Sunt aproape! strigă el, de data asta echipei, arătând înainte, către norul maiestuos de pe cer. *Găsiți-o!*

Nu există nicio speranță pentru el sau pentru lumea asta, ştie bine — cu adevărat, el ştie atât de multe lucruri în plus față de restul nevinovaților de pe Tărâmul Liber… Aşa că va continua cu planul lui. Byron Swain şi Wisteria Allgood vor

muri amândoi — împreună — de mâinile şi dinții propriilor lui soldați sălbatici!

Byron rămâne în urmă, ceva mai mult ca de obicei. Tinerii ucigaşi probabil că nu sunt destul de inteligenți sau de experimentați ca să observe, dar nu vrea ca ei să-l vadă plângând.

Numai că… inima îl doare atât de tare!

Capitolul 75

Whit

UN LUCRU PE CARE WISTY şi cu mine îl învățăm despre cum e să arătăm si să ne simțim bătrâni este acela că nu-i doar supărător, ci şi cu adevărat problematic pentru nişte evadați din închisoare ca noi.

— Ce-i asta? Mă simt de parcă sunt gata să fac un atac de cord doar de la urcatul dealului, vorbesc eu gâfâind când ajungem la câțiva kilometri în afara oraşului de unde am eliberat cărțile. Nu-mi spune că o să ajung *atât* de ieşit din formă la şaizeci şi cinci de ani. Când se epuizează vraja asta?

— Deja vorbeşti ca un bătrân pisălog morocănos, Whit. Dacă nu reuşeşti, putem încerca încă o vra…

Wisty se opreşte când este întreruptă de cel mai înfiorător țipăt din lume.

Şi chiar vreau să spun *țipăt.* Un vaiet ascuțit, frenetic, de ceva care poate fi descris numai ca plăcere ucigaşă.

Şi nici măcar n-au început partea ucigaşă, îmi dau seama când întorc capul şi văd un roi de siluete gheboase fugind turbate după noi, cu viteză incredibilă.

E patetic că milioanele de dolari cheltuite pe proiectarea maşinilor sport nu pare să fie în stare să reproducă proiectul naturii pentru năvala nebună a animalelor flămânde țintindu-şi prada.

— *Fugi!*

O apuc pe Wisty de braț şi fugim — adică, dacă puteți numi asta fugă.

Vedeți voi, fuga pur şi simplu nu e acelaşi lucru când eşti cetățean de vârsta a treia. *Nici vorbă să întrecem chestiile astea,* mă gândesc. *Sunt ca nişte ogari din iad!*

— Doamne Dumnezeule, Whit! exclamă Wisty cu răsuflarea tăiată când îşi dă seama că magia noastră, care ne-a salvat în ultimul oraş, s-ar putea să ne aducă acum moartea.

Fioroasele creaturi dezlănțuie un urlet de grup îngrozitor, şi un fior electric îmi străbate spinarea. O trag pe Wisty sub o pasarelă şi ne ghemuim la marginea drumului, ascunşi în spatele parapetului, dar ştiu că făpturile sunt în stare să ne miroasă în orice clipă.

— OK, Wisty, am o idee…

De fapt, n-am niciuna. Dar trebuie să-mi imaginez ceva, de data asta. Sora mea e mult prea înfricoşată ca să-şi concentreze puterile în acest moment.

Arunc o privire pe lângă parapet şi văd că… oamenii cu formă ciudată? babuinii?… sunt încă la vreo cinci sute de metri distanță. Zăresc, de asemenea, o siluetă lunecând în urma lor pe o chestie din aia cu două roți, electrică — un scuter.

Recunosc imediat ținuta țeapănă, pompoasă, chiar şi la distanța asta.

— Byron!

— Ce? izbucneşte Wisty, nevenindu-i să creadă. Cred că glumeşti!

— El e în spatele chestiei ăsteia! şuier.

— Whit, n-ai de unde să ştii! Ultima dată când l-am văzut, ne-a salvat!

— Te corectez: ultima oară când l-am văzut, a tras apa de la toaletă după noi!

— Dar poate că ne va ajuta…

— Wisty, n-avem timp să ne jucăm de-a ghicitul. Bine?

Urletul este incomod de aproape şi o împing pe Wisty cu putere în zidul pasarelei, astfel încât să fim cât mai aplatizaţi posibil şi cât mai greu de văzut.

— Ascultă-mă. O să ne transformăm în păsări. E singura noastră speranţă. N-o pot face singur, dar putem probabil s o facem…

Şi atât apuc să scot pe gură, înainte ca zidul în spatele căruia ne ascundem să cadă. Wisty şi cu mine ne prăbuşim odată cu el şi totul se întunecă, în cea mai mare parte.

Capitolul 76

Whit

NICIODATĂ, ÎN NESFÂRŞITELE ZILE de luptă în Lumea de Sus, Wisty şi cu mine n-am căzut *accidental* printr-un portal. Adică, de obicei apar şi dispar şi, când intri, e ca şi cum ai fi absorbit într-o tornadă de gradul cinci. Plus că nu poţi fi sigur întotdeauna unde o să sfârşeşti.

Dar de data asta, ştiu exact unde suntem, în secunda în care trecem prin pasaj. Ştiu după răceală. Ca şi cum ar ieşi chiar din oasele mele. Pe Tărâmul Umbrelor, simţi frigul adânc *înăuntrul* tău, chiar înainte să-l simţi pe piele. E numai unul dintre multele „farmece" ale locului.

Următorul lucru pe care-l observ este că ne-am întors la corpurile noastre obişnuite de adolescenţi. *Poate că e greu pentru o vrajă să ţină prin dimensiuni diferite?*

În *această* dimensiune, tot ce vedem e cenuşiu, tot ce simţim este solul dur ca sticla, tot ce auzim pentru câteva clipe este propria noastră răsuflare.

— Doamne, mi-e atâât de frig, spune Wisty când îşi dă seama unde suntem. Asta mă duce de-a dreptul înapoi în pragul celulei condamnaţilor la moarte din micul glob vesel cu zăpadă, al Unicului, de la MLN.

— Mai bine frigul decât să fim dezmembraţi de Cei Pierduţi, comentez, uitându-mă în jur după cea mai mică urmă a oribilelor creaturi.

— O, nu mă poţi păcăli nici măcar pentru o clipă, Whitlord Allgood, zice Wisty. Te *bucuri* să fii aici,

Ei poftim, iar îmi citeşte gândurile. Şi, da, în cazul în care vă întrebaţi, m-am *gândit* deja la Celia şi dacă e pe-aproape.

Nu. Nu mă gândesc la ea… o simt.

E aproape. E un miros care-mi provoacă un freamăt ciudat şi o atracţie magnetică, începând de undeva, din plexul meu solar. Încep să respir mai repede şi fac vreo câţiva paşi în direcţia în care o simt că mă trage.

—Juri că n-ai vrut să sfârşim aici, Whit? întreabă Wisty. Fii sincer!

Nu-i răspund, pentru că aud chiar atunci o voce. Vocea pe care-o visez zi şi noapte. Nu cuvinte distincte, doar muzica şi ritmului ei, ieşind din ceaţă ca sunetele de harpă şi de clopoţei de vânt.

— Celia? strig, întorcându-mă în toate direcţiile.

O aud din nou. O pot găsi. Ştiu că pot ajunge la ea dacă mă mişc destul de repede şi-mi urmez instinctele…

Însă faptul că Tărâmul Umbrelor e un pustiu complet lipsit de trăsături distinctive, rece şi cenuşiu, presupune şi că nu are prea multe repere folositoare — astfel, după doar câţiva paşi în direcţia sunetului, o mână mă strânge de braţ destul de tare ca să zdrobească oase. Mă întorc, gata să lupt până la moarte cu un Pierdut, dacă este posibil.

— Whitford Allgood!

E Wisty, iar ochii îi ies din orbite de îngrijorare.

— Tocmai erai pe cale să fugi fără mine! Pentru numele lui Dumnezeu, la ce te *gândeşti*?

— Mă gândesc că Celia ne poate ajuta. Ne-a mai ajutat si înainte.

Îi aduc aminte de prima noastră mare evadare din închisoare, cu o veşnicie în urmă. Dar Wisty îşi dă ochii peste cap şi se uită la mine ca un părinte enervat.

— Whit, poți să te concentrezi asupra *noastră* pentru o secundă şi să uiți de prietena ta *absolut moartă*?

Nu cu multă vreme în urmă, aş fi țipat la ea pentru un asemenea comentariu.

— Şi, să zicem, poate să te gândeşti la cum să ieşim de-aici fără să devenim chiar noi Pierduți?

Chiar atunci, ca pentru a pune un semn de exclamare la fraza ei, auzim ceva oribil venind prin ceață, în urma noastră E altfel decât geamătul patetic al Celor Pierduți. De data asta, e sunetul inconfundabil al foamei asasine.

Animalele sinistre ale lui Byron!

— Sunt *Curbe*? strigă Wisty.

— Şi ne-au găsit portalul!

Capitolul 77

Whit

SĂ ALERGI PRIN TĂRÂMUL UMBRELOR e ca şi cum ai schia la vale cu ochii închişi. Teroare pură. Urmăritorii noştri înfometați şi necruțători ar putea să fie la fel de încurcați de cât de uşor e să te pierzi în peisajul ăsta fără formă, dar suntem de două ori condamnați de simțul mirosului lor, care, nu mă îndoiesc, poate pătrunde de-a dreptul prin ceață. Ceea ce înseamnă un singur lucru…

Sora mea şi cu mine suntem pe cale să fim sfâşiați şi devorați pe pământul rece al Tărâmului Umbrelor!

Un geamăt slab străbate prin ceață la o aruncătură de băț în față. Pentru o secundă, sunt derutat şi cred că am mers cumva în cerc, iar creaturile stranii au ajuns în fața noastră, gata să lovească şi să înceapă să ne devoreze.

Dar mă înşel.

— *Cei Pierduți!* țipă Wisty.

Şi apoi iată-i — umbrele zdrențuite, lumina licăritoare a ochilor întredeschişi. Şi sunt atât de *mulți* — zeci de spectre îndreptându-se în direcția noastră.

— Pe-aici, îi spun lui Wisty. Cum le vedem galbenul ochilor, o luăm la stânga — *mult* la stânga.

— Sper doar că asta nu ne duce înapoi în gurile *celorlalți* ucigaşi!

— Şi eu. Stânga, apoi dreapta. Rămâi în spatele meu.

Cei Pierduți se ivesc unul câte unul şi se desfac în evantai în timp ce ne apropiem, dar nu suntem încă destul de aproape.

— Nu încă, nu încă, nu încă, îi zic lui Wisty.

Şi-mi adun puterile pentru răceala lor. Cincisprezece metri, zece metri, cinci metri — iată-i! Frigul ne izbeşte ca o tonă de gheață.

— Acum! strig şi cotesc spre stânga, cu mâna strângând-o pe a lui Wisty, în spatele meu.

Trebuie *să țină pasul. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte…*

— Înapoi la dreapta!

Şi apoi, în spatele nostru, gemetele întâlnesc brusc urletele şi e ca şi cum se desfăşoară o bătălie epică între toate mumiile şi toți vârcolacii imaginați vreodată.

— A mers! exclam. Deocamdată, oricum. Uită-te mai departe după ei — *peste tot.*

Şi apoi se întâmplă mai multe în următoarele cinci secunde decât s-au întâmplat în oricare moment al vieții mele, sau probabil a oricui altcuiva.

Îl auzim pe Byron țipând:

— Cheamă-i înapoi, idioato!

— Cheamă-i tu pe-ai tăi! răspunde o voce de femeie, una care-mi face inima s-o ia la goană şi apoi să înghețe la următoarea bătaie.

— E un portal! strigă Wisty, arătând în față către vârtejul de ceață care-i trădează existența.

— Asta a fost vocea *Celieil* rostesc cu răsuflarea tăiată,

oprindu-mă din drum.

— Să nu *îndrăzneşti,* se răsteşte sora mea.

După care, deşi am cu patruzeci de kilograme mai mult decât ea, muşchi mult mai dezvoltați şi o experiență sportivă superioară, surioara mea mă plachează din zbor. Lovitura mă nimereşte în genunchi şi mă împinge de-a dreptul prin portal.

Bine… nu-i *chiar* atât de simplu. Niciodată nu este.

Capitolul 78

Whit

NU ŞTIU EXACT UNDE SUNT, dar cumva nu-mi fac prea multe griji pentru asta. Sunt cu Celia şi asta-i tot ce contează pentru moment.

— Am avut cel mai ciudat vis despre tine, îi spun. Fugeam de zeci de Pierduți…

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, mă întrerupe Celia. Hai să nu-l irosim.

Îşi lipeşte capul de pieptul meu şi sunt sigur că îmi poate auzi inima bătând. Mi-a fost atât de dor de ea, întruna. Singurul lucru bizar este că, nu ştiu de ce şi-a dat cu prea mult parfum. Adică, îmi place la nebunie mirosul, dar în clipa asta e atât de puternic încât mă tot străduiesc să-mi stăpânesc strănuturile şi mă ustură ochii.

— Te iubesc, şoptesc stăruitor. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, spune ea. Hai să nu-l irosim.

N-a spus asta adineauri? Ah, cui îi pasă?

Ne îmbrățişăm şi simt că ne contopim din nou într-o singură ființă. Îmi place asta — e incredibil. Prezența ei şi a

mea, unindu-se ca doi nori care se amestecă pe un cer însorit…

— Te-ai simțit vreodată atât de uluitor? întreb. Eu, nu.

— Nu avem decât foarte puțin timp împreună, spune ea.

Hai să nu-1 irosim.

Ce nai…? Hei, stai o clipă, ăsta-i un vis? O, nu, ceva nu-i în ordine cu fața ei! Este…? O, Doamne… o, nu!

Capitolul 79

Wisty

UN ZGOMOT ÎNFIORĂTOR de puternic mă trezeşte dintr-un somn aproape mortal. Mă ridic cu o tresărire —
cu o izbucnire modestă de flăcări. *Unde sunt? Undeva afară, arată oarecum familiar…*

Mă poticnesc prin bezna luminată de stele şi abia reuşesc să mă apuc de un grilaj. O, *da. Bine.* Mă aflu pe parapetul unei fabrici părăsite pe care fratele meu şi cu mine am găsit-o după ce portalul ne-a scos la periferiile pline de dărâmături ale Tărâmului Liber.

Iar eu *ar fi trebuit* să stau de pază în timpul nopții vreme de trei ore în timp ce bietul Whit se odihnea şi el puțin.

Dedesubt, se aude un soi de încăierare. *Gâfâieli? Mărăieli? O, nu, trebuie să-l chem pe Whit!*

Dar înainte să ajung măcar la uşa de pe acoperiş, el se năpusteşte pe ea.

— Byron şi monştrii lui, vorbeşte el întretăiat. Trebuie să fi reuşit să treacă şi ei prin Portal. Or să ne ia urma după miros, până aici. Mai e vreo cale de coborâre?

Clatin din cap:

— Aşadar, o să trebuiască să folosim magia sau să luptăm!

— N-o să fie nicio luptă, îl aud pe Byron Swain declarând cu trufie, în timp ce se strecoară nonşalant pe uşă, închizând-o în urma sa.

Obişnuita lui sincronizare perfectă…

Auzim un zgomot de trupuri călcându-se în picioare pe scări şi izbindu-se frenetic de uşă. Byron a căpătat un fluier de comandă şi cântă câteva note îndrăznețe, care par să potolească monştrii. Dar asta nu-l opreşte pe Whit să-l țintuiască pe Byron cu spatele de uşă.

— *Nu* o să mergem nicăieri fără luptă, Swain, rosteşte fratele meu printre dinții încleştați. Au fost câteva minute la MLN când am crezut că încercai, de fapt, să ne ajuți. Trasul apei la toaletă? Asta ar fi putut fi interpretat în ambele feluri. Apoi însă apari aici cu o haită de maimuțe nebune. Nu te interesează să ne salvezi pe noi. Te interesează să te salvezi pe tine!

— Îmi pare foarte rău pentru asta, răspunde Byron, uitându-se fix la mine şi recunosc că arată de parcă s-ar lupta să-şi rețină lacrimile. Ca să fiu absolut sincer, ai dreptate în parte, dar asta-i doar o împrejurare recentă. Echipa mea Ucigaşă —face semn din cap către fiarele din spatele uşii — sunt meniți să fie instrumentul propriei mele morți, în aceeaşi măsură ca şi a voastră.

Oftează adânc, ca şi cum greutatea tuturor acestor lucruri e prea mare ca să fie suportată.

Iar lucrul cel mai straniu este că încep să simt şi eu la fel. În mod normal, aş fi gata să mă aprind după ce aud despre micul lui program de asasinate — dar acum, povara, nefericirea lui… ei bine, sentimentele lui pentru mine, oricare-ar fi ele… nu fac decât să mă izbească în măruntaie şi să-mi taie răsuflarea. În loc să fiu speriată şi furioasă, chiar îmi pare rău pentru el.

— Singurul care-o să moară o să fii tu, se răsteşte Whit.

— Taci din gură, Whit, intervin eu. Mă întorc spre Dihor. B., te uiți în ochii mei şi spui că ai intenția să închei noaptea asta cu un masacru cu crimă şi sinucidere? Atât eşti de

dement? Chiar începusem să cred în tine, când eram la MLN, mărturisesc…

Cred că zăresc o scânteie de speranță în ochii lui Byron, dar se stinge repede.

— Dement? Nu ştiu, Wisty. Nu ştiu ce sunt. Îți aduci aminte când am zis că niciun om expus răului Unicului pentru multă vreme nu poate rămâne neschimbat? Am văzut în el lucruri, ştiu lucruri despre el — *şi* despre victimele lui — care m-au împins la asemenea fapte. Nu-mi pot cere scuze pentru asta. Şi… pot să spun fără rezerve, e mai bine ca viața ta să se încheie acum, decât să fii silită să fii cu el. *Ceea ce vrea el — şi ceea ce va căpăta.*

Bine. Ne-a atras atenția şi mie şi lui Whit. Whit slăbeşte strânsoarea, dar tonul lui e încă aspru.

— Atunci n-ai niciun pic de credință în Tărâmul Liber, în Rezistență. Sau în noi.

Ochii lui Whit ard cu atâta amărăciune, încât cred că poate *el* se va aprinde.

— O, ba cred, răspunde Byron, desprinzându-şi în cele din urmă ochii dintr-ai mei şi uitându-se la Whit. Chiar şi în tine, fan al sportului. Ți-am citit jurnalul. Chestii foarte interesante. N-am avut nici cea mai mică idee despre Darul *tău* special.

Whit arată surprins.

— Te referi la scris?

Byron pufneşte.

— Glumeşti? Cea mai mare parte din ce scrie acolo vine direct de la orele doamnei Magruder. Iar chestiile care nu vin de-acolo sunt — ei bine, hai să recunoaştem — doar gunoaie.

Tipul chiar nu se teme că fratele meu l-ar putea pune la pământ, nu-i aşa?

— Vrei să spui că habar n-ai de Darul tău?

— Mai întâi, Byron, ți-am zis să încetezi să vorbeşti aşa, intru eu în vorbă.

E limpede că e nevoie de o femeie ca să facă să meargă mai departe conversația asta.

— În al doilea rând, spune-ne doar unde vrei s-ajungi. *Te rog?*

— Dovezile sunt acolo, cu un pic de interpolare, continuă Byron pe tonul lui rigid, lăudăros, dar sunt destul de convins că Whit e… hm… clarvăzător.

Capitolul 80

Whit

VREAU DOVEZI.

Pentru că ştiu că am scris câteva lucruri destul de sinistre în jurnal.

Inclusiv despre — dar fără să mă limitez la — moartea surorii mele.

— Ai vrea, spun eu pe ton sarcastic, să interpolezi această afirmație pentru noi?

— Asta nici măcar n-are vreun sens… Byron arată iritat. Presupun că n-ai ascultat *întotdeauna* la orele doamnei Magruder. Dar, pentru început, poate ai dori să-i explici lui Wisty de unde ai ştiut că micului baterist de la Bionici or să-i fie… amputate mâinile?

Stomacul mi se strânge, iar Wisty se uită şocată la mine în timp ce dihorul continuă.

— Şi se mai pare că ştii şi că Unicul urmează să bombardeze foarte curând fiecare centimetru din Tărâmul Liber.

Sunt o mulțime de exemple, dar sugerez să lăsăm restul acestei discuții fascinante pentru vremuri mai bune.

Aud nişte mârâituri neliniştitoare declanşându-se dincolo de uşă, dar Byron suflă repede câteva note puternice în fluierul lui de comandă, ceea ce are ca rezultat liniştirea imediată.

— Uite, ştiu că eşti un mincinos, Swain, aşa că hai să trecem la planul B.

— Da, intervine Wisty. Nu putem să cădem de acord asupra unui plan simplu şi drăguț care să nu se încheie cu un pact de sinucidere?

— Şi ce-ar fi să începem cu tine dându-mi înapoi *jurnalul?*

— Ai noroc, Whit, pentru că asta face parte de fapt din *noul* meu plan.

Îşi îndreaptă iarăşi întreaga atenție către Wisty. Sunt uimit încontinuu de privirile intense pe care i le aruncă. Ca şi cum ca ar fi… Celia lui!

Oho! Înfiorător gând. Instinctiv, o cuprind cu brațul pe Wisty, de parcă asta ar urma s-o apere de ochii lui plini de dorință.

— Wisty, tu şi cu mine ştim amândoi că putem face lucruri grozave împreună, îi spune el, iar eu întăresc strânsoarea pe umărul ei. Ai simțit pe scenă la Stockwood. Ai simțit când am făcut magie la MLN. Iar prima ta transformare *majoră* a fost făcută asupra mea, nu-i aşa? în caz că ai uitat, n-a fost un dihor. Inițial, m-ai transformat într-un *leu.* A fost… electrizant.

Wisty rămâne fără cuvinte. Trebuie să aibă crampe mult mai rele ca ale mele, acum.

— Ştiu că nu ții chiar atât de mult la mine, continuă el cu eufemismul secolului. Dar tu şi cu mine suntem mult *mai puternici* împreună decât tu şi fratele tău. Fapt este, Wisty, că eu cred că *tu şi cu mine* am putea fi de fapt cei doi copii din profeții.

— Profețiile spun *un frate* şi *o soră!* izbucneşte ea indignată.

— Amănuntul cu fratele şi sora e doar o problemă tehnică. Ştiu că nu vrei să recunoşti, dar tu şi cu Whit încă n-ați atins nivelul de magie de care are nevoie Tărâmul Liber ca să-l învingă pe Unicul. Însă când energia ta trece prin mine, devine mult mai intensă.

— Dovedeşte! îi cere Wisty.

— Ai fost oarbă la cât de mult m-am amestecat în viața şi magia ta. Nici măcar nu ți-ai dat seama că eram acolo când ai transformat pe toată lumea din curtea de judecată a lui Unger în tăuni. Şi vă aduceți aminte cine v-a dat voie să vă luați bățul de tobă şi jurnalul când ați fost capturați de Noul Ordin?

Suntem năuciți, amuțiți, nedumeriți, încercând să pricepem toate astea.

Byron profită de moment şi, în timp ce face câțiva paşi mai departe de noi, auzim întețindu-se din nou mârâielile din spatele uşii. Auzim scrâşnete stridente — dinți sau gheare pe metal?

Byron duce mâna după fluierul de comandă, însă îi dă drumul brusc, înainte de a scoate vreun sunet.

— Aveți două opțiuni în clipa asta, fraților Allgood: noi trei putem pune imediat capăt acestei căutări lipsite de speranță, ca martiri, în ghearele Echipei Ucigaşe. Sau — ne lasă să ascultăm cum larma fiarelor flămânde devine tot mai frenetică — îl ducem pe Whit la Unicul în locul lui Wisty. Cred că ar accepta incredibilul *tău* Dar, Whit, în locul Darului lui Wisty.

— N-ai de unde să ştii că ar accepta, remarc. Nici măcar nu ştii sigur că am vreun Dar de a… ghici viitorul. (Trebuie să recunosc, încă mai cuget la asta.) Cum rămâne cu Wisty?

— Wisty şi cu mine… ei bine, împreună putem conduce Tărâmul Liber către victorie.

Pufnesc tare, dar el se întoarce cu seriozitate spre Wisty.

— *Ştiu,* Wisty! Am ceea ce ai tu nevoie… în atât de multe sensuri.

— Nu! strigă Wisty. Asta-i dezgustător! N-o să-l părăsesc niciodată pe Whit!

Byron se uită drept în ochii mei, din ce în ce mai concentrat şi mai încrezător.

— Hai să-l lăsăm pe fratele tău să hotărască asta.

— Ce crezi c-o să spun, Dihorule? îi vorbesc disprețuitor. Avem şi alte opțiuni, despre care tu nu ştii.

Mă uit la Wisty ca pentru a spune: Avem?

— Dar cea de-a două alegere este singura cu care ar fi de acord *Celia.*

O, Doamne. Ştie? Cât de mult ştie?

— Ea ți-a spus să te predai, nu-i aşa, Whit? Pentru binele superior? Ca să puteți fi din nou împreună?

E în jurnalul meu. E un adevărat ticălos, dar are dreptate, in mintea mea, o aud spunând, o *simt* ordonându-mi: *încetează să te gândeşti numai la ceea ce se află chiar în fața ta. Gândeşte-te la restul celor rătăciți.*

— Este ceea ce era sortit să fie, Whit. Acceptă-ți soarta.

Byron ridică fluierul de comandă la buze şi spune: Wisty, pot să-ți aud hotărârea? Prietenii mei de afară sunt foarte, foarte flămânzi.

— Nu! Nu, nu, nu! țipă Wisty cu furie, dar îmi aruncă o privire şi cred că o pot înțelege.

Are un plan şi sunt destul de sigur că ştiu care e. Poate că *pot* vedea în viitor.

— Whit? întreabă Byron.

— Nu, răspund cu fermitate. Nicio şansă.

— Bine, atunci, spune Byron resemnat, am terminat aici.

Apoi lansează o comandă din fluier — şi uşa grea de pe acoperiş zboară literalmente din balamale.

Capitolul 81

Wisty

ÎNVĂLMĂŞEALA DE TRUPURI, de gheare şi de dinți, scrâşnetele şi mârâielile, duhoarea şi fierbințeala răsuflării lor — sunt peste tot. E copleşitor, dezgustător. Dar n-am fost niciodată mai concentrată în toată viața mea.

În secunda în care Byron suflă în fluierul de comandă, sar

la el şi parcă suntem doi magneţi. Sunt peste el — fată peste băiat — şi-i smulg fluierul din mâini.

Sunt surprinsă cum alunecă uşor din strânsoarea lui şi într-a mea — dar am ajuns cu o zecime de secundă prea târziu.

Simt deja gheare străpungându-mi pielea de pe coapse.

Preț de o clipă, cred că viața mea o să se încheie chiar în felul în care a vrut Byron. Cu mine peste el, agățându-mă de el din răsputeri, cu monştrii lui răguşiți doborându-ne pe amândoi deodată. Nu-mi place imaginea nici cât negru sub unghie.

Dar concentrarea revine şi nu mai simt prea mult durerea provocată de rănile care au început deja să apară pe spate şi pe picioare. Închid ochii şi suflu încet notele în fluierul de comandă, exact aceleaşi pe care Byron le-a folosit mai devreme ca să-şi supună brutele.

Tonul perfect n-a fost niciodată atât de perfect. Emit comanda de nenumărate ori, înainte să am destul curaj să analizez ce se petrece.

Atacurile animalice au încetat. Tot ce mai simt acum este bătaia inimii înnebunite a lui Byron. E viu. Eu sunt vie. Iar Whit?

Continuând seria de observații, deschid ochii şi mă rostogolesc de pe Byron. Whit e doar la câțiva paşi distanță, peste monstrul care ajunsese la mine cu câteva secunde înainte.

De fapt, strânge fiara de gât. Fratele meu chiar e o figură!

Sânge gros, lipicios, e împroşcat peste mine, peste Byron, pe podea, peste Whit. Dar ceea ce mă înspăimântă mai mult decât orice este cum arată creaturile în realitate. E prima oară când le vedem de-aproape.

Sunt *copii.* Copii umani. Ce le-a *făcut* Noul Ordin?

Clocotesc de energie, de mânie îndreptățită şi de putere. Ridicând ochii către cer şi apoi către Whit, *ne transform pe amândoi în păsări.* Unele foarte iuți. Într-o clipă, suntem nişte colibri supersonici ce dispar în văzduh. Fluierul de

comandă pe care-l țineam în mână coboară în zbor către acoperiş.

Mult dedesubtul nostru, ultimul lucru pe care-l văd sunt copiii sălbăticiți care se aruncă asupra lui Byron.

Întorc capul. *Nu pot să mă uit la asta.*

Capitolul 82

Wisty

DEZAVANTAJUL DE A TE PRESCHIMBA în orice creatură zburătoare este că s-ar putea să te afli pe la vreo sută de metri în aer când vraja se epuizează. Din fericire, ghinionul s-a petrecut când ne aflam la numai trei metri de sol, coborând către destinația noastră finală: intrarea la Garfunkel.

Suntem întâmpinați la parterul magazinului universal de chipuri adânc îndurerate. Aici s-a petrecut ceva cu adevărat rău, simt asta. Când Whit se întoarce dintr-o aventură în pragul morții fără să fie salutat cu urale şi fără ca Janine să se arunce în brațele lui, ştii că ceva e rău.

Cel puțin Emmet m-a luat în brațe înainte să apuc măcar sa spun „Bună".

— Nu-mi vine să cred că eşti în viață! izbucneşte el, neobişnuit de emoționat.

— De când am căpătat eu obiceiul să mor? încerc o glumă proastă.

— Dar au trecut… luni *întregii îşi* trece absent degetele prin părul meu, acum mai lung, ca pentru a sublinia ideea.

— Ce vi s-a întâmplat?

Whit şi cu mine ne uităm unul la altul, complet încurcați, pentru o clipă, în privința timpului.

— *Portalul?* presupune el, referindu-se la misterioasa calitate de deformare a timpului a unora dintre portaluri.

Mă uit înjur la cei din grup şi îi fac semn din cap lui Whit. Da, au trecut mai mult de câteva săptămâni. Cu siguranță. Parcă au devenit cu toții palizi, cumva. Mai neîngrijiți, mai gârboviți. Au cu toții obrajii scobiți şi ochii afundați în orbite. Emmet arată ca şi cum ar trebui să țină în mână o cutie de tinichea şi să cerşească nişte mărunțiş.

— Unde-i Janine? întreabă Whit pe un ton neliniştit.

— La încălțămintea de damă. Conduce nişte şedințe de terapie pentru unii dintre copiii zdruncinați. Jamilla e şi ea acolo. Dar de data asta e pacient în loc de doctor. A fost greu pe-aici…

— Hai să mergem la accesorii şi să ne punem la curent, ne spune Whit.

— De ce-i atât de *întuneric*? întreb, în timp ce ne îndreptăm către partea din spate a magazinului.

— Camuflaj parțial, explică Emmet. Prea multe bombe, în fiecare zi, toată ziua şi toată noaptea.

Sasha e la raionul de accesorii, zdrăngănind la chitară o melodie deosebit de mohorâtă. În timp ce se apropie să ne salute, observ că încrederea fanatică a dispărut din mersul lui. În următoarele câteva minute, ceea ce ne povestesc el şi Emmet ne arată destul de limpede de ce.

În ultima lună, a început stadiul următor al planului de dominație al Noului Ordin. Primul val de copii care-au fost răpiți şi reprogramați în instituții — cei care n-au fost oricum vaporizați — tocmai au fost eliberați înapoi în societate, astfel ca micile lor creiere de roboți să prindă rădăcini şi să înflorească. Între timp, a pornit un al doilea val de răpiri intensive, iar echipele de cercetaşi ale Noului Ordin au sondat adânc în Tărâmul Liber. Mai mult de zece copii de la Garfunkel au fost capturați când au ieşit în misiuni de adunare de hrană, inclusiv unii dintre copiii pe care-i salvaserăm o dată din alte instituții.

Vorbim despre trei paşi înainte şi un mega-pas uriaş

înapoi.

Ne-am pierdut casele, prietenii, familiile — o lume întreagă. Iar acum ne pierdem unii pe alții.

Capitolul 83

Whit

JANINE SE ÎNTÂLNEŞTE CU NOI pe drumul spre raionul de pantofi de damă — şi cred că s-a schimbat mai mult decât oricine altcineva de-aici. E mai slabă, ceea ce ar fi putut s-o facă şi mai drăguță la față, dar din cauza asta a devenit şi mai aspră şi mai dură.

Mă zăreşte şi, cu toate că e cu siguranță încordată, mă salută cu un zâmbet.

— Whit, te-ai întors în sfârşit!

Se uită spre Wisty şi-i rosteşte doar numele. Nu sunt obişnuit cu genul ăsta de primire lipsită de entuziasm şi e dureros, dar nu arăt nimic. Toți cei de-aici au trecut prin multe.

— Bună, Janine. Îmi pare bine să te văd. Foarte bine, spun şi mă opresc la atât.

— Înțeleg că Sasha şi Emmet te-au pus la curent? E înspăimântător acolo afară. Noul Ordin i-a făcut pe unii dintre copii… *animalici,* explică ea.

— Sunt monştri, dau din cap. I-am întâlnit.

— Bun, atunci probabil că tu şi cu Wisty puteți să dați o mână de ajutor. Adică, dacă plănuiți să rămâneți pe-aici.

Bănuiesc că nu prea sunt ceea ce-ați numi o constantă

demnă de încredere în viața lui Janine.

— Ajută-ne să-i punem pe toți în mişcare, bine? Spune-le la ce se pot aştepta. Încearcă să nu-i sperii prea mult.

Trece în revistă echipa ei de copii traumatizați.

— Ce-ți mai face magia? Darurile?

— Vin şi pleacă, răspund. Am zburat până aici, dar am aterizat forțat.

— Ei bine, să sperăm că astăzi mai mult vin. Trebuie să plecăm din locul ăsta, ca să zic aşa, *acum.* A fost plăcut să locuim într-un magazin universal, atât cât a durat, adaugă ea, uitându-se în jur la locul răvăşit pe care locuitorii Tărâmului Liber îl numiseră casă vreme de atâtea luni.

Luni care păreau o veşnicie.

Apoi Janine începe să bată tare din palme şi să strige ordine.

— Ştim din informațiile primite că Noul Ordin soseşte *în noaptea asta.* Trebuie să-i scoatem pe toți de-aici şi vreau să spun *toți,* chiar şi pe cei bolnavi şi răniți. Să ne mişcăm, toată lumea! Avem un plan de evacuare. Să-l executăm perfect!

Janine se opreşte să respire şi-mi întâlneşte privirea. Îmi pare bine să te văd, Whit. Arăți mai în vârstă. Îți stă bine.

Şi Janine pare mai în vârstă — şi-i stă bine.

Capitolul 84

Whit

ACUM, CĂ SIGURANȚA DE LA GARFUNKEL a fost serios compromisă, avem nevoie să ne mutăm într-un loc nou, protejat, dar nimeni nu e sigur unde anume. Janine, Sasha,

Emmet, Wisty şi cu mine dezbatem opțiunile în timp ce mergem prin tunelul de sub cândva faimosul magazin universal care avea obiceiul să sponsorizeze meciurile de fotbal şi parada de sărbători.

— În câteva ore, Tărâmul Liber o să fie acoperit de bombe sau or să mişune peste tot patrulele Noului Ordin. Sau amândouă. Relatez amănuntele pe care Byron ni le-a spus mie şi lui Wisty la fabrică: O să trebuiască să trecem granița înapoi în teritoriul Noului Ordin. Poate doar să stăm ascunşi şi să aşteptăm să se termine?

— Dar unde? întreabă Janine. Am trăit din ce-am avut la Garfunkel atât de multă vreme, încât nu prea ştim cu adevărat ce se petrece afară. Asta-i problema când ai parte de prea mult confort.

— Ce ziceți de rezervorul de la Stockwood? sugerează Sasha.

— Prea riscant. Bionicii ştiu despre el, iar noi ştim că lucrau pentru Unicul, răspund şi arunc o privire către chipul îndurerat al lui Wisty. Cei mai mulți dintre ei, oricum.

— Dar fabrica părăsită Electio, Whit? zice Janine.

— Descoperită de inamic, anunță Sasha.

Wisty sugerează Oraşul Progresului:

— N-or să bombardeze acolo şi poate că doamna Highsmith ne poate ajuta cu bolnavii şi răniții.

După câteva discuții, hotărâm că e cel mai bun plan pe care-l avem. O să încercăm să facem o transformare de grup când ne apropiem — să ne deghizăm ca un miting, sau ca o paradă a Stelelor de Onoare ale Conducătorului de Sector. Vechile tuneluri nu merg totuşi până la capăt în partea aceea, aşa că va trebui să străbatem ultima porțiune a traseului la suprafața solului şi fără niciun vehicul.

— Poate că există un portal care să ne ducă acolo, sugerez.

— Exact. Hai să mergem să pierdem vremea prin Tărâmul Umbrelor, mă ia peste picior Wisty. Întotdeauna întind covorul roşu pentru noi. În special când le e foame!

— Suntem cu toții istoviți, spune Janine. Mergem de ore-

ntregi şi mulți dintre noi n-au dormit de cel puțin o zi.
Hai să ne odihnim câteva ore, înainte să ne facem ieşirea în aer liber.

Şi asta se întâmplă exact când începe bombardamentul.
Şi e mai rău ca niciodată.

Cu tunelul zguduindu-se ca un ciocan pneumatic şi fără să ştim dacă acest tub este destul de solid să reziste la explozii sau nu, nimeni nu se odihneşte prea mult — ca să nu mai vorbim de *dormit.* În schimb, ne cuibărim unul lângă altul — nu in căutarea căldurii, ci a adăpostului.

Janine şi cu mine, rezemați cu spatele de perete, ne odihnim împreună. Wisty stă cu capul pe genunchii lui Emmet.
Sasha îşi ține chitara în brațe. Restul copiilor sunt îngrămădiți în jurul nostru.

Nu facem decât să aşteptăm să murim, nu-i aşa?

Capitolul 85

Wisty

WHIT ŞI CU MINE RISCĂM să aruncăm o privire afară. Soarele e sus, pe cerul de un albastru perfect, când artileria Noului Ordin decide să tacă. Vedem la câțiva kilometri distanță conturul Oraşului Progresului, dincolo de hotarul Tărâmului Liber bombardat. *Şi acum?*

Din moment ce niciunul dintre noi n-a dormit prea mult, kilometrii de mers care ne aşteaptă înseamnă că o să avem nevoie de cât mai multă energie cu putință. Whit şi cu mine am muncit mult ca să facem să apară o gustare de dimineață pentru tot grupul — desăvârşită cu şuncă, ouă şi gofre. A fost un ospăț mult mai mare decât trucul de mai devreme al lui Whit cu cantina săracilor. Faptul că ne-am dat seama că poate n-o să mai trebuiască niciodată să supraviețuim doar

cu batoanele cu caju de la Garfunkel a fost un progres considerabil pentru noi şi pentru puterile noastre.

Iată cum am făcut: urmând o sugestie pe care Whit şi cu mine am învățat-o la Centrul MLN, am exersat magia cu grupul, ținându-ne de mână şi a mers perfect. Am început chiar să apreciez teoriile fanteziste ale lui Byron despre magia noastră care devine mai intensă când trece prin alții. Ar *putea* fi secretul succesului nostru…

Desigur, nişte gofre ajută şi ele din plin. Am stat într-un tunel jumătate de zi, aşa că soarele plus micul dejun egal un grup de copii într-o dispoziție oficial senină.

Şi e un lucru bun, pentru că nu mai durează atât de mult până când zărim o formație neagră, masivă, în formă de V, formată din cel puțin cincizeci de bombardiere, târându-se de-a dreptul către noi. Asta este bătălia pe care am aşteptat-o şi ne-am recapitulat planul. Atât cât se poate să „recapitulezi" cu adevărat înfrângerea unui inamic care stăpâneşte lumea.

Aşadar, iată cum am ajuns ca, în loc să ne ascundem în dărâmături, să stăm acum îndrăzneți în peisajul sterp şi să ne uităm necruțători la avioanele care se reped la noi.

— Sunteți gata? strigă Emmet, acoperind larma detaşamentului.

Îmi aruncă un surâs încrezător, iar eu dau din cap.

— Bine, prieteni, *concentrați-vă, concentrați-vă, concentrați-vă!* strig de parcă aş fi un profesor de sport care conduce un program sever de gimnastică aerobică. Aşteptați până când sunt aproape deasupra capului, dar nu destul de direct ca să ne bombardeze. Vă spun eu când!

Şi, în ceea ce sper că este exact momentul potrivit, Whit şi cu mine începem să dirijăm un cor de voci:

Ultimul cuvânt să-ți fie!, — corb sau drac! în vijelie
Să te-ntorci, — te-nchidă Noaptea sub plutonicu-i zăvor!
Pene nu lăsa pe cale — martore minciunii tale!

Nu-mi sfărma cu-aripi spectrale sihăstria! [7]

Dintr-odată mi se taie răsuflarea, ba unii dintre ceilalți chiar se prăbuşesc la pământ din cauza efortului, sau a revărsării de putere, sau ce-o fi ceea ce se petrece…

Pentru că, sincer vorbind, nu prea suntem siguri ce se petrece.

Avioanele încep cu siguranță să se aplece, apoi să coboare în spirală. Aripile par să… lipsească?

— Or să se prăbuşească! strigă cineva. Peste noi!

— Din nou! țip eu. Trebuie să spunem cuvintele din nou! Toată lumea împreună!

Bombardierele se înclină pe-o parte către noi, şi nu ne-a mai rămas destulă energie ca să căutăm adăpost — nu că ar fi vreun adăpost în acest pustiu făcut una cu pământul. Câțiva dintre noi reuşim să ne prindem de mâini şi să recităm vraja încă o dată.

Bombardierele sunt acum grotesc deformate. Par pe jumătate maşini, pe jumătate creaturi. Şi continuă să vină spre noi.

— Uitați-vă drept la ele! țip. Şi să scandăm încă o dată!

Adică o *ultimă* dată, pentru că dacă nu merge în clipa asta, suntem cu toții victime sigure.

Unul dintre avioane are mai puțin de o sută de metri până să mă strivească şi închid ochii în timp ce rostesc ultimul vers.

Când îi deschid, mi-e o foame de lup. *Nu văd nimic pe cer…* cu excepția unui stol întreg de corbi ce se rotesc. După cât se pare, tocmai le-am transformat bombardierele în păsări.

---

[7] Fragment din *Corbul* de Edgar Allan Poe; traducere de Ştefan Augustin Doinaş, în volumul *Annabel Lee şi alte poeme,* Editura Univers, 1987.

Capitolul 86

Wisty

E ABSOLUT, ABSOLUT ŞOCANT. Asta a fost o bătălie militară adevărată, nu-i aşa? Suntem neînarmaţi. Şi am câştigat?

O ceată de copii au bătut N.O.?

Emoţia victoriei este urmată de încă un succes şi încă unul. Am mărit serios populaţia de corbi a Tărâmului Liber şi încrederea noastră a crescut până la cer.

E clar că adrenalina ne ţine în priză pentru o vreme, în timp ce triumfăm în câteva bătălii asemănătoare. Până la urmă, lotuşi, rămânem fără combustibil. Magia a consumat fiecare calorie din acel mic dejun cu şuncă şi gofre. Cu toţii suntem ghemuiţi pe jos, încercând să ne refacem ceva din putere.

— *Încă o escadrilă pe drum!* strigă brusc Sasha, arătând în depărtare.

Cred că dacă le cer să ne luăm de mâini încă o dată, or să înceapă cu toţii să plângă. Până şi exuberantul Emmet are pungi negre sub ochi.

— Wisty, spune el, n-ar trebui să găsim un alt plan?

Urmăresc avioanele cu privirea.

— Nu vin spre noi. Cotesc către…

— Locul de unde venim, termină Whit cu un tremur. Garfunkel.

Nu ştim dacă cineva a încurcat informaţiile în tabăra Noului Ordin, dar trebuie să creadă că suntem încă acolo. Pentru că se apucă să arunce ceea ce pare să fie întregul lor arsenal asupra centrului oraşului din urma noastră. Exact unde este Garfunkel.

Sau *era.*

Unde unii dintre copiii din Rezistență se ascundeau încă, după ce refuzaseră să plece împreună cu noi ceilalți. Crezuseră că aventura noastră este o misiune sinucigaşă.

Mă uit la Whit, iar el mijeşte ochii, stăpânindu-şi vizibil lacrimile. Privim cum magazinul — unde se pot afla şi acei copii — izbucneşte în flăcări.

Suntem hipnotizați de finalul oribil, cu focuri de artificii, până când Sasha strigă din nou. Arată către orizont — un orizont dispărând sub un nor negru… care nu este câtuşi de puțin un nor. Sunt şi *mai multe* avioane ale Noului Ordin.

Iar sub norul negru sunt perdele cenuşii, aşa cum se vede uneori ploaia căzând dedesubtul unui nor de furtună îndepărtat. Numai că, în cazul ăsta, nu e ploaie — *sunt bombe!*

Când lovesc pământul, emană fulgere orbitoare de lumină albastră. Simțim pământul cutremurându-se, chiar de la atâția kilometri câți sunt până la noi.

E începutul sfârşitului? Sau doar sfârşitul?

Capitolul 87

Whit

— SĂ-I DUCEM PE TOȚI în subteran! strig către Wisty. Am văzut o gură de canal, undeva în urma noastră. Poate că ne ascundem acolo…

Reuşim să ducem grupul la gura de canal şi, din fericire, e un tunel vechi pentru conducte şi cabluri şi nu unul pentru canalizare. N-are aerul cel mai proaspăt din lume, dar tunelul ar trebui să fie destul de adânc ca să ne

adăpostească de explozii şi de aşchiile de metal zburătoare.

După ce toată lumea e înăuntru, Wisty mă trage deoparte.

— În afară de cazul în care ai vreo idee mai bună, cred că tu şi cu mine ar trebui să mergem la doamna Highsmith, îmi spune. E puternică. Ar putea să…

Nu cred că e prea sigură de ceea ce ar putea face femeia pentru noi.

— Să ne dea nişte opțiuni? termin eu ideea.

— Exact, încuviințează Wisty. Poate chiar să ne dea informații despre mama şi tata. Am sentimentul că ea ştie unde sunt…

Chiar atunci, Janine se apropie de noi, cu ochii încă înroşiți după ce privise clădirea care fusese casa noastră atâta vreme, făcută acum una cu pământul.

— Ce mai urmează? Vreo idee sclipitoare? Vreuna proastă?

— Ascultă, Janine, noi trebuie să mergem la doamna Highsmith, îi zic. Apoi o apuc de brațe. Te descurci aici cu grupul?

— Da, dar…

Janine se uită în jos, la bocancii ei negri, militari. Cred că încearcă să ascundă că o îneacă iarăşi plânsul.

Îi ridic cu blândețe bărbia şi o silesc să se uite la mine cu ochii aceia verzi ca salvia.

— De ce am sentimentul oribil că *asta* e? E ultima oară când o să-mi iau rămas-bun de la voi, nu-i aşa?

Vorbeşte cu voce şoptită. Îmi provoacă un fior de-a lungul şirei spinării.

— Ultima oară când o să-ți iei rămas-bun, da! încuviințez. Dar nu ultima oară când o să mă vezi. Promit!

Nu-şi poate împiedica lacrimile să i se reverse din ochi. Îi iau fața între palme şi-i şterg lacrimile cu degetele mari. Mâinile ei îmi alunecă în jos pe brațe, ca şi cum n-ar vrea să mă lase să plec.

Nu sunt prea sigur ce simt pentru Janine. Dar ştiu ce trebuie să fac în clipa asta.

Aşa că o sărut cu tandrețe. Destul de îndelung ca să-i

spun totul fără cuvinte — un amestec nebunesc, zăpăcitor de admirație, apreciere, atracție. Simt toate aceste lucruri pentru ea acum. Profund.

Nu încetez s-o sărut până când Wisty termină să-şi ia rămas-bun şi mă trage uşor de cămaşă.

— Hai, Whit.

Îi dau drumul lui Janine, iar ea doar încuviințează din cap. Nu mai avem de spus niciun rămas-bun când Wisty şi cu mine urcăm treptele de metal ale gurii de canal către zona de război de deasupra.

Capitolul 88

Whit

— AȚI ÎNTÂRZIAT, zice doamna Highsmith prin interfon, deschizând uşa cu un bâzâit chiar înainte de a apuca să apăsăm pe buton.

De unde ştie?

— N-aveam întâlnire, nu-i aşa? o întreb pe Wisty, încă nedumerit, în timp ce urcăm în grabă scările şi găsim deschisă uşa de la apartamentul ei.

Iar în bucătărie se află micuța şi bătrâna doamnă ninja, arătând cu siguranță mai mult a poetă decât a ninja, aşa cum stă aplecată deasupra unei oale asemănătoare cu un butoi de petrol, aproape la fel de înaltă ca şi ea. Amestecă o chestie care miroase destul de urât. Ia o înghițitură şi se îneacă cu propria ei fiertură.

Asta e doamna care urmează să răstoarne situația? Cea care poate ajuta la salvarea noastră?

— Aşadar, ajungem să stăm de vorbă, în sfârşit, Whitford. Cristalul meu te-a dezvăluit întotdeauna ca pe un tânăr destul de chipeş, dar acum, că am parte de o imagine clară,

luată de aproape, văd că eşti ceea ce se numeşte, în zilele astea, „un tip sexy”!

Pot să vă confirm că e *incredibil* de înfiorător să-ti facă ochi dulci o vrăjitoare bătrână? Mă mut stânjenit de pe un picior pe altul.

— Numai că ai putea învăța să stai ceva mai drept, dragă, Îți mai adaugă câțiva centimetri. Şi cum a fost drumul, că veni vorba? întreabă ea, ca şi cum tocmai am fi făcut o mică plimbare până la casa bunicii.

— Ăăă, a fost cam… să zicem… a început un *război* acolo? încerc eu.

Wisty rezumă călătoria îngrozitoare din ultimele trei ore şi jumătate:

— Să spunem doar, doamnă H., că dacă ai ocazia să fugi cât te țin picioarele ca să-ți salvezi viața în fața unei perdele de bombe care explodează şi ard atât de tare încât clădirile, trotuarele, străzile şi chiar pământul se topesc şi se transformă în sticlă… ei bine, vezi care sunt celelalte opțiuni şi *îmbrățişează-le cu toată ființa!*

— O, aşa am să fac, Wisteria, spune şi râde. Oasele astea bătrâne oricum nu mai fug nicăieri.

Doamna asta vorbeşte serios?

— Da, spune ea, uitându-se la mine ca pentru a mă avertiza că s-ar putea să fie în stare să-mi citească gândurile. Ați dat dovadă de o adevărată cutezanță luând hotărârea să veniți aici prin toate astea. Părinții voştri sunt foarte mândri de voi.

— De unde ştii? izbucneşte Wisty.

— Ai auzit ceva despre ei? întreb în acelaşi timp.

— Am *auzit.* Şi voi sunteți pe cale să auziți, dragii mei. Exersam tehnica holografică şi, ca să vezi, părinții tăi au apărut pe neaşteptate!

Wisty şi cu mine ne uităm unul la altul.

— Nu-i acelaşi lucru despre care vorbea Unicul la Centrul MLN? exclam, mai întâi surprins, apoi îngrozit.

Din câte ştim noi, această micuță doamnă stranie ar putea

fi parteneră cu individul.

— Dar nu e… *real,* nu-i aşa?

Wisty sperase că halucinaţia oribilă despre părinţii noştri fusese doar o înscenare a Unicului.

— O, e real, categoric, răspunde doamna H., iar eu mă încrunt.

Oricum, ce mai înseamnă „real”?

— Vino-ncoace şi-o să-ţi arăt. Vino repede. Nu ştiu cât va dura magia mea.

Ne croim drum în jurul oalei şi ne aşezăm la o masă încărcată cu teancuri de cărţi, pixuri, hârtie, lumânări, chibrituri şi tot felul de cratiţe şi tigăi.

— Acum, unde-a dispărut? O, ia uite!

Ridică o cârpă de vase murdară ca să dezvăluie — ca şi cum abia aşteaptă să-şi completeze imaginea de vrăjitoare desăvârşită — ceva care arată ca *un glob de sticlă!*

Nu se poate ca în asta să stea răspunsurile la problemele noastre!

— Cum funcţionează? întreabă Wisty.

— Întreabă-l pe fratele tău… Doamna H. Se uită la mine şi surâde cu un aer cunoscător. Hai, Whit. Pune palma pe sticlă!

Îmi apucă mâna şi o pune pe sferă, alături de a ei. Globul este cald de-a binelea, ca un ibric de cafea care abia a început să se răcească.

Se produce un fulger de lumină îndată ce mâna mea intră în contact cu globul.

— Oho! exclam.

Simt cu siguranţă ceva revărsându-se din mine — ceva puternic — dar sunt mult prea înspăimântat ca să vorbesc.
Nu sunt gata câtuşi de puţin să accept această nouă îndeletnicire ca ghicitoare.

— Ben? Liz? Mai sunteţi acolo? strigă doamna H. Ca şi cum ar ţipa într-un telefon cu conexiune proastă. Copiii voştri s-au hotărât să-şi facă apariţia. Înţeleg că bombardamentele i-au încetinit puţin…

Nu-mi vine să cred ce văd desfăşurându-se chiar sub mâna mea. Nori şi forme învolburându-se şi apoi unindu-se —când apar, brusc, feţele părinţilor mei.

— Mamă! Tată! strigăm împreună, Wisty şi cu mine.

Încă arată înfiorător de slabi, dar de data asta tata are ochii deschişi, slavă Domnului şi amândoi zâmbesc când ne aud vocea.

— Whit! Te văd atât de clar! spune mama. Poate Wisty să vină puţin mai aproape? Trebuie să stăm de vorbă.

Capitolul 89

Whit

GROZAV! ÎNCERCĂM SĂ DUCEM un război, părinţii noştri sunt programaţi pentru execuţie şi vor un moment de „trebuie să stăm de vorbă". Asta-i chestia: nu creşti niciodată în ochii părinţilor tăi.

Wisty mă împinge puţin într-o parte.

— Sunt aici... Mamă! Tată! Sunteţi teferi? Suntem atât de îngrijoraţi pentru voi! zice ea într-o explozie de vorbe şi de emoţie.

— Nu-ţi face griji pentru noi, răspunde tata cu fermitate, evitând întrebarea lui Wisty. N-avem prea mult timp, dar voiam să vă anunţăm cum vă descurcaţi...

Sunt mai nedumerit acum decât chiar şi cu o secundă în urmă.

— N-ar trebui *noi* să vă spunem *vouă* cum ne descurcăm? Mama clatină din cap.

— Aţi fost atât de curajoşi — amândoi. Suntem atât de mândri de forţa şi de spiritul vostru. A fost dificil, ştim, dar chiar aţi dat de rostul magiei. Şi începeţi să înţelegeţi cum s-o împărtăşiţi, ceea ce este extrem de important.

— Problema e, intervine tata, că începeţi să intraţi puţin în

criză de timp. Aşa că… voiam să vă sugerăm să… măriți puțin ritmul.

— Tată! *Să mărim ritmul?*

Wisty e puțin indignată acum. Dragul de tata, întotdeauna încearcă să ne facă să fim primii la toate…

— S-ar putea să trebuiască să faceți unele lucruri care or să vi se pară… nepotrivite pentru voi. Lucruri în afara zonei voastre de confort. Whit ştie totul despre asta, nu-i aşa, Whit? „Fără suferință nu există câştig." O să aveți nevoie să acționați uneori contrar a ceea ce vă spune intuiția.

Wisty arată tulburată, dar nu mă pot împiedica să aud în cap vocea Celiei.

— Vrei să spui, cum ar fi… să ne predăm? întreb.

Wisty scutură din cap şi se bagă în vorbă.

— Dar, mamă, am avut parte de *atâta* suferință! Avem sânge şi cicatrice peste tot, care s-o dovedească.

Vocea îi tremură acum.

— Sunteți părinții noştri! Nu vreți să fim la adăpost?

— Când faci lucruri importante nu eşti întotdeauna la adăpost, draga mea, răspunde mama cu o privire îndurerată. E cea mai grea lecție pe care o poate da un părinte, sau pe care o învață unii copii. Dar pentru asta sunt născuți cei din familia Allgood. V-ați descoperit Darurile. Acum dați-le mai departe!

— Să le dăm mai departe? exclam. Ce înseamnă asta? Cui? *Unicului?*

— Asta-i o nebunie! strigă Wisty, iar eu îmi aduc imediat aminte de felul ei nestăpânit de-a fi, pe vremea când încă era la şcoală.

— Îmi pare rău, scumpa mea, asta-i cam tot ce vă putem spune în clipa asta, zice tata. Pentru că e tot ce ştim. Vă iubim şi ne e dor de voi amândoi…

Chipurile părinților noştri încep să se şteargă. Şi amândoi zâmbesc cu curaj.

— Nu plecați încă! Mamă! *Tată!* încă mai strigă Wisty. *Vă rog nu plecați!*

Doamna Highsmith o şuşuie.

— Vecinii îmi fac destule necazuri şi fără să se plângă de cineva care ţipă la mine în bucătărie, zice ea.

— Dar trebuie să mai vorbim cu ei! pledează Wisty. Chiar trebuie!

Doamna H. Este deja în picioare şi se întoarce la afurisitul ei de cazan.

— Lucrul important este că părinţii voştri sunt teferi pentru moment, chiar dacă au unele mici necazuri, să zicem.

— Mici necazuri? Ascultă, doamnă, îi spun, fără să ţin seama de faptul că e probabil o idee proastă să insult o vrăjitoare nebună, ne-am riscat viaţa venind aici după *sfaturi.*

Părinţii noştri sunt în celula condamnaţilor la moarte. Prietenii ne sunt prizonieri într-un tunel sub o zonă de război.

Noul Ordin aproape că a terminat ocuparea totală a Lumii de Sus. Şi n-avem nici cea mai mică idee despre ce vrea Unicul de la Wisty sau cum ar trebui să procedăm împotriva scrântiţilor ălora egomaniaci!

Vrăjitoarea se opreşte din amestecat în oală şi se uită la noi, mai curând cu amuzament. Mă scoate din minţi atunci când adulţii fac aşa ceva. Şi o fac *tot timpul*!

— Doamne, copii… Indiciile sunt toate aici, în faţa voastră. Trebuie doar să vă uitaţi mai atent. Cât despre ceea ce vrea Unicul de la sora ta, ei bine, e absolut evident că e ceva ce tu ai, draga mea, iar *el* nu are!

E momentul cel mai prost posibil pentru un vânt puternic ca o vijelie care să izbească geamurile apartamentului şi practic să-l răvăşească. Şi pe noi.

Unicul ne-a găsit!

— Tu i-ai zis că suntem aici! răcneşte Wisty la vrăjitoarea cea bătrână.

Capitolul 90

Wisty

NU I-AM SIMȚIT NICIODATĂ PUTEREA atât de intens ca acum.

După ce abia am scăpat de cioburile de sticlă zburătoare, Whit şi cu mine ne agățăm de un calorifer de modă veche, ținându-ne aplecați şi ferindu-ne din calea mobilei, a tacâmurilor şi a ustensilelor care se prăbuşesc în timp ce o tornadă furioasă distruge apartamentul.

Pe de altă parte, doamna Highsmith îşi menține poziția cu hotărâre în mijlocul vârtejului învolburat.

— A ajuns să stăpânească aerul! strigă ea în mijlocul zarvei. Studiați-i fiecare mişcare! Î*nvățați* din asta!

A fost destul de greu să ne ferim de prăjitoarele de pâine şi oalele zburătoare având podeaua stabilă sub picioarele noastre. Dar acum devine de zece ori mai greu când solul se transformă în ceva asemănător cu gelatina. E un veritabil cutremur, prin bunăvoința Unicului. Zăngănitul, prăbuşirile şi mobila care se răstoarnă ridică nivelul decibelilor la unul asurzitor, pătrunzător. Capul îmi bubuie.

— Şi stăpâneşte pământul! continuă doamna Highsmith, urlându-şi lecția ca să acopere nebunia.

Unicului pare să-i facă plăcere, ilustrând exact următorul punct.

— Şi stăpâneşte apa!

Acum plouă — *înăuntrul apartamentului.* Camera se umple cu apă înspumată, urcând repede până la genunchii noştri

tremurători.

— Există doar un singur lucru de care are nevoie ca să-şi asigure complet dominația prezentă şi viitoare şi să-şi desăvârşească ființa. Are un ego uriaş. Asta e puterea şi slăbiciunea lui. *Înțelegeți… CE SPUN?*

Apoi doamna Highsmith se înalță în aer, probabil ca să evite să înoate în propria ei bucătărie, dar, judecând după expresia de mânie amestecată cu groază de pe fața sa, îmi dau seama că nu se află sub propriul ei control. Într-o secundă, este țintuită de tavan, cu chipul contorsionat într-o suferință profundă. Apoi ochii încep să-i iasă nefiresc din cap.

E strivită de moarte, nu-i aşa?

— Mincinosule! țipă ea inexplicabil şi, dintr-odată, camera devine liniştită. Arată-te!

Apoi, ca şi cum un forceps invizibil ar fi pătruns în apartament, este trasă printr-o fereastră spartă şi aruncată în vântul care urlă afară, în timp ce ea răcneşte tot timpul:

— Arată-teeee!

Capitolul 91

Wisty

SUNTEM CUFUNDAȚI ÎNTR-O TĂCERE de moarte, Whit şi cu mine. Nu e mare lucru de spus, după ce asişti la ceva atât de straniu şi de oribil precum ceea ce tocmai s-a întâmplat în apartamentul doamnei Highsmith.

Apoi însă Whit redevine cel mereu practic.

— Să ieşim de-aici înainte ca Unicul *să-şi facă apariția în persoană.* Sau să-şi trimită soldații.

Prea târziu. Oarecum.

N-avem nici măcar ocazia să ajungem la uşă înainte de a auzi o melodie stranie şi familiară pătrunzând prin fereastra

spartă. Note care s-au întipărit pentru totdeauna în memoria mea.

Fluierul de comandă. Fluierul de comandă al lui Byron Swain, ca să fiu mai exactă.

Mă duc la fereastră, fără să țin seama de strigătul lui Whit:

— Wisty! Nu! Nu te apropia!

Jos, pe trotuarul intact din Oraşul Progresului, se află o ceată deprimant de familiară de monştri sălbăticiți, condusă de — *quelle surprise!* — domnul Nedemn de Încredere în persoană.

Dar ştiți ceva? Simt şi un val de uşurare — complet necontrolat, aş adăuga — văzând că Byron e în viață. Pricepeți ceva!

Whit stă în spatele meu, protector, apoi sare spre intrarea apartamentului şi începe să baricadeze uşa, doar pentru cazul în care asta se termină cu, ştiți voi, o mică repriză asemănătoare cu ultima noastră întâlnire cu B. Şi cu amicii lui, plini de colți şi de bale…

— Aşadar, Wisty, bănuiesc că n-ai înțeles încă totul, vorbeşte Byron pe un ton lipsit aproape de emoție. Dacă ai fi făcut ceea ce trebuie — dacă ai fi ascultat ceea ce ți-am spus cu toții — aş fi putut să te ajut acum. Dar tu n-ai făcut. Aşa că nici eu nu pot!

O nuanță de mânie se aude în vocea lui şi se uită încruntat la Whit, care-a ajuns la loc, lângă mine.

— Aşa că acum mă tem că trebuie să fac ceea ce mi-a zis *Celia* să fac…

— Ce tot vorbeşti, Swain? răcneşte Whit. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre Celia!

— Când v-am urmărit pe Tărâmul Umbrelor, m-am întâlnit cu fosta ta prietenă. Ca să fiu mai exact, oamenii ei s-au întâlnit cu ai mei…

Îmi aduc aminte de acel moment şi ştiu că şi Whit îşi aminteşte.

— Şi regret să te informez, cuceritorule, că acum e una dintre Cei Pierduți. Ea şi cu noii săi prieteni erau pe cale să

ne *consume* — şi asta înseamnă că te-ar mânca şi pe tine, oricând!

Nici măcar n-am nevoie să mă uit la Whit ca să simt energia radiind din corpul lui; vrea să se arunce pe fereastră asupra lui Byron.

— Dar asta-i imposibil! țipă el.

— Ce-i în *neregulă* cu tine, Byron? exclam. Te porți ca şi cum ai ține la mine şi apoi minți, amenințI şi mă trădezi de fiecare dată când ne întâlnim…

— *Mint?* Wisty, spune-mi un singur motiv bun pentru care te-aş minți. Spune-mi pentru ce-ar trebui să trăiesc acum…

Trebuie să recunosc, nu pot răspunde la asta. N-am putut niciodată. Nici măcar când Byron era la grădiniță cu mine.

— Dovedeşte-mi că ai vorbit cu Celia, insistă Whit. Dovedeşte!

— Bine, Whitford. Pot să fac şi asta. Spune-mi, fraza asta îți sună familiar? *„Nu avem decât foarte puțin timp împreună. Hai să nu-l irosim!”*

Judecând după nuanța cenuşie pe care-o capătă fratele meu, *a auzit* şi înainte aceste cuvinte.

— Ai avut un vis zilele trecute, nu-i aşa? Iar Celia se dăduse cu foarte mult parfum, da?

Am văzut cenuşă în sobe cu mai multă culoare decât pielea lui Whit în clipa asta!

— Şi ştii *de ce* poartă atât de mult parfum? Pentru că, până şi în vis, *pute ca un zombi în putrefacție* — la fel cum put toți Cei Pierduți!

Whit clatină din cap în semn de respingere, de dezgust sau de oroare. Sau de toate la un loc…

— Dar ştii care-i ironia aici? Nu te bântuie pentru că te iubeşte… Sau pentru că te vrea înapoi. Nu, urmăreşte altceva…

— Ce vrei să spui? întreabă Whit.

— De fapt, târgul pe care l-a încheiat cu mine — motivul pentru care mi s-a îngăduit să trăiesc şi să mă întorc aici — a fost că m-a pus să-i promit că i-o aduc pe *sora ta.* Despre

asta-i vorba, sportivule!

Capitolul 92

Whit

NICI MĂCAR NU ÎNCERC SĂ ÎNȚELEG ceea ce tocmai mi-a spus Byron Swain. Trebuie să fie minciuni.

Sunt pe cale să formulez un plan, dar între timp apuc orice obiect la care ajung şi-l arunc în el şi-n fiarele lui. Cărți, sfeşnice, ustensile de bucătărie, tablouri înrămate… Orice-ai fi, le arunc afară.

Am brațul antrenat la aruncat, dar din nefericire mica jigodie are evident experiență la evitarea proiectilelor.

— Wisty! strigă el, ferindu-se. *Te rog,* vino cu mine! E ultima şansă să-mi accepți oferta! Fă lucrul pentru care părinții tăi te-au pregătit întreaga ta viață!

Auzind asta, arunc o lampă cu picior ca pe o suliță, îl loveşte pe Byron într-o parte şi-l face să se răsucească, dar nu se prăbuşeşte.

Apoi, Wisty mă uluieşte. Cu o voce abia auzită, şopteşte:

— Mama şi tata *au zis…* că uneori e nevoie să facem

lucruri care nu par fireşti.

— Au spus „în afara zonei noastre de confort”, nu *prosteştii* strig la Wisty.

Regret imediat. Dar e prea târziu. Chiar şi Byron se ridică din ghemuirea lui defensivă şi se uită urât la mine.

— Tocmai ți-ai numit sora proastă, Whit? strigă el.

— Nu.

Într-un sens.

— L-am spus că e prostesc să meargă oriunde cu *tine.* Şi este!

— E bine, ai vorbit-o de rău pe Wisty pentru ultima oară.

— Byron! i se adresează Wisty cu insistență. Nu-i nimic! Jur! E o poreclă afectuoasă!

— *Sayonara,* Whitford Allgood, rosteşte Byron şi mă salută rigid.

Şi atunci suflă o melodie nouă în fluierul de comandă, iar Echipa Ucigaşă reporneşte la vânătoare — urcând ca nişte maimuțe pe peretele clădirii şi intrând cu forța prin ce-a mai rămas din ferestre.

Ei bine, cred că ne-am gândit că venirea aici, la doamna Highsmith, ar răsturna situația. Se pare că aşa e.

Capitolul 93

Wisty

NU PREA SUNT DIN FIRE o smiorcăită fricoasă, dar două tone de copii-maimuță care mârâie, atacă şi năvălesc într-un apartament minuscul, cu o singură ieşire baricadată, cu siguranță îmi smulge un țipăt absolut cutremurător.

De fapt, el chiar surprinde Echipa Ucigaşă pentru o fracțiune de secundă, destul pentru o pauză în care Byron fluieră către ei încă o serie de comenzi.

Whit mă aruncă într-un colț al camerei, apoi blochează cu

corpul lui drumul până la mine.

— Whit, *asta n-o să meargă!*

Şi, cu siguranță, nu merge. Demonii îl calcă practic în picioare pe bietul meu frate, urlând cu veselie ucigaşă. Dar nu ne omoară. Ne leagă de mâini şi de picioare, pe Whit şi pe mine, repede, cu răutate.

După aceea, intră Byron Swain.

— Îmi pare rău pentru măsurile de siguranță, Wisty, se scuză el. Verifică frânghiile de pe brațe şi îndeasă cu forța un căluş în gura lui Whit, apoi continuă: Dar nu mă mai pot lăsa distras în timp ce-mi îndeplinesc obligațiile aici. În cazul în care crezi că nu sunt un tip cumsecade — spune, în vreme ce se întoarce şi-mi bagă şi mie în gură o cârpă cu gust de ulei —, ar trebui să subliniez că n-o să-mi pun prietenii să-l sfâşie pe Whit în bucăți în fața ta, aşa cum am primit instrucțiuni. În schimb, o să vă trimit pe amândoi Unicului. Bănuiesc că o să vrea să vă pună la acelaşi program de slăbire ca şi pe părinții voştri. Apoi, aşa cum a promis, va merge mai departe cu execuția familiei Allgood!

N-a zis asta cu adevărat chiar acum. Cu niciun chip n-o să…

— Da, chiar aşa. Execuția asta o să fie o petrecere extrem de populară. Continuă să vorbească: Te-am avertizat, Wisty. Am încercat să opresc asta!

Bine, Byron, gândesc în sinea mea. *Asta-i foarte simplu. Nu-mi dai de-ales. N-o să fac altceva decât să… EXPLODEZ.*

Capitolul 94

Whit

CÂND SORA MEA MAI MICĂ izbucneşte în flăcări de mânie, uneori este doar o torță umană obişnuită, oarecare şi e mai înțelept să nu-i strângi mâna. Alteori, totuşi, e atât de strălucitoare şi de fierbinte, încât e greu chiar şi să te *uiți* la ea. Ca acum.

Dar Byron se *uită* la ea. De fapt, e complet amețit, ca şi cum n-ar fi fost niciodată atât de impresionat de talentele ei.

Frânghiile şi căluşul lui Wisty nu rezistă nici nanosecundă când sare de la pământ şi schițează câteva lovituri amenințătoare în direcția detaşamentului morții format din monştri. Ei se dau înapoi, în mod înțelept, cu câțiva paşi. Sunt sigur că ar putea să le transforme în scrum fundurile slabe, dar pentru un motiv oarecare n-o face.

În timp ce copiii-maimuță se retrag, Byron păşeşte mai aproape de Wisty. Pare năucit. Absent, lasă să-i cadă fluierul de comandă, în timp ce ochii îi devin sticloşi.

Wisty îşi flutură frenetic mâinile.

— Pleacă de lângă mine, Byron! Sunt fierbinte ca o sută de cuptoare! Pleacă acum şi n-o să-ți fac niciun rău!

— *Nu poți* să-mi faci vreun rău, Wisty, răspunde el. Nu *mai* poți!

Apoi, face ceva de neconceput. Eu sunt legat şi am căluş şi

nu pot face nimic când Byron se aruncă de-a dreptul în flăcările lui Wisty. Ea încearcă să se tragă deoparte, dar el se agață de trupul soră-mii de parc-ar fi un copil, iar ea ar fi aici ca să-l salveze.

Wisty avea dreptate. Nu suntem asasini. Oricât de mult îl urăsc pe puştiul ăsta, nu pot să stau nemişcat şi să-l las pe Byron să se omoare singur.

— Byron! *Ce faci? încetează!* țipă Wisty. Opreşte-te, lasă-te pe jos şi rostogoleşte-te!

— Nu mă poți răni, Wisty, repetă Byron visător, în ciuda flăcărilor care trosnesc şi şuieră în jurul lui.

Trebuie să fie în delir. Evident, s-a ars mortal, dar nu arată niciun semn de durere!

Copiii sălbăticiți, încurcați şi fără nici comandă care să-i îndrume, încep din nou să mârâie. Dar Byron nu-şi dă seama de nimic, cu fața îngropată în gâtul lui Wisty şi cu brațele înfăşurate în jurul ei. Ca şi cum i-ar sorbi flăcările.

Şi… nu arde.

Nu arde!

Capitolul 95

Whit

SĂ RECAPITULĂM: există un număr de crize care ne amenință viaţa în acest moment.

1) Byron a luat-o razna.
2) în câteva minute, echipa lui violentă, sălbăticită, poate să treacă de la spaimă la *crimă.*
3) Apartamentul doamnei H. Este un risc major de incendiu, iar flăcările enorme ale lui Wisty au aprins deja toate perdelele, covorul şi tapetul, care este ars rău.
4) Încă sunt în primejdie să fiu târât la Unicul, dacă nu reuşesc să stăpânesc cumva situaţia.

Trebuie să încerc să sting în vreun fel flăcările lui Wisty. Dar nu pot controla focul. O presimt — ăsta-i Darul lui Wisty. Dar dacă mă concentrez asupra cazanului doamnei H. — *pot să-l mut*? La urma urmei, e plin cu lichid.

Haita mârâie din ce în ce mai tare, aşa că n-am de-ales.

E un act de disperare, dar îmi concentrez mintea şi reuşesc să ridic oala doamnei Highsmith. Apoi *o fac să zboare* de-a curmezişul încăperii.

Orice-ar fi gătit doamna H., nu sunt sigur că era potrivit pentru consumul uman, din moment ce e atât de eficace ca o spumă dintr-un stingător de incendiu. Flacăra lui Wisty pâlpâie şi se stinge, iar Byron — fără nicio urmă de arsură pe haine, păr sau piele — cade la podea.

Wisty şiroieşte de terci şi e destul de zăpăcită de ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar e încă destul de ageră ca să-şi dea seama ce-ar trebui să facă în continuare. Mă dezleagă şi-mi scoate căluşul, în tot acest timp ţinând ochii aţintiţi asupra copiilor-maimuţă, care cu siguranţă par să-i respecte talentele cu privire la foc.

— Staţi deoparte sau vă prăjesc! avertizează ea.

Chiar aruncă vreo câteva flăcări proaspete, sfârâitoare.

Apoi sora mea mai mică mă ajută să mă ridic şi-mi dau seama că e mult mai puternică decât pare.

— Asta a fost complet aiurea, spune ea încetişor. Hai să plecăm de-aici cât mai putem.

Capitolul 96

Wisty

AŞA COMPLET ZĂPĂCITOARE cum a fost ora care tocmai a trecut — de la mesajul profund tulburător al mamei şi al tatii, la bătălia cu uraganul, la experiența absolut de neuitat a lui Byron Swain îmbrățișând, absorbind, *respirând* focul meu — părăsesc totuşi clădirea simțindu-mă inexplicabil de puternică. Învăț ceva despre mine, chiar dacă nu-i prea limpede ce este şi de ce vrea Unicul acest lucru atât de mult.

De îndată ce Whit şi cu mine ieşim din clădirea doamnei H., începe o vijelie incredibilă, care poate însemna doar un Unic lucru. Şi ştiți ceva? Nici măcar nu mai sunt atât de surprinsă. Este, detest s-o spun, *omniprezent.*

Mă răsucesc cu fața la el, ca şi cum ar fi o luptă cu pistoale.

Unicul păşeşte încet către noi pe strada pustie.

— Acesta este marele final, copii ai familiei Allgood!

strigă el ca avertisment, ceea ce pare neobişnuit de cinstit din partea lui. I-am dat acelui informator mizerabil mai mult decât destule şanse, continuă în timp ce înaintează cu calm. Am zis că dacă nu reuşeşte în misiune, va fi făcut să sufere —privindu-te pe tine cum mori încet şi chinuitor, de mâna mea. Dar din moment ce, mai mult decât orice altceva, sunt imparțial, un *ultim test.* Acesta va fi unul cu *admis-respins* pentru tine şi pentru fratele tău. Poate că o să supraviețuiți

amândoi, poate unul, probabil niciunul. Sunteți gata, copii? întreabă dar nu aşteaptă răspunsul. Atunci *să începem!*

Bate cu piciorul în pământ şi o crevasă enormă se deschide larg şi începe să se extindă în viteză pe mijlocul străzii, îndreptându-se drept spre noi.

— Controlez pământul! răcneşte din adâncul plămânilor. Adevărat sau fals?

Whit mă ia de mână şi mă strânge. E uimitor cât de mult poate face o mică atingere umană. Îmi dă impulsul de care am nevoie.

— Putem zbura? întreb.

— Merită o încercare. Concentrează-te acum. Putem s-o facem!

Este poate cea mai rapidă transformare pe care-am făcut-o vreodată — transformare dublă, ca să fiu mai exact — şi, într-o clipă, Whit şi cu mine suntem în văzduh. A deveni şoim cere mult mai multă energie decât preschimbarea în colibri, dar mă simt plină de energie şi chiar îmi dau frâu liber. Emoția este uluitoare. De obicei, simpla prezență a Unicului striveşte magia, dar în clipa asta simt că suntem imbatabili, în timp ce începem să dăm triumfător din aripi pe deasupra oraşului.

Dar durează numai vreo două sute de metri — până când ne loveşte un zid de vânt. Încercăm să-l prindem şi să ne lăsăm purtați de el, dar simpla lui forță ne trimite în derivă într-o parte şi apoi în jos.

— Controlez vântul, aerul! tună Unicul. Adevărat sau fals?

Whit şi cu mine aproape că suntem aruncați în peretele unei clădiri de birouri din cărămidă aparentă. Dar, înainte de a apuca să intru în panică, reuşesc să ne transform în primul animal cu armură protectoare la care mă pot gândi: un tatu. Doi. Ne ghemuim formând nişte mingi blindate şi ricoşăm în siguranță de perete — ceea ce, că veni vorba, tot doare —, apoi ne rostogolim pe stradă.

Dar o altă crevasă uriaşă se deschide în fața noastră, însoțită de răgetul Unicului furios.

— Controlez oraşele si străzile! Adevărat sau fals? Îţi dau un indiciu — *această afirmație este adevărată!*

Carosabilul explodează brusc în stâlpi de piatră metamorfozându-se instantaneu în cristal sclipitor, aruncând în toate direcțiile sfărâmături ascuțite ca nişte brice. Dacă Whit şi cu mine nu părăsim pământul într-o secundă, o să fim tăiați în bucăți până când nu mai rămâne nimic.

Sărim mai tare şi mai sus, până când simt nu numai aripi, ci şi labe. Suntem jumătate lei, jumătate păsări… legendarul grifon din folclor.

Ne putem transforma în creații ale imaginației?

Nu există cuvinte pentru uluitoarea înțelegere. Dar o uit într-o clipă, când locul de unde abia plecaserăm explodează cu un trosnet tunător. Cele două clădiri de pe ambele părți ale străzii se prăbuşesc. O undă de şoc şi o explozie de praf se înalță în spatele nostru şi ne trimit cât colo, învârtindu-ne.

E amețitor pentru corp şi pentru minte. Puterea noastră e în stare destul de bună, dar a lui e incredibilă, copleşitoare.

De ce e atât de puternic? Cine poate controla natura în felul ăsta?

Prin cap îmi trece un gând înfiorător, înfiorător.

Poate e Dumnezeu?

Iată-l. Atât de măreț, cu brațele întinse, cu ochii fixați asupra noastră, cu impecabilul costum închis la culoare. Gura îi murmură cu furie, în timp ce conjură din cer ceea ce pare să fie un taifun, care se roteşte în direcția noastră.

Vântul cu forță herculeană şi ploaia care ne izbeşte aripile sunt prea mult pentru ca acestea să suporte şi plonjăm către apa din portul de dedesubt.

— Întrebare pentru un punct în plus! țipă Unicul. Cine controlează apa, oceanele, râurile, mările? Hopa, timpul a expirat. Pixurile jos. *Eu le controlez!*

Capitolul 97

Whit

BĂNUIESC CĂ AM PICAT testul. Dar n-o să capitulăm, nici vorbă. Asta n-o să se întâmple.

Forța cu care izbim apa ar fi putut să ne facă să ne pierdem cunoştința, dacă Wisty şi cu mine n-am fi fost aproape perfect sincronizați. Izbutim o cufundare aproape perfectă, fără să împroşcăm apa şi străbatem suprafața. Dar dedesubt apa se agită şi urcă dinspre fundul mării.

Cine controlează apa? Cine altcineva?

Întregul port se adună într-un singur val enorm — un tsunami care să pună capăt tuturor valurilor tsunami — iar noi ne zbatem să rămânem la suprafață, înotând chiar în mijlocul lui. Creşte din ce în ce mai mare. N-am văzut niciodată nimic asemănător. Cred că pot să presupun cu destulă siguranță că nimeni n-a văzut. În afară de cazul în care ar trebui să luăm ad litteram Scriptura. Ar *trebui?*

Wisty şi cu mine nu ne putem forța drumul în jos, împotriva valului. În acest moment este inutil chiar şi să încercăm să înotăm. *Dacă nu-l poți bate, alătură-i-te, aşa-i?*

Aşa că îmi imaginez că ne aflăm… *pe plăci de surfing. Şi* chiar se întâmplă!

— Tu ai făcut asta? țipă Wisty în timp ce-şi fixează piciorul pe placă.

— Da! răspund. Chiar dacă ne prăbuşim şi ne înecăm, o să fie o cursă straşnică!

Wisty îmi aruncă un zâmbet exaltat, de pasionată de surfing, în timp ce valul începe să coboare — în timp ce *noi* începem să coborâm.

Capitolul 98

Wisty

CAM ÎNTR-O SECUNDĂ ŞI JUMĂTATE, foarte scurta mea euforie se transformă în groază. Dintr-odată, valul ăsta masiv câştigă din nou înălțime. Ne apropiem de mal şi suntem poate la vreo patru sute de metri în aer. Unicul o să nimicească o mare parte din oraş dacă nu opreşte nebunia asta chiar acum.

Şi asta înseamnă că sunt sute — sau mai degrabă mii — de oameni aflați într-un teribil pericol de a se îneca.

Chiar dacă îmi închipui că mulți dintre ei sunt automate ale Noului Ordin, îmi spun neîncetat că sunt ființe umane care trăiesc şi respiră. Şi nu putem lăsa valul ăsta uriaş — sau pe Unicul — să-i zdrobească. Cred că ştiu ce am de făcut şi n-am timp să mă sfătuiesc cu Whit.

Este exact ceea ce spuneau părinții mei: uneori, pentru binele celor mulți, trebuie să faci ceva aflat mult în afara zonei tale de confort. Şi asta, dragă cititorule, este *mult* în afara a ceea ce as considera hotarul sănătății mele mintale.

Peste urletul valului masiv, strig atât de tare încât cred că forța cuvintelor o să-mi sfâşie gâtul.

— Iți dau ceea ce vrei! îți dau Darul meu! Opreşte numai demența asta înainte ca valul să lovească țărmul!

La fel ca magia — sau poate că ar trebui să spun că *este* magie —, valul începe să coboare şi apoi plutim lin către un mal îngust de nisip bătătorit. Unde nu stă nimeni altul decât Unicul… Zâmbeşte ca un tată mândru, întâmpinându-şi copiii întorşi acasă dintr-o călătorie lungă.

— Ce cursă uluitoare! Ah, să fii tânăr… vă invidiez! vorbeşte el, în timp ce valul se întinde peste mal şi plutim

până când ne oprim. Sunt atât de mulțumit că ți-ai venit în fire, Wisty! spune. Din nefericire, am veşti mai curând triste. Ați picat — amândoi. Toată familia Allgood a picat. E evident că nu pot să lucrez cu voi, aşa că presupun că… trebuie să lucrez fără voi. Se întoarce cu spatele la noi şi ridică mâinile către ceruri. Luați-i de-aici! răcneşte. Vrăjitorii ăştia nu-mi mai sunt de folos!

Dar nu-i nimeni acolo. *Nu vorbeşte cu nimeni.*

Şi-apoi, cât ai clipi din ochi, ca un roi de lăcuste punând stăpânire pe teritoriu, mii de soldați şi de polițişti ai Noului Ordin năvălesc peste culmea dealului şi coboară spre noi.

Ne întoarcem, numai ca să ne trezim în fața a şi mai multor hoarde de soldați care stau în apă.

Acest zid al răului este impenetrabil.

În cele din urmă, Unicul se uită din nou la noi.

— Există o morală a acestei poveşti, spune el. Se aşteaptă mult din partea celor care primesc Daruri. Luați asta cu voi pe Tărâmul Umbrelor, vrăjitorilor!

EPILOG

AŞA
CUM AM
PROMIS,
UN
SPECTACOL

Capitolul 99

Wisty

ŞTIU CĂ N-AU MAI RĂMAS multe pagini în cartea asta, aşa că în acest punct vă întrebaţi unde este sfârşitul fericit.

S-ar putea să fiu destul de tânără, dar mi-am dat seama că viaţa nu vine niciodată împachetată în mici sfârşituri frumoase, cu funde perfecte. Vă promit totuşi un lucru: există o speranţă, bine? Nu-mi spuneţi mie, Wisteria Rose Allgood, că sunt *deprimantă.* Indiferent ce porcării aruncă Unicul peste noi, jur că o să găsesc acel unic punct luminos din peisajul chinuitor de întunecat şi o să mă agăţ de el din răsputeri.

Iar în clipa asta mă agăţ chiar de imaginea oamenilor care

mi-au dat viață.

Mama şi tatăl meu!

Nu fantome, nu halucinații, ci vii şi în came şi oase. Dar în frânghii. La fel ca mine. Măcar Whit şi cu mine putem să-i vedem şi să le spunem cât de mult îi iubim — pentru ultima oară înainte de moarte.

Dar ce mai reuniune de familie se dovedeşte a fi! Uitați-vă la noi aici — gloata batjocoritoare din jurul nostru, lacheii în bocanci ai Noului Ordin împingându-ne pe scena de pe stadion, funiile din jurul gâtului, camerele de televiziune în față… şi, în turn, chiar în fața noastră, El. *Cel* Care Este Unicul e în plină glorie, triumfător — a câştigat!

Folosirea ca scenă a vechii platforme a spânzurătorii ne răsuceşte cuțitul în rană. Metoda preferată de execuție a Unicului este vaporizarea — extrem de eficientă —, dar ştreangurile sunt un bonus la umilirea noastră extrem de crudă, la teatrul morbid al tuturor acestor lucruri.

Aş vrea *atât* de mult să mă aprind de ură pentru acest monstru care ne-a distrus viața şi este pe cale să-mi ucidă întreaga familie… Vreau să-mi folosesc furia ca să-mi găsesc forța, să-mi găsesc magia, să transform în cenuşă scena asta oribilă, să cauterizez locul ăsta şi să-l şterg de pe fața acestei aşa-numite lumi!

Sincer însă, sunt prea îngrozită ca să fiu furioasă. Curajul mi se destramă; lumina mi se stinge treptat.

O, *Doamne, nu vreau să mor chiar acum. Nu vreau ca familia mea să moară. Nu vreau să-i văd murind!*

Tata îşi păstrează figura impenetrabilă, încercând să ne dea curaj, mie şi lui Whit. Mama a renunțat să mai încerce să-şi ascundă emoțiile şi plânge încetişor, de durere şi de frică.

Whit, pe de altă parte, arată teribil de furios, cel puțin când nu încearcă să-şi revină după loviturile repetate aplicate la ceafă. De şase ori până acum s-a smucit în legături şi de şase ori paznicii cu glugă l-au lovit cu un baston de cauciuc, făcându-l să cadă moale în genunchi,

după care îl trăgeau înapoi în picioare, iar el încerca să-şi recapete concentrarea şi forța de a ataca din nou.

Mulțimea sinistră se delectează cu fiecare părticică dramatică din ceea ce se petrece. Mama — cu inima zdrobită, tatăl — stoic, fiul — sfidător, fiica — lividă de spaimă şi tremurând, despre care au ajuns cumva să creadă că e o vrăjitoare puternică.

Dar acum Cel Care Este Unicul ridică în aer mâinile cu degete lungi, o mişcare pe care o cunosc atât de bine. *O, Doamne, te rog, nu-l lăsa…*

O despicătură neagră apare în fața lui şi-şi taie calea către noi. Sau, cel puțin, *către doi dintre noi.*

Şi aşa, pur şi simplu, mama şi tata au fost vaporizați. N-a mai rămas nimic în afară de fum. Mama. Tata. Dispăruți.

Capitolul 100

Wisty

WHIT ŞI CU MINE PRIVIM PARALIZAȚI de oroare cum o şuviță de cenuşă neagră se ridică în adierea vântului şi se îndepărtează peste marea de spectatori. Aceştia bat din picioare, flutură pumnii în aer şi-şi răcnesc aprobarea față de asasinatele ruşinoase care tocmai au avut loc.

Sunt prea distrusă de durere şi de şoc ca să mă bucur de faptul că suntem — inexplicabil — încă vii. Unicul nu ne-a omorât. *Nu ne-a omorât.* N-are niciun sens.

Şi după aceea totul devine încă şi mai straniu şi mai suprarealist. Ca un vis.

Scena este brusc scăldată într-o lumină dureros de orbitoare. Dar e o lumină care te îngheață, dacă există un asemenea lucru, ca un tsunami puternic de soare, revărsându-se peste un peisaj de gheață.

Poate că am murit, la urma urmei? Poate că asta este

celebra lumină de la capătul tunelului?

Sau… e sfârşitul lumii?

Când lumina scade, văd că Cel Care Este Unicul e în genunchi. *Ţipând.* Numai că, dintr-un motiv oarecare, nu-l aud. De fapt, nu aud nimic.

A fost o explozie? Nu ştiu, dar dintr-odată simt mâini peste tot pe mine, mâini reci. Îmi slăbesc frânghiile. O mică armată de siluete cu glugi s-a adunat în jurul meu şi al lui Whit. Gardienii Noului Ordin înşiraţi pe marginea scenei au fost răsturnaţi de năvala de lumină şi de energie.

Abia ne-au tras siluetele cu glugă ştreangurile peste cap, că trapele pe care stăteam se deschid cu un clic. Şi cad în beznă.

E ca şi cum aş fi fost spânzurată, dar n-am fost, nu-i aşa? Am căzut doar pe spate.

Sunt întinsă pe jos, cu tot entuziasmul şi buna-cuviinţă a unei păpuşi de cârpă aruncate ca nefolositoare. Nu-mi pasă dacă mă mişc. Nu-mi pasă nici măcar dacă respir. Vreau doar ca toate astea să se termine. Vreau să închid ochii şi să încetez să *fiu.* Mă rog să se-ntâmple aşa…

Simt o altă mână rece pe braţ, ajutându-mă să mă ridic în picioare. Iar acum urechile încep să-mi ţiuie şi mai aud şi altceva — o voce… o voce familiară.

— Fugi, spune vocea când se deschide o uşă şi lumina zilei se strecoară înăuntru. Fugi, Wisteria. Fugi de parcă n-ar mai fi ziua de mâine… pentru că dacă nu, poate că n-o să mai fie.

Auzul îmi revine când mă izbeşte sunetul unei panici masive, măturând tribunele. Ţipetele şi vaietele par să aibă destulă putere ca să dărâme întregul stadion.

Ce-au văzut? Ce *s-a întâmplat cu neînfricatul lor conducător?*

Ies poticnindu-mă şi mă alătur mulţimii frenetice de pe terenul stadionului, care se revarsă către unul dintre cele patru tuneluri de ieşire. Am mai făcut aşa ceva şi înainte: să evadez de la scena propriei mele execuţii. Pare imposibil, dar ştiu că pot s-o fac. Ştiu cum să ţin capul plecat. Ştiu cum să

mă fac mică şi să mă ascund. Ştiu cum să-mi păstrez concentrarea într-o mare de panică oarbă.

Dar n-am făcut încă cincizeci de metri când încremenesc pe loc, ca şi cum inima mi-ar fi căzut din piept. *Whit! Unde-i Whit?*

Mă întorc şi reuşesc să zăresc eşafodul de placaj al călăului. Patru ştreanguri goale atârnă inerte în bătaia vântului.

Unicul nu se zăreşte nicăieri.

Nici Whit.

Nici măcar n-am plâns încă pentru părinții mei, dar acum cad în genunchi şi încep să mă vait ca un bebeluş. Într-un ocean de mii de oameni, sunt singură.

Dar nu complet. Din nou am parte de o mână pe braț şi o voce în ureche.

— Fugi, Wisteria, spune vocea. Grăbeşte-te! Trebuie să pleci din locul ăsta blestemat!

Dar de data asta rezist. Mă scol în picioare, dar forțez trecerea către eşafod, spre ultimul loc unde l-am văzut pe fratele meu. Reuşesc să fac numai câțiva paşi când cineva — sau ceva — mă doboară la pământ.

— Whitford e teafăr, spune, trăgându-mă înapoi pe picioare şi întorcându-mă în cealaltă direcție. *Gândeşte-te* la asta. Nu puteți fi împreună acum. Le-ar fi mai uşor dacă ați fi împreună. Nu putem risca!

Vocea fusese rațională, deşi insistentă. Dar acum sună de-a dreptul imperioasă.

— N-avem timp, Wisty! De dragul lui Whit, fugi! Fugi!

Ai Darul. Numai tu îl ai. Fără tine, speranța o să moară.

Şi trebuie să fug, nu-i aşa? Trebuie să încerc să scap. Viața mea contează. Darul meu contează. Aşa că fug. Fug ca şi cum viața fratelui meu depinde de asta.

Când mă uit în urmă, văd în sfârşit chipul celui care m-a salvat — e Celia. *Celia!*

Iat-o — singurul punct luminos din peisajul chinuitor de întunecat. V-am spus că o să-l găsesc. V-am spus că o să mă

agăț de lumina aceea din răsputeri. Şi aşa fac.

O s-o folosesc ca să-l găsesc pe Whit. Ca să-mi găsesc prietenii. Şi să-mi croiesc drum către Tărâmul Umbrelor, unde să-mi găsesc părinții.

Pentru că…

Multe se aşteaptă de la vrăjitoarele rele şi înfricoşătoare, care primesc Daruri mărețe…

VA URMA